

The Gift of
Caleb Davis Bradlee,
of Boston,
Senior Sophister in
Harvard College,
Rec. July 3,
1852.

ΜΥΘΟΙ ΑΙΣΩΠΟΥ.

ÆSOPI FABULÆ GRÆCO-LATINÆ.

Cum novis Notis, necnon Versione emendatâ.

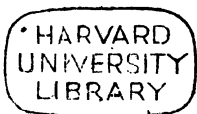
Editio, prioribus antehac editis correctior; Et ad usum Juventutis Regiæ Scholæ Etonensis accommodata.

ETONÆ

Excudit J. Pote, Bibliopola & Typographus: Veneunt etiam *Londini* apud M. Richardson,

MDCCLXV.

HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY

ÆSOPUS Philosophus festivos apologos commentus, Phryx genere, conditione Servus, tempore Croesi Lydorum Regis, cui Fabulas dicavit. Floruit circa Olymp. 52. Ante Christi nativitatem circiter 572. Æqualis Solonis, Periandri, Chilonis, &c. Vita ejus a Maximo Planude scripta, fide indigna est, et variis commentis repleta. Certiora peti possunt ex Fabricii Biblioth. Gr. qui et alios novem Æsopos commemorat. R. STEPH. *Thesaur. Ling. Lat.* Edit. Lond. 1734.

ÆSOPI Fabellas, quæ fabulis Nutricularum proximè succedunt, narrare Sermone puro, et nihil se supra modum extollere, condiscant Pueri. QUINCTILIAN.

ΑΙΣΩΠΟΥ
ΜΥΘΟΙ.

I.

Ἀετὸς, καὶ Ἀλώπηξ.

Ἀετὸς, καὶ Ἀλώπηξ φιλιωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας ποιούμενοι τὴν συνήθειαν· ὁ μὲν οὖν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου τὴν καλιὰν ἐπήξατο· ἡ δὲ Ἀλώπηξ ἐν [a] τοῖς ἔγγιστα θάμνοις ἐτεκνοποιήσατο· ἐπὶ νομὴν οὖν ποτε τῆς Ἀλώπεκος προελθούσης, ὁ Ἀετὸς τροφῆς ἀπορῶν, καταπτὰς ἐπὶ τῶν θάμνων, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἅμα [b] τοῖς αὐτοῦ νεοττοῖς ἐθοινήσατο· ἡ δ' Ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα, καὶ τὸ [c] πραχθὲν μαθοῦσα, οὐ [d] τοσοῦτον ἐπὶ τῷ τῶν τέκνων ἠνιάθη θανάτῳ, ὅσον ἐπὶ τῷ τῆς ἀμύνης [e] ἀπόρῳ· χερσαία γὰρ οὖσα πτηνὸν διώκειν οὐχ οἵα τε ἦν· διὸ καὶ πόρρωθεν ἱστᾶσα, τοῦθ', ὃ καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐστὶν εὔπορον, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο· οὐ [f] πολλῷ δ'

ὕϛερον, αἶγά τινων ἐπ' ἀγρῦ θυόντων, καταπλὰς ὁ Ἀετὸς μέρος τι τῶν θυμάτων σὺν ἐμπύϱοις ἄνθραξιν ἥρπασε, κἀπὶ τὴν νεοτλιὰν ἤγαγεν· ἀνέμυ δὲ σφοδρῦ πνεύσανλος τηνικαῦτα, ϗ φλογὸς ἀναδοθείσης, οἱ ἀετιδεῖς, ἀπλῆνες ἔτι τυγχάνονλες, ὀπληθέντες εἰς γῆν κατέπεσον· ἡ δ' Ἀλώπηξ ἐπιδραμῦσα, ἐν ὄψει τῦ Ἀετῦ πάνλας κατέφαγεν.

Ἐπιμύθιυν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλίαν [g] παρασπονδῦνλες κἂν τὴν ἐκ τῶν ἠδικημένων φύγωσι τιμορίαν δὶ ἀσθένειαν, ἀλλὰ τὴν γε θείαν δίκην ὐ διακρέσονλαι.

[a] Subaudi, ἦσι, quæ erant.
[b] Subaudi, Σὺν cum.
[c] Subaudi, Πρᾶγμα, rem.
[d] Ἐις τοσῦτον, μέτρον, talem in modum. Sic infra ἐις ὅσον μέτρον.
[e] Subaudiri videtur πϱάγμαλι, re, vel δυϛυχήματι, infortunio.
[f] Subaudi χρόνῳ, tempore.
[g] Παρασπονδέω propriè dicitur de iis, qui aliquid fœdere violato, fecerint; à σπονδὴ libatio, quod à σπένδω libo.

II.

ἈΕΤΟ'Σ, ϗ ΚΑ'ΝΘΑΡΟΣ.

Λαγωὸς ὑπ' Ἀετῦ διωκόμενος πρὸς κοίτην Κανθάρυ κατέφυγε, δεόμενος ὑπ' αὐτῦ σωθῆναι· ὁ δὲ Κάνθαρος ἠξίυ τον Ἀετὸν μὴ ἀνελεῖν

ἀνελεῖν τὸν ἱκέτην, ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἦ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. ὁ δὲ, μετ' ὀργῆς τῇ πτέρυγι ῥαπίσας τὸν Κάνθαρον, τὸν Λαγωὸν ἁρπάσας κατέφαγεν. ὁ δὲ Κάνθαρος τῷ τε Ἀετῷ συναπέπτη, ὡς τὴν καλιὰν τούτου [a] καταμαθεῖν, καὶ δὴ προσελθὼν τὰ ὠὰ τούτου κατακυλίσας, διέφθειρε. τοῦ δὲ δεινὸν ποιησαμένου, εἴ τις τοῦτο τολμήσειε, κἀπὶ μετεωροτέρου τόπου [b] τὸ δεύτερον νεοττοποιησαμένου, κἀκεῖ πάλιν ὁ Κάνθαρος [c] τὰ ἴσα τοῦτον διέθηκεν. ὁ δ' Ἀετὸς, ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Δία, (τούτου γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται) τοῖς αὐτοῦ γόνασι τὴν τρίτην γονὴν τῶν ὠῶν ἔθηκε, τῷ θεῷ ταῦτα [d] παραθέμενος, καὶ ἱκετεύσας φυλάττειν· ὁ Κάνθαρος δὲ κόπρου σφαῖραν ποιήσας, καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ Διὸς ταύτην καθῆκεν· ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ' ᾧ τὴν ὄνθον ἀποτινάξασθαι, καὶ τὰ ὠὰ διέρριψεν ἐκλαθόμενος, ἃ καὶ συνετρίβη πεσόντα· μαθὼν δὲ πρὸς τοῦ Κανθάρου, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν Ἀετὸν ἀμυνόμενος (οὐ γὰρ δὴ τὸν Κάνθαρον ἐκεῖνος μόνον ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δία αὐτὸν ἠσέβησε.) πρὸς τὸν Ἀετὸν εἶπεν ἐλθόντα, Κάνθαρον εἶναι τὸν λυποῦντα, καὶ δὴ καὶ δικαίως λυπεῖν· μὴ βουλόμενος οὖν τὸ γένος τὸ τῶν Ἀετῶν σπανισθῆναι, συνεβούλευε τῷ Κανθάρῳ διαλλαγὰς

πρὸς τὸν Ἀετὸν θέσθαι· τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ἐκεῖνος εἰς καιρὸν ἕτερον τὸν τῶν Ἀετῶν μετέθηκε τοκετὸν, ἡνίκα ἂν μὴ φαίνωνται Κάνθαροι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, [e] μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὡς οὐδεὶς ἐστιν, ὃς προπηλακισθεὶς οὐκ ἂν δυνηθείη ἑαυτῷ ἐπαμῦναι.

[a] Subaudiri videtur δύναιτο, posset, ante καταμαθεῖν.
[b] Κατὰ τὸ δεύτερον μέρος χρόνου, expleri videtur.
[c] Κατὰ τὰ ἴσα ἔργα, secundum eadem opera.
[d] Παραθέμενος, Ovis, tanquam rebus pretiosis, depositis, et concreditis.
[e] Subaudiri videtur, ὅτι δεῖ ἡμᾶς, quod oportet nos.

III.

ἈΗΔΩ'Ν, καὶ ἹΕ'ΡΑΞ.

Ἀηδὼν ἐπὶ δένδρου καθεζομένη κατὰ τὸ [a] εἰωθὸς ᾖδεν. [b] Ἱέραξ δὲ θεασάμενος, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, συνείληφεν ἐπιπτάς· ἡ δ' ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα, ἐδεῖτο τοῦ Ἱέρακος, μὴ βρωθῆναι· [c] μηδὲ γὰρ ἱκανὴν εἶναι Ἱέρακος γαστέρα πληροῦν, δεῖν δὲ αὐτὸν, τροφῆς προσδεόμενον, ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τραπέσθαι· καὶ ὁ Ἱέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἄφρων

ἂν

ἂν εἴην, εἰ τὴν [d] ἐν χερσὶν ἑτοίμην τροφὴν ἀφεὶς, [e] τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἀλόγιστοι εἰσὶν, οἱ, δι' ἐλπίδα πλειόνων ἀδήλων, [f] τὰ ἐν χερσὶ προϊέμενοι.

[a] Participium pro Substantivo ponitur: ὁ ὄρνις verò, mos subaudiri videtur.
[b] Ἱέραξ ab ἱερὸς sacer, Marti scilicet.
[c] Ἔφη, dixit, subaudiri videtur.
[d] Subauditur οὖσαν, qui est.
[e] Subaudi χρήματα possessiones.
[f] Subaudi ὄντα.

IV.

ἈΛΩΠΗΞ, καὶ ΤΡΑΓΟΣ.

[a] Ἀλώπηξ, καὶ Τράγος διψῶντες εἰς φρέαρ κατέβησαν, μετὰ δὲ τὸ πιεῖν, τοῦ τράγου σκεπτομένου τὴν ἄνοδον, ἡ Ἀλώπηξ ἔφη, θάρσει, χρήσιμόν τι, καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπινενόηκα· εἰ γὰρ ὄρθιος σταθεὶς, τοὺς ἐμπροσθίους τῶν ποδῶν τῷ τοίχῳ προσερείσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς [a] τοὔμπροσθεν κλινεῖς, ἀναδραμοῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτὴ νώτων, καὶ κεράτων, καὶ ἔξω τοῦ φρέατος ἐκεῖθεν πηδήσασα, καὶ σὲ μετὰ [b] τοῦτο ἀνασπάσω ἐντεῦθεν. τοῦ δὲ τράγου πρὸς [c] τοῦτο ἑτοίμως ὑπηρετησαμένου,

 ἐκείνη

ἐκείνη τῦ φρέαλος ὕτως ἐκπηδήσασα, ἐσκίρῖα περὶ τὸ ςόμιον ἠδομένη. ὁ δὲ τράγος αὐτὴν ἐμέμφελο, ὡς παραβαίνεσαν τὰς Συνθήκας. ἡ δὲ, ἀλλ᾽ εἰ τοσαύτας, εἶπε, φρένας ἐκέκλησο, ὁπόσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, ὐ [c] πρότερον ἂν καλέβης, [c] πρὶν ἢ τὴν ἄνοδον σκέψασθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὕτω καὶ τὸν φρόνιμον ἄνδρα δεῖ, πρότερον τὰ τέλη σκοπῦνλα τῶν πραγμάτων, εἶθ᾽ ὕτως αὐτοῖς ἐδχειρεῖν.

[a]. Τἔμπροσθεν pro τὸ ἔμπροσθεν, ſubaudi μέρος ὂν partem, quæ eſt.

[b] Subaudi πρᾶγμα rem.

[c] Sic *Virgilius*,

Sed mihi vel Tellus, optem, prius ima dehiſcat, &c.
Ante pudor, quàm te violem.

V.

ἈΛΩ'ΠΗΞ, καὶ ΛΕ'ΩΝ.

Ἀλώπηξ μήπω θεασαμένη Λέονλα, ἐπειδὴ καλά τινα τύχην αὐτῷ Συνήντησε, [a] τὸ μὲν πρῶτον ὕτως ἐφοβήθη, ὡς μικρῦ καὶ ἀποθανεῖν· ἔπειλα τὸ δεύτερον θεασαμένη, ἐφοβήθη μὲν, ὐ μὴν, ὡς τὸ πρότερον, ἐκ τρίτῦ δὲ τῦτον θεασαμένη, ὕτως αὐτῦ καλεθάῤῥησεν, ὡς καὶ προσελθῦσα διαλεχθῆναι.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια καὶ τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων εὐπρόσιτα ποιεῖ.

[a] Κατὰ τὸ μὲν πρῶτον θέαμα, primo quidem visu. Subaudiri videtur.

VI.

ἈΛΏΠΕΚΕΣ.

Ἀλώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπείσης τῆς ὀυρᾶς διαδρᾶσα, ἀβίωτον ὑπ' αἰσχύνης ἡγεῖτο τὸν βίον· ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας Ἀλώπεκας [a] τοῦτ' αὐτὸ νουθετῆσαι, ὡς ἂν τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον συγκαλύψειεν αἶσχος· καὶ δὴ πάσας ἀθροίσασα, παρῄνει τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο τὸ μέλος ὂν, ἀλλὰ καὶ περιττὸν βάρος προσηρτημένον· ὑπολαβοῦσα δέ τις αὐτῶν, εἶπεν, ὦ αὕτη, ἀλλ' εἰ οὐ σοὶ τοῦτο προσέφερεν, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ δι' εὔνοιαν τὰς πρὸς [b] τοὺς πέλας ποιοῦνται συμβουλίας, διὰ δὲ τὸ αὐτοῖς [c] συμφέρον.

[a] Subaudiri videtur νουθέτημα consilium, vel ὡς πράξαιεν τοῦτ' αὐτὸ πρᾶγμα ut idem facerent.

[b] Τοὺς ἀνθρώπους ὄντας πέλας. ita expletur sensus verborum.

[c] Subaudi πρᾶγμα.

VII.

ἈΛΩ'ΠΗΞ, ϗ ΒΑ'ΤΟΣ.

Ἀλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθήσασα καταπίπτειν ἔμελλεν, ἐπελάβετο, πρὸς βοήθειαν, Βάτου· ϗ δὴ τοὺς πόδας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης κέντροις αἱμάξασα, ϗ ἀλγήσασα, πρὸς αὐτὴν εἶπεν, οἴμοι, καταφυγούσαν με γὰρ ἐπί σε, ὡς ἐπὶ βοηθὸν, σὺ [a] χεῖρον διέθηκας· ἀλλ' ἐσφάλης, ὦ αὕτη, φησὶν ἡ Βάτος, ἐμοῦ βουληθεῖσα ἐπιλαβέσθαι, ἥτις πάντων ἐπιλαμβάνεσθαι εἴωθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτως ϗ τῶν ἀνθρώπων μάταιοι, [b] ὅσοι βοηθοῖς προστρέχουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμφυτον.

[a] Κατὰ λόγον subaudiri videtur.
[b] Subaudi εἰσί sunt.

VIII.

ἈΛΩ'ΠΗΞ, ϗ ΚΡΟΚΟ'ΔΕΙΛΟΣ.

Ἀλώπηξ ϗ Κροκόδειλος ἠμφισβήτουν περὶ εὐγενείας. [a] Πολλὰ δὲ τοῦ Κροκοδείλου ὑπερήφανα περὶ τῆς τῶν προγόνων διεξιόντος λαμπρότητος, ὡς γεγυμνασιαρχηκό-

των, ἡ Ἀλώπηξ ὑπολαβοῦσα, ὦ τᾶν, εἶπεν ἀλλὰ, κἂν μὴ λέγῃς, ἀπὸ τοῦ δέρματός γε φαίνῃ, ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἶ γεγυμνασμένος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι τῶν ψευδομένων ἀνδρῶν ἔλεγχος τὰ [a] πράγματα γίνεται.

[a] Πράγματα, vel ῥήματα verba.

IX.

ἈΛΕΚΤΡΥΌΝΕΣ, ϗ ΠΈΡΔΙΞ.

Ἀλεκτρυόνας τις ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκίας, πριάμενος ϗ Πέρδικα, σὺν ἐκείνοις ἀφῆκε νέμεσθαι· τῶν δὲ τυπτόντων αὐτὸν, ϗ ἀπελαυνόντων, ἐκεῖνος ἠθύμει σφόδρα, νομίζων, ὡς ἀλλόφυλος ταῦτα πάσχειν ὑπὸ τῶν Ἀλεκτρυόνων, ὡς δὲ μετὰ [a] μικρὸν κἀκείνους ἑώρακε μαχομένους, ϗ ἀλλήλους, κόπτοντας, τῆς λύπης ἀπολυθεὶς εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ [b] τοῦ νῦν οὐ λυπήσομαι, ὁρῶν ϗ αὐτοὺς μαχομένους ἀλλήλοις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥᾳδίως φέρουσι τὰς παρὰ τῶν ἀλλοτρίων ὕβρεις, ὅταν

αὐτοὺς

αὐτοὺς ἴδωσι μηδὲ τῶν [c] οἰκείων ἀπεχομένους.

[a] Subaudi χρόνον.
[b] Subaudi χρόνου ὄντος.
[c] Subaudi φίλων, vel χρημάτων.

X.

ἈΛΩ'ΠΗΞ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκριτοῦ, καὶ ἕκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διερευνωμένη, εὗρε καὶ κεφαλὴν [a] μορμολυκίου εὐφυῶς κατεσκευασμένην, ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χερσὶν, ἔφη, ὦ οἵα κεφαλὴ, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ [b] μῦθος πρὸς ἄνδρας μεγαλοπρεπεῖς μὲν τῷ σώματι, κατὰ δὲ ψυχὴν ἀλογίστους.

[a] Melius μορμολυκείου.
[b] Subaudi πέπλασται, ficta fuit, vel γέγραπται, scripta fuit.

XI.

ἈΝΘΡΑΚΕΥ'Σ, καὶ ΓΝΑΦΕΥ'Σ.

Ἀνθρακεὺς ἐπί τινος οἰκῶν οἰκίας ἠξίου καὶ Γναφέα παραγενόμενον αὐτῷ συνοικῆσαι· ὁ δὲ Γναφεὺς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτο δυναίμην ἔγωγε πρᾶξαι. δέδια γὰρ,

γὰρ μήπως ἅπερ ἐγὼ λευκαίνω, αὐτὸς ἀσβόλης πληροῖς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον, ἀκοινώνητον.

XII.

ἉΛΙΕΙ͂Σ.

Ἁλιεῖς εἷλκον σαγήνην, βαρείας δὲ αὐτῆς οὔσης, ἔχαιρον, καὶ ἐσκίρτων, πολλὴν εἶναι τὴν ἄγραν νομίζοντες· ὡς δ' ἐπὶ τῆς ἠϊόνος ταύτην ἑλκύσαντες, τῶν μὲν ἰχθύων εὗρον ὀλίγους, λίθον δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη, ἀθυμεῖν ἤρξαντο, καὶ ἀλύειν [a] οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τῇ τῶν ἰχθύων ὀλιγότητι, ὅσον, ὅτι καὶ τἀναντία προϋπειλήφασιν. εἷς δέ τις ἐν αὐτοῖς πρεσβύτερος εἶπε, μὴ ἀχθώμεθα, ὦ ἑταῖροι. τῇ γὰρ ἡδονῇ, ὡς ἔοικεν, ἀδελφή ἐστιν ἡ λύπη. καὶ ἡμᾶς οὖν ἔδει [b] τοσαῦτα προηδυνθέντας, πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.

[a] Εἰς τοσοῦτον μέτρον, in talem modum.
[b] Εἰς τοσαῦτα μέτρα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς ἀποτυχίαις.

XIII.

XIII.

ΚΟΜΠΑΣΤΗ'Σ.

'ΑΝήρ τις ἀποδημήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθὼν ἄλλα τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ κἀν τῇ [a] Ῥόδῳ πεπηδηκέναι πήδημα, οἷον οὐδεὶς [b] τῶν ἐπ' αὐτοῦ δυνατὸς ἂν εἴη πηδῆσαι· πρὸς τοῦτο δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. τῶν δὲ παρόντων τὶς ὑπολαβὼν, ἔφη, ὦ οὗτος, εἰ ἀληθὲς [c] τοῦτ' ἐστιν, οὐδὲν δεῖ σοι μαρτύρων· ἰδοὺ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχειρος ἡ τοῦ πράγματος ἀπόδειξις ᾖ, πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

[a] Insula in Mari Mediterraneo ex adverso oræ Ægyptiæ.
[b] Integra Phrasis est, τῶν ἐπ' αὐτῦ τόπυ ὄντων, eorum, qui in eo loco erant.
[c] Subaudi ῥῆμα, dictum.

XIV.

'ΑΔΥ'ΝΑΤΑ 'ΕΠΑΓΓΕΛΛΟ'ΜΕΝΟΣ.

'ΑΝὴρ πένης νοσῶν, καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνώσθη,

νώσῃ, τῶν θεῶν ἐδεῖτο, [a] ὡς εἰ τὴν ὑγίειαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσειαν, ἑκατὸν βόας αὐτοῖς προσοίσειν ὑπισχνέμενος εἰς θυσίαν. τῆς δὲ γυναικὸς αὐτῦ πυθομένης, καὶ πῦ σοι [b] ταῦτα, ἢν ὑγιαίνης, ἐκεῖνος ἔφη, οἴει γὰρ ἀναςῆναί με ἐνλεῦθεν, ἵν' οἱ θεοὶ ταῦτά με απαιτήσωσιν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως καλεπαγγέλλονται, ἅπερ τελέσαι ἔργῳ ὐ προσδοκῶσι.

[a] Particula ὡς delenda videtur.
[b] Subauditur ἔςαι, erunt.

XV.

ΚΑΚΟΠΡΑ'ΓΜΩΝ.

Ἀνὴρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν [a] Δελφοῖς ἧκεν Ἀπόλλωνα, πειρᾶσαι τῦτον βυλόμενος· καὶ δὴ λαβὼν ςρυθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῦτο τῇ ἐσθῆτι σκεπάσας, ἔςη τε τῦ τρίποδος ἔγγιςα, καὶ ἤρετο τὸν θεὸν, λέγων, Ἄπολλον, ὃ μετὰ χεῖρας φέρω, πότερον ἔμπνυν ἐςὶν, ἢ ἄπνυν; βυλόμενος [b] ὡς εἰ μὴ ἄπνυν εἴποι, ζῶν ἀναδεῖξαι τὸ ςρυθίον· εἰ δ' ἔμπνυν, εὐθὺς ἀποπνίξας νεκρὸν ἐκεῖνο προσενεγκεῖν. ὁ δέ γε θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτῦ γνὺς

 ἐπίνοιαν,

ἐπίνοιαν, εἶπεν, ὁπότερον, ὦ οὗτος, βέλει ποιῆσαι, ποίησον· παρὰ σοὶ κεῖται γὰρ τοῦτο πρᾶξαι ἢ τοι ζῶν, ὃ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ὑποδεῖξαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ c θεῖον ἀπαραλόγιστον, καὶ ἀλάθητον.

a Delphi Urbs Phocidis erat prope Parnassum montem oraculo Apollinis clarissima.

b Particula ὡς delenda videtur.

c Subauditur χρῆμα· θεῖον χρῆμα, quod divinum est, scilicet Deus.

XVI.

ἉΛΙΕΙ͂Σ.

Ἁλιεῖς ἐξελθόντες εἰς ἄγραν, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον ταλαιπωρήσαντες οὐδὲν εἷλον, σφόδρα τε ἠθύμουν, καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκευάζοντο· εὐθὺς δὲ Θύννος, ὑπὸ τῶν μεγίστων διωκόμενος ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο, οἱ δὲ τοῦτον λαβόντες, μεθ' ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις, ἃ μὴ τέχνη παρέσχε, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

XVII.

XVII.

ΦΈΝΑΞ.

Ἀνὴρ πένης νοσῶν ηὔξατο τοῖς θεοῖς, εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν· οἱ δὲ θεοὶ πειρᾶσαι τοῦτον βουλόμενοι, τοῦ πάθους ἀπήλλαξαν· ὁ δὲ ἀναστάς, ἐπειδὴ βοῶν ἠπόρει, στεατίνους βοῦς ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θεὶς ὁλοκαύτωσεν· οἱ δὲ θεοὶ βουλόμενοι αὐτὸν ἀμύνασθαι, [a] ὄναρ ἐπιστάντες αὐτῷ, εἶπον, ἄπελθε εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἰς τόνδε τὸν τόπον· ἐκεῖ δὲ [b] Ἀττικὰς χιλίας εὑρήσεις· ἐκεῖνος δὲ διϋπνισθεὶς σὺν ἡδονῇ, καὶ σπουδῇ πρὸς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον ἀφίκετο, τὸ χρυσίον διερευνῶν. ἐκεῖ δὲ δὴ πειραταῖς περιτυχών, ὑπ' αὐτῶν συνελήφθη· [c] ἁλοὺς δὲ ἤδη ἀφεθῆναι τῶν πειρατῶν ἐδεῖτο, χίλια χρυσίου τάλαντα δώσειν αὐτοῖς ὑπισχνούμενος, ὡς δὲ οὐκ ἐπιστεύετο, ἀπαχθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀπεμπολήθη χιλίων δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ψευδέσι τῶν ἀνθρώπων ἐχθραίνει τὸ θεῖον.

[a] Subauditur κατὰ.
[b] Subauditur δραχμάς.
[c] Ἁλοὺς captus, passive, ut sæpe, usurpatur.

XVIII.

ʹΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΒΑ΄τραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο, θέρους δὲ ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες ἐπεζήτουν ἑτέραν. καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυχον φρέατι, ὅπερ ἰδὼν ἅτερος θατέρῳ φησὶ, συγκατέλθωμεν, ὦ οὗτος, εἰς τόδε τὸ φρέαρ. ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἂν οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε * ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα;

ʹΕπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως προσιέναι τοῖς πράγμασιν.

* Subauditur ὄν, quæ eſt.

XIX.

ΓΕ΄ΡΩΝ, καὶ ΘΑ΄ΝΑΤΟΣ.

ΓΕ΄ρων ποτὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρους, κἀπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος, ἐπειδὴ πολλὴν ὁδὸν, ἐπηχθισμένος, ἐβάδισεν, ἀπειρηκὼς ἀπέθετό τε τὰ ξύλα, καὶ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο, τοῦ δὲ θανάτου εὐθὺς ἐπιστάντος, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι᾽ ἣν αὐτὸν * καλοίη, ὁ γέρων ἔφη, ἵνα τὸν φόρτον τοῦτον ἄρας ἐπιθῇς μοι.

ʹΕπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ὤν, κἂν μυρίοις κινδύνοις περιπεσὼν δοκῇ θάνατον ἐπιθυμεῖν, ὅμως τὸ ζῆν πολὺ πρὸ τοῦ θανάτου αἱρεῖται.

[a] Καλόω Atticè pro καλοῖ.

XX.

ΓΡΑΥ̃Σ, καὶ ἸΑΤΡΟ'Σ.

Γυνὴ γραῦς ἀλγοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰσκαλεῖταί τινα τῶν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφωνήσασα, [a] ὡς εἰ μὲν θεραπεύσειεν αὐτήν, τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν αὐτῷ δώσειν· εἰ δὲ μή, μηδὲν δώσειν· ἐνεχείρησε μὲν οὖν ὁ Ἰατρὸς τῇ θεραπείᾳ· καθ' [b] ἡμέραν δὲ φοιτῶν [c] ὡς τὴν πρεσβύτιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῇ χρίων, ἐκείνης μηδαμῶς ἀναβλέπειν ἐχούσης τὴν ὥραν ἐκείνην, ὑπὸ τοῦ χρίσματος, αὐτὸς ἕν τι τῶν τῆς οἰκίας σκευῶν ὑφαιρούμενος ὁσημέραν, ἀπῄει. ἡ μὲν οὖν Γραῦς τὴν ἑαυτῆς περιουσίαν ἑώρα καθ' [d] ἑκάστην ἐλαττουμένην ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ [e] τέλος [f] παντάπασιν αὐτῇ θεραπευθείσῃ μηδὲν ὑπολειφθῆναι· τοῦ δ' Ἰατροῦ τοὺς συμφωνηθέντας μισθοὺς αὐτὴν ἀπαιτοῦντος, ὡς καθαρῶς βλέπουσαν ἤδη, καὶ τοὺς μάρτυρας παραγαγόντος, μᾶλλον μὲν οὖν, εἶπεν ἐκείνη,

τὰ νῦν οὐδ' ὁτιοῦν βλέπω. ἡνίκα μὲν γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνόσουν, πολλὰ τῶν [g] ἐμῶν καλὰ τὴν ἐμαυτῆς ἔβλεπον οἰκίαν, νῦν δ', ὅτε με σὺ βλέπειν φῄς, οὐδ' ὁτιοῦν ἐκείνων ὁρῶ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων ἐξ ὧν πράττουσι, [h] λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

[a] Particula ὡς delenda videtur.
[b] Ante ἡμέραν subauditur ἑκάστην, unoquoque.
[c] Ὡς Atticè pro πρός legitur, et εἰς.
[d] Subaudi ἡμέραν.
[e] Subauditur κατά.
[f] Subaudi τρόποις.
[g] Subaudi χρημάτων.
[h] Λανθάνουσιν ἐπισπώμενοι, fallunt seipsos, vel latent se ipsos afferentes, vel clam se sibi ipsis afferunt, vel negligunt sibi ipsis afferre.

XXI.

ΓΕΩΡΓΟΣ, καὶ ΠΑΙΔΕΣ αὐτοῦ.

Γεωργός τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον, καὶ βουλόμενος τοὺς ἑαυτοῦ Παῖδας πεῖραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς ἔφη, παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τὸν βίον ὑπέξειμι, ὑμεῖς δ', ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται ζητήσαντες εὑρήσετε [a] πάντα· οἱ

μὲν

μὲν οὖν οἰηθέντες θησαυρὸν ἐκεῖ που κατορωρύχθαι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν, μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρὸς, κατέσκαψαν· καὶ θησαυρῷ μὲν οὐ περιέτυχον, ἡ δὲ ἄμπελος καλῶς σκαφεῖσα, πολλαπλασίονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ[a] κάματος θησαυρός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις.

[a] Χρήματα subauditur.

XXII.

ΔΕΣΠΟ'ΤΗΣ, καὶ ΚΥ'ΝΕΣ.

[a] ΑΝήρ τις ὑπὸ χειμῶνος ἐν τῷ αὐτοῦ προαστείῳ ἀποληφθεὶς, πρῶτα μὲν τὰ πρόβατα κατέφαγεν, εἶτα τὰς αἶγας, τοῦ δὲ χειμῶνος ἐπικρατοῦντος, καὶ τοὺς ἐργάτας βοῦς σφάξας ἐθοινήσατο· οἱ δὲ Κύνες ταῦτα ἰδόντες, διελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους, φεύγωμεν ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεῦθεν. εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν βοῶν ὁ δεσπότης ἡμῶν οὐκ ἐφείσατο, πῶς ἡμῶν φείσεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τούτους μάλιστα φεύγειν

γειν, ϰὴ φυλάττεσθαι χρὴ, οἵτινες ὐδὲ τῶν [a] οἰϰείων ἀπέχονται.

[a] Subaudi χρημάτων, vel φίλων, amicis, aut aliquid tale.

XXIII.

ΓΥΝΗ', ϰὴ ὌΡΝΙΣ.

ΓΥνὴ χήρα τὶς ὄρνιν εἶχεν, ϰαθ' ἑϰάστην ἡμέραν ὠὸν αὐτῇ τίϰτυσαν· νομίσασα δὲ, ὡς, εἰ πλείυς τῇ ὄρνιθι ϰριθὰς παραϐάλλοι, δὶς τέξεται τῆς ἡμέρας, τῦτο πεποίηϰεν· ἡ δ' ὄρνις, πιμελὴς γενομένη, ὐδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας τεϰεῖν ἠδύνατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν [a] πλειόνων ἐπιθυμῦντες, ϰὴ τὰ παρόντα ἀποϐάλλυσι.

[a] Subaudi χρημάτων.

XXIV.

ΚΥΝΟ'ΔΗΚΤΟΣ.

ΔΗχθείς τις ὑπὸ ϰυνὸς, τὸν ἰασόμενον περιήει ζητῶν. ἐντυχὼν δέ τις αὐτῷ, ϰὴ γνὺς, ὃ ζητεῖ, ὦ ὗτος, εἶπεν, εἰ σώζεσθαι βύλει, λαϐὼν ἄρτον, ϰὴ τύτῳ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς

πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόντι κυνὶ φαγεῖν ἐπίδος· κἀκεῖνος γελάσας ἔφη, ἀλλ', εἰ τοῦτο ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων τῶν [a] ἐν τῇ πόλει κυνῶν δηχθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ εὐεργετούμενοι, μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνονται.

[a] Subaudi ὄντων, qui sunt.

XXV.

ΝΕΑΝΙ'ΣΚΟΙ, καὶ ΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ.

ΔΥ'Ο Νεανίσκοι Μαγείρῳ παρεκάθηντο, καὶ δὴ τοῦ Μαγείρου περί τι τῶν οἰκείων ἔργων ἀσχολουμένου, ἅτερος τούτων μέρος τι τῶν κρεῶν ὑφελόμενος εἰς τὸν θατέρου καθῆκε κόλπον· ἐπιστραφέντος δὲ τοῦ Μαγείρου, καὶ τὸ κρέας ἐπιζητοῦντος, ὁ μὲν εἰληφὼς ὤμνυε μὴ ἔχειν· ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέναι· ὁ δὲ Μάγειρος αἰσθόμενος τὴν κακουργίαν αὐτῶν, εἶπεν, ἀλλὰ κἂν ἐμὲ λάθητε, τόν γ' ἐπιορκούμενον Θεὸν οὐκ ἂν λήσεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι κἂν ἀνθρώπους ἐπιορκοῦντες λάθωμεν, ἀλλὰ τόν γε Θεὸν οὐ λήσομεν.

XXVI.

XXVI.

ἘΧΘΡΟΙ'.

ΔΥ'Ο τινὲς ἀλλήλοις ἐχθραίνοντες ἐπὶ τῆς αὐτῆς νεὼς ἔπλεον· ὧν ἅτερος μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης, ἅτερος δὲ ἐπὶ τῆς πρώρας ἐκάθητο· χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένου, καὶ τῆς νεὼς μελλούσης ἤδη καταποντίζεσθαι, ὁ [a] ἐπὶ τῆς πρύμνης τὸν κυβερνήτην ἤρετο, πότερον τῶν μερῶν τοῦ πλοίου πρότερον μέλλει καταβαπτίζεσθαι· τοῦ δὲ τὴν πρώραν εἰπόντος, ἀλλ' ἔμοιγε οὐκ ἔστι [b] λυπηρὸν, εἶπεν, ὁ θάνατος, εἴγε ὁρᾷν μέλλω πρὸ ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων [c] οὐδὲν τῆς ἑαυτῶν βλάβης φροντίζουσιν, εἰ τοὺς ἐχθροὺς μόνον εἴδωσι πρὸ αὐτῶν κακουμένους.

[a] Subaudi καθήμενος, sedens.
[b] Subaudi πρᾶγμα.
[c] Exple κατὰ πρᾶγμα οὐδὲν, nullâ ratione.

XXVII.

ΑΙ'ΛΟΥΡΟΣ, καὶ ΜΥ'ΕΣ.

ἘΝ οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν Μυῶν ὄντων, Αἴλουρος τοῦτο γνοὺς ἧκεν ἐνταῦθα, καὶ [a] καθέκαστον

θ᾽ ἕκαςον αὐτῶν συλλαμβάνων κατήσθιεν, οἱ δὲ καθ᾽ [b] ἑκάςην ἑαυτοὺς ἀναλισκομένους ὁρῶντες, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, μηκέτι κάτω κατέλθωμεν, ἵνα μὴ [c] παντάπασιν ἀπολώμεθα. τοῦ γὰρ Αἰλούρου μὴ δυναμένου δεῦρο ἐξικνεῖσθαι, ἡμεῖς σωθησόμεθα. ὁ δὲ Αἴλουρος, μηκέτι τῶν Μυῶν κατιόντων, ἔγνω διʼ ἐπινοίας αὐτοὺς σοφιζόμενος ἐκκαλέσασθαι, καὶ δὴ ἀπό πατταλου τινὸς ἀναβὰς ἑαυτὸν ἀπῃώρησε, καὶ προσεποιεῖτο νεκρὸν εἶναι. τῶν δὲ Μυῶν τις παρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἔφη, ὦ οὗτος, κἂν θύλαξ γένῃ, οὐ προσελεύσομαί σοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ἐξαπατῶνται ταῖς ὑποκρίσιν.

[a] Subaudi μῦν, murem.
[b] Subaudi ἡμέραν.
[c] Subaudiri videtur τρόποις, omnibus modis.

XXVIII.

ἈΛΩ´ΠΗΞ, καὶ ΠΙ´ΘΗΚΟΣ.

Ἐν συνέδρῳ ποτὲ τῶν ἀλόγων ζώων ὠρχήσατο Πίθηκος, καὶ εὐδοκιμήσας, Βασιλεὺς ὑπʼ αὐτῶν [a] ἐχειροτονήθη. Ἀλώπηξ δʼ

αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἔν τινι παγίδι κρέας ἐθεάσαλο, τ̀ Πίθηκον λαβȣ̃σα ἐνταῦθα ἤγαγεν, ὡς εὕροι μ̀ αὐτὴ, λέγȣσα, θησαυρὸν τȣ̃τον μὴ μέντοι κ̀ χρήσασθαι αὐτῷ· τῷ βασιλεῖ γὰρ τȣ̃τον ὁ νόμ☉ δίδωσι· κ̀ προτρέπετο αὐτὸν, [b] ἅτε δὲ βασιλέα, τ̀ θησαυρὸν ἀνελέσθαι· ὁ δ᾽ ἀπερισκέπτως προσελθὼν, κ̀ Συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς παγίδος, ὡς ἐξαπατήσασαν, ἐμέμφετο τὴν Ἀλώπεκα, ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὦ Πίθηκε, τοιαύτην σὺ μωρίαν ἔχων, τῶν ἀλόγων βασιλεύσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ πράξεσί τισιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειρȣ̃ντες δυςυχήμασι περιπίπτȣσι.

[a] Ἐχειροτονήθη propriè significat protensarum manuum suffragiis electus est.
[b] Subaudi ὄντα, ut qui Rex esset.

XXIX.

ΘΥ'ΝΝΟΣ, κ̀ ΔΕΛΦΙΝ.

Θύννος διωκόμεν☉ ὑπὸ Δελφῖνος, κ̀ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκπεσὼν εἴς τινα ἠϊόνα, ὑπὸ δὲ τῆς ὁμοίας ῥύμης κ̀ ὁ Δελφὶν αὐτῷ συνεξώκειλεν· ὁ δὲ Θύννος

Θύννος ἐπιστραφεὶς, καὶ λειποψυχοῦντα τὸν Δελφῖνα ἑωρακὼς, εἶπεν, οὐκ ἔτι μοι ὁ θάνατος λυπηρὸς, ὁρῶντι τὸν αἴτιον γεγονότα μοι τούτου, σὺν ἐμοὶ ἀποθνήσκοντα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσι, τοὺς τούτων αἰτίους δυστυχοῦντας ὁρῶντες.

XXX.

ἸΑΤΡΟ'Σ, καὶ ΝΟΣΩ῀Ν.

Ἰατρὸς νοσοῦντα ἐθεράπευε· τοῦ δὲ νοσοῦντος ἀποθανόντος, ἐκεῖνος πρὸς τοὺς ἐκκομίζοντας ἔλεγεν, οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἴνου ἀπείχετο, καὶ κλυστῆρσιν ἐχρῆτο, οὐκ ἂν ἐτεθνήκει. τῶν δὲ παρόντων ὑπολαβών τις, ἔφη, βέλτιστε, οὐκ ἔδει σε [a] ταῦτα νῦν λέγειν, ὅτε μηδὲν ὄφελός ἐστιν, ἀλλὰ τότε παραινεῖν, ὅτε τούτοις χρῆσθαι ἠδύνατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοὺς φίλους ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὰς βοηθείας παρέχειν, καὶ μὴ, μετὰ τὴν τῶν πραγμάτων ἀπόγνωσιν, καὶ εἰρωνεύεσθαι.

[a] Subaudi ῥήματα, verba.

XXXI.

Ἰξευτὴς, καὶ Ἔχις.

Ἰξευτὴς, ἰξὸν ἀναλαβὼν, καὶ καλάμους, πρὸς ἄγραν ἐξῆλθεν. ἰδὼν δὲ κιχλὰν ἐφ' ὑψηλοῦ δένδρου καθεζομένην, καὶ τοὺς καλάμους ἀλλήλοις ἐπὶ μῆκος συνάψας, ἄνω πρὸς αὐτὴν, συλλαβεῖν βουλόμενος, ἀφεώρα. καὶ δὴ λαθὼν, ἔχιν κοιμωμένην ὑπὸ πόδας ἐπάτησε. τῆς δ' ὀργισθείσης, καὶ δακούσης αὐτὸν, ἐκεῖνος ἤδη λειποψυχῶν ἔλεγε, δύστηνος ἐγὼ, ἕτερον γὰρ θηρεῦσαι βουλόμενος, αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου ἠγρεύθην εἰς θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς [a] πέλας ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τοῦτ' αὐτὸ πάσχοντες.

[a] Subaudi ἀνθρώποις οὖσι, hominibus, qui ſunt prope.

XXXII.

Κύων, καὶ Μάγειρος.

Κύων εἰσπηδήσας εἰς Μαγειρεῖον, καὶ τοῦ Μαγείρου ἀσχολουμένου, καρδίαν ἁρπάσας ἔφυγεν. ὁ δὲ Μάγειρος ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν, ὦ οὗτος, ἴσθι, ὡς, ὅπουπερ

περ ἂν ᾖς, φυλάξομαί σε· οὐ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρδίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἔδωκας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

XXXIII.

ΚΥ'ΩΝ, ϗ ΛΥ'ΚΟΣ.

Κύων πρὸ ἐπαύλεώς τινος ἐκάθευδε. Λύκου δ' ἐπιδραμόντος, ϗ βρῶμα μέλλοντος θήσειν αὐτὸν, ἐδεῖτο μὴ νῦν αὐτὸν καταθῦσαι. νῦν μὲν γὰρ, φησι, λεπτός εἰμι ϗ ἰσχνός. ἂν δὲ [a] μικρὸν, ἀναμείνῃς, μέλλουσιν οἱ ἐμοὶ δεσπόται ποιήσειν γάμους, κἀγὼ τηνικαῦτα πολλὰ φαγὼν, πιμελέστερος ἔσομαι, καὶ σοι ἡδύτερον βρῶμα γενήσομαι· ὁ μὲν οὖν Λύκος πεισθεὶς ἀπῆλθε. μεθ' ἡμέρας δ' ἐπανελθὼν, εὗρεν ἄνω ἐπὶ τοῦ δώματος τὸν κύνα καθεύδοντα, ϗ στὰς κάτωθεν πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῶν συνθηκῶν. ϗ ὁ Κύων, ἀλλ', ὦ Λύκε, εἰ [b] τὸ ἀπὸ τοῦδε πρὸ τῆς ἐπαύλεώς με ἴδοις καθεύδοντα, μηκέτι γάμους ἀναμείνῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν περί τι κινδυνεύσαντες σωθῶσι, διὰ βίου τοῦτο φυλάττονται.

[a] Χρόνον, tempus ſubauditur.

[b] Sententia ſic explenda videtur, κατὰ τὸ πρᾶγμα τὸ ἀπὸ τοῦδε χρόνου μέλλον ἔσεσθαι, ſecundum id, quod poſthac eventurum eſt.

XXXIV.

ΚΥ'ΩΝ, καὶ 'ΑΛΕΚΤΡΥΩ'Ν.

Κύων καὶ Ἀλεκτρυὼν ἑταιρείαν ποιησάμενοι, ὥδευον. ἑσπέρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μὲν Ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρου ἐκάθευδεν ἀναβὰς, ὁ δὲ Κύων πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχοντος. τοῦ δὲ Ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ [a] εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, Ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ στᾶσα κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν ἠξίου, ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ζῶον ἔχον ἀσπάσασθαι. τοῦ δὲ εἰπόντος τὸν θυρωρὸν πρότερον διϋπνίσαι ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ὡς, ἐκείνου ἀνοίξαντος, κατελθεῖν, κἀκείνης ζητούσης αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ Κύων αἴφνης πηδήσας αὐτὴν διεσπάραξεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀν-

θρώπων τὺς ἐχθρὺς ἐπελθόντας, πρὸς ἰσχυροτέρυς πέμπυσι [b] παραλογιζόμενοι.

[a] Participium præteriti medii ponitur pro ſubſtantivo ἦθος, mos : ἔργον verò, opus, ſubaudiri videtur.
[b] Παραλογιζόμενοι, falſis argumentis decipientes.

XXXV.

ΛΕ'ΩΝ, ϗ ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ.

Λέων ἀκύσας ποτὲ Βατράχυ [a] μέγα βοῶντος, ἐπεστράφη πρὸς τὴν φωνὴν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι· προσμείνας δὲ [b] μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν προελθόντα τῆς λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν, πρὸ τῆς ὄψεως, δι' ἀκοῆς μόνης ταράττεσθαι.

[a] Κατὰ μέγα βόημα, ſecundum magnum clamorem, explendum videtur.
[b] Subaudi χρόνον, tempus.

XXXVI.

ΛΕ'ΩΝ, ϗ ὌΝΟΣ, ϗ ἈΛΩ'ΠΗΞ.

Λέων, ϗ Ὄνος, ϗ Ἀλώπηξ κοινωνίαν ποιησάμενοι, ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. πολλῆς οὖν θήρας συλληφθείσης, προσέταξεν ὁ Λέων τῷ Ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς· ὁ δὲ τρεῖς μερί-

 δας-

δας ποιησάμενος ἐκ τῶν [a] ἴσων, ἐκλέξασθαι τούτυς προὔτρέπετο. καὶ ὁ Λέων θυμωθεὶς τὸν Ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ Ἀλώπεκι μερίζειν ἐκέλευσεν, ἡ δ᾽ εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἑαυτῇ [b] βραχύ τι κατέλιπεν. καὶ ὁ Λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε, ὦ βελτίστη, διαιρεῖν οὕτως ἐδίδαξεν; ἡ δ᾽ εἶπεν, ἡ τοῦ Ὄνυ συμφορά.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν [c] πέλας δυστυχήματα.

[a] Μοιρῶν partibus ſubaudiri videtur.
[b] Subauditur μέρος partem.
[c] Sic exple τῶν ἀνθρώπων ὄντων πέλας hominum, qui ſunt prope.

XXXVII.

ΛΕ'ΩΝ, καὶ ἌΡΚΤΟΣ.

ΛΕ'ων, καὶ Ἄρκτος ὁμοῦ βυνέβρῳ περιτυχόντες, περὶ τούτυ ἐμάχοντο. δεινῶς οὖν ὑπ᾽ ἀλλήλων διατεθέντες, ὡς ἐκ τῆς πολλῆς μάχης καὶ σκοτοδινιάσαι, [a] ἀπαυδήσαντες ἔκειντο. Ἀλώπηξ δὲ κύκλῳ περιϊοῦσα, πεπτωκότας αὐτοὺς ἰδοῦσα, καὶ τὸ βούνεβρον ἐν τῷ [b] μέσῳ κείμενον, [c] τοῦτο διὰ μέσον ἀμφοῖν διαδραμοῦσα,

θραμοῦσα, καὶ ἁρπάσασα, φεύγουσα ᾤχετο. οἱ δὲ βλέποντες μετ' αὐτὴν, μὴ δυνάμενοι δὲ ἀναστῆναι, δείλαιοι ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι' Ἀλώπεκα ἐμοχθοῦμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι, ἄλλων κοπιώντων, ἄλλοι κερδαίνουσι.

[a] Pugnâ renuntiatâ. Sic Theocritus, Id. 22. lin. 129.
[b] Μέσῳ subaudi τόπῳ, vel χώρῳ, loco.
[c] Τοῦτο malè locari videtur, et participio ἁρπάσασα debere præfigi.

XXXVIII.

ΜΑ'ΝΤΙΣ.

ΜΑ'ντις ἐπ' ἀγορᾶς καθήμενος, διελέγετο· ἐπιστάντος δέ τινος αἴφνης, καὶ ἀπαγγείλαντος, ὡς αἱ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυρίδες ἀναπεπταμέναι τε πᾶσαι εἶεν, καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἀφῃρημένα, ἀνεπήδησέ τε στενάξας, καὶ δρομαῖος ᾔει· τρέχοντα δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, ὦ οὗτος, εἶπεν, ὁ τἀλλότρια πράγματα προειδέναι ἐπαγγελλόμενος, τὰ σαυτοῦ οὐ προεμαντεύου;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς τὸν μὲν ἑαυτῶν βίον φαύλως διοικοῦντας, τῶν δὲ μηδὲν αὐτοῖς προσηκόντων προνοεῖσθαι πειρωμένους.

XXXIX.

ΜΥ'ΡΜΗΞ, καὶ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ'.

Μύρμηξ διψήσας κατελθὼν εἰς πηγήν, παρασυρεὶς ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἀπεπνίγετο. Περιστερὰ δὲ τοῦτο θεασαμένη, κλῶνα δένδρου περιελοῦσα, εἰς τὴν πηγὴν ἔῤῥιψεν ἐφ' οὗ καὶ καθίσας ὁ Μύρμηξ διεσώθη. Ἰξευτὴς δέ τις μετὰ [a] τοῦτο τοὺς καλάμους συνθεὶς ἐπὶ τὸ τὴν Περιστερὰν συλλαβεῖν ᾔει, τοῦτο δ' ὁ Μύρμηξ ἑωρακώς, τὸν τοῦ Ἰξευτοῦ πόδα ἔδακεν· ὁ δὲ ἀλγήσας, τούς τε καλάμους ἔῤῥιψε, καὶ τὴν Περιστερὰν αὐτίκα φυγεῖν ἐποίησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς εὐεργέταις χάριν ἀποδιδόναι.

[a] Subaudi πρᾶγμα, rem.

XL.

ΝΥΚΤΕΡΙ'Σ, καὶ ΒΑ'ΤΟΣ, καὶ ΑΙ''ΘΥΙΑ.

Νυκτερὶς, καὶ Βάτος, καὶ Αἴθυια ἑταιρείαν ποιησάμεναι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον ζῆν. ἡ μὲν οὖν Νυκτερὶς ἀργύριον δανεισαμένη, καθῆκεν εἰς τὸ [a] μέσον· ἡ δὲ Βάτος ἐσθῆτα μεθ' ἑαυτῆς ἔλαβεν, ἡ δὲ Αἴθυια τρίτη χαλκὸν, καὶ ἀπέπλευσαν. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς περιτραπείσης, πάντα ἀπολέσαντες, αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν. ἐξ [b] ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν Αἴθυια τοῖς αἰγιαλοῖς ἀεὶ παρεδρεύει, μή που τὸν χαλκὸν ἐκβάλλῃ ἡ θάλαττα· ἡ δὲ Νυκτερὶς τοὺς δανειστὰς, φοβουμένη, τῆς μὲν ἡμέρας οὐ φαίνεται, νύκτωρ δ' ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν. ἡ δὲ Βάτος τῆς τῶν [c] παριόντων ἐσθῆτος ἐπιλαμβάνεται. εἴ που τὴν οἰκείαν ἐπιγνοίη, ζητοῦσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι περὶ [d] ἃ σπουδάζομεν, τούτοις ἐς [e] ὕστερον περιπίπτομεν.

[a] Subauditur κέρδος, lucrum, vel ὄφελος, utilitatem.
[b] Subaudi χρόνου, tempore.
[c] Subaudi ὁδοιπόρων, viatorum.
[d] Subaudi πράγματα.
[e] Χρόνον, tempus.

XLI.

XLI.

ΝΟΣΩ͂Ν, ϰ̀ ἸΑΤΡΟΎΣ.

Νοσῶν τις, ϰ̀ ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ ἐρωτώμενος, ὅπως διετέθη, [a] πλέον εἶπε τοῦ [b] δέοντος ἱδρωκέναι· ὁ δὲ [c] ἀγαθὸν ἔφη τοῦτ᾽ εἶναι· ἐκ δευτέρου δὲ παρ᾽ αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς, ὅπως ἔσχε, φρίκῃ συσχεθεὶς, εἶπε, σφοδρῶς διατετινάχθαι· ὁ δε καὶ τοῦτ᾽ ἀγαθὸν ἔφησεν εἶναι. ἐκ δὲ τρίτων αὖθις ἐρωτηθεὶς, ὅπως διεγένετο, εἶπεν, ὑδέρῳ περιπεπτωκέναι. ὁ δὲ καὶ τοῦτο πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι· εἶτα τῶν [d] οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσαντος, πῶς ἔχεις; ἐγὼ, εἶπεν, ὦ οὗτος, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μάλιστα τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνομεν τοὺς πρὸς χάριν ἀεὶ βουλομένους λέγειν.

[a] Ἐις πλέον μέτρον, ad majorem modum.
[b] Subaudi ἱδρῶτος, ſudore.
[c] Ἀγαθὸν, ſubaudi σημεῖον, ſignum.
[d] Subaudi φίλων, amicis, vel δούλων, ſervis, vel συγγενῶν, cognatis, aut aliquid hujuſmodi.

XLII.

XLII.

ΞΥΛΕΥΟ'ΜΕΝΟΣ, ϰ̀ 'ΕΡΜΗ͂Σ.

ΞΥλευόμενός τις παρὰ τῷ ποταμῷ τ̃ οἰκεῖον ἀπέϐαλε πέλεκυν. ἀμηχανῶν τοίνυν, παρὰ τὴν ὄχθην καθίσας, ὠδύρετο. 'Ερμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν, ϰ̀ οἰκτείρας τ̃ ἄνθρωπον, καταδὺς εἰς τ̃ ποταμὸν, χρυσȣ̃ν ἀνήνεγκε πέλεκυν, καὶ, εἰ ȣ̃τός ἐςιν, ὃν ἀπώλεσεν, ἤρετο. τȣ̃ δὲ μὴ τȣ̃τον εἶναι φαμένȣ, αὖθις καταϐὰς, ἀργυρȣ̃ν ἀνεκόμισε. τȣ̃ δὲ μήδε τȣ̃τον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντ☉, ἐκ [a] τρίτȣ καταϐὰς, ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον ἀνήνεγκε. τȣ̃ δὲ τȣ̃τον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα φαμένȣ, 'Ερμῆς ἀποδεξάμεν☉ αὐτȣ̃ τὴν δικαιοσύνην, πάντας αὐτῷ ἐδωρήσατο. ὁ δὲ παραγενόμεν☉, πάντα τοῖς ἑταίροις τὰ ϛυμϐάντα διεξελήλυθεν. ὧν εἷς τις τὰ ἶσα διαπράξασθαι ἐϐȣλεύσατο, ϰ̀ παρὰ τὸν ποταμὸν ἐλθὼν, ϰ̀ τὴν οἰκείαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφεὶς εἰς τὸ ῥεῦμα, κλαίων ἐκάθητο. ἐπιφανεὶς οὖν 'Ερμῆς κἀκείνῳ, ϰ̀ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνȣ, καταϐὰς ὁμοίως χρυσῆν ἀξίνην ἐξήνεγκεν, ϰ̀ ἤρετο, εἰ ταύτην ἀπέϐαλε; τȣ̃ δὲ σὺν ἡδονῆ, ναὶ ἀληθῶς ἥ δ' ἐςὶ, φήσαντ☉, μισήσας ὁ Θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν, ȣ̓ μόνον ἐκείνην κατέσχεν, ἀλλ' ȣ̓δὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

'Επι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι [b] ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναίρεται, [c] τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.

[a] Subaudi χρόνου, tempore.
[b] Sententia explenda videtur εἰς ὅσον μέτρον, &c. εἰς τοσοῦτον μέτρον, ad quantam menſuram, &c. ad tantam, &c.
[c] Subaudi χρῆμα, vel γένος, genus divinum, pro Deo.

XLIII.

ὌΝΟΣ, ΚΑΙ ΚΗΠΩΡΟΣ.

Ὄνος ὑπηρετούμενος κηπωρῷ, ἐπειδὴ [a] ὀλίγα μὲν ἤσθιε, [b] πλεῖστα δ' ἐμόχθει, ηὔξατο τῷ Διΐ, ὥστε τοῦ κηπωροῦ ἀπαλλαγεὶς, ἑτέρῳ ἀπεμπωληθῆναι δεσπότῃ· τοῦ δὲ Διὸς ἐπακούσαντος, καὶ κελεύσαντος αὐτὸν κεραμεῖ πραθῆναι, πάλιν ἐδυσφόρει, [c] πλέον, ἢ πρότερον, ἀχθοφορῶν, καὶ τόν τε πηλὸν, καὶ τὰς κεράμους κομίζων. πάλιν οὖν ἀμεῖψαι τὸν δεσπότην ἱκέτευε, καὶ βυρσοδέψῃ ἀπεμπωλεῖται. εἰς χείρονα τοίνυν τῶν προτέρων δεσπότην ἐμπεσὼν, καὶ ὁρῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πραττόμενα, μετὰ στεναγμῶν ἔφη, οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, βέλτιον ἦν μοι, παρὰ τοῖς προτέροις δεσπόταις

μένειν·

μένειν· οὗτος γὰρ, ὡς ὁρῶ καὶ τὸ δέρμα μου καταργάσεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς προτέρους δεσπότας οἰκέται ποθοῦσιν, ὅταν τῶν δευτέρων λάβωσι πεῖραν.

[a] Βρώματα, cibos, ſubaudiri videtur.
[b] Exple κατὰ πλεῖστα μοχθήματα, vel ἔργα, ſecundùm plurimos labores, vel opera.
[c] Κατὰ τὸ πλέον μέτρον, ad majorem modum.

XLIV.

ὈΡΝΙΘΟΘΗ'ΡΑΣ, καὶ ΚΟΡΥΔΑΛΟ'Σ.

Ὀρνιθοθήρας ὄρνισιν ἵστη παγίδας, Κορυδαλὸς δὲ [a] τοῦτον πόρρωθεν ἰδὼν, ἐπυνθάνετο, τί ποτ' ἐργάζοιτο. τοῦ δὲ πόλιν κτίζειν φαμένου, εἶτα δὲ πορρωτέρω ἀποχωρήσαντος, καὶ κρυβέντος, ὁ Κορυδαλὸς τοῖς τοῦ ἀνδρὸς λόγοις πιστεύσας, προσελθὼν εἰς τὸν βρόχον ἑάλω. τοῦ δὲ [b] Ὀρνιθοθήρα ἐπιδραμόντος, ἐκεῖνος εἶπεν, ὦ οὗτος, εἰ τοιαύτην πόλιν κτίσεις, οὐ [c] πολλοὺς εὑρήσεις ἐνοικοῦντας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἶκοι,

καὶ

καὶ πόλεις ἐρημῦνται, ὅταν αἱ [c] προεςῶτες χαλεπαίνωσιν.

[a] Τῦτον, scribendum videtur.
[b] Pro ὀρνιθοθήρυ, ab ὀρνιθοθήρας. hic Genitivus in α proprie Doricus est: in his verò fabulis nullus Dorismo locus est. Alii etiam substantivi sunt in ας, qui formant genitivos in α, ut ὁ Βόῤῥας, gen. τῦ Βοῤῥᾶ. ὁ πατρολοίας, parricida. τῦ πατρολοία, &c.
[c] Subaudi ἀνθρώπυς, homines.

XLV.

ὉΔΟΙΠΟ'ΡΟΣ.

ὉΔοιπόρος πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν ηὔξατο, εἰ ἄρα εὑρήσει τι, τὸ [a] ἥμισυ τύτυ τῷ [b] Ἑρμεῖ ἀναθήσειν. περιτυχὼν δὲ πήρᾳ μεςῇ φοινίκων, καὶ ἀμυγδάλων, καὶ ταύτην ἀνελόμενος, ἐκείνυς μὲν ἔφαγε. τὰ δὲ τῶν φοινίκων ὀςᾶ, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδάλων κελύφη ἐπί τινος ἀνέθηκε βωμῦ, φήσας, ἀπέχεις, ὦ Ἑρμῆ, τὴν εὐχὴν, τῦ γὰρ εὑρεθέντος [c] τὰ ἐκτὸς, καὶ ἐντὸς πρός σε διανενέμημαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος [d] πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, καὶ τὺς

τὺς Θεοὺς διὰ πλεονεξίαν καλασοφιζόμενον.

[a] Subaudi μέρος, partem.

[b] Si Ἑρμεῖ, non Ἑρμῇ vera lectio fit, Ἑρμῆς imparisyllabicè inflecti videtur, quod fieri potest; ut Ἄρης, Mars, utroque modo inflectitur. Mercurius verò hic nominatur, quia lucro insperato præsidebat: unde Ἑρμαῖον, scilicet κέρδος, lucrum insperatum.

[c] Exple, τὰ μέρη ἐκτὸς, καὶ ἐντὸς ὄντα, partes, quæ extrà, et intrà sunt.

[d] Subaudi ἐςὶ, est, vel γέγραπλαι, scripta fuit, vel πέπλασται, ficta fuit.

XLVI.

ΠΑΙ͂Σ, καὶ ΜΗΤΗΡ.

ΠΑῖς ἐκ διδασκαλείȣ τὴν τοῦ συμμαθηλοῦ δέλτον κλέψας, ἤνεγκε τῇ μητρί· τῆς δὲ μὴ ἐπιπληξάσης, μᾶλλον μὲν οὖν ἀποδεξαμένης, προϊὼν τοῖς χρόνοις ἤρξαλο καὶ τὰ [a] μείζω κλέπlειν· [b] ἐπαυλοφώρῳ δέ ποlὲ λεφθεὶς, ἀπήγελο [c] τὴν πρὸς θάναlον· τῆς δὲ μηlρὸς ἑπομένης, καὶ ὀλοφυρομένης, ἐκεῖνος τῶν δημίων ἐδεῖτο [d] βραχέα τινα τῇ μητρί διαλεχθῆναι πρὸς οὖς. τῆς δὲ ταχέως τῷ ςόμαlι τοῦ παιδὸς προσθείσης, ἐκεῖνος τὸ οὖς τοῖς ὀδοῦσι δακὼν ἀφείλετο. τῆς δὲ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων καlηγορούντων, ὡς οὐ μόνον κέκλοφεν, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ εἰς τὴν μητέρα ἠσέϐηκεν, ἐκεῖνος εἶπεν, αὐτὴ γάρ μοι τῆς ἀπωλείας γέ-

γονεν αἴτιος· εἰ γὰρ ὅτε τὴν δέλτον ἐκεκλόφειν, ἐπέπληξέ μοι, οὐκ ἂν, μέχρι [e] τούτων χωρήσας, νῦν ἠγόμην ἐπὶ τὸν θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν μὴ κατ᾽ ἀρχὰς κολαζομένων ἐπὶ [f] μεῖζον αὐξάνει τὰ κακά.

[a] Subaudi χρήματα.
[b] Ἐπαυτοφώρῳ melius disjungi poteſt, ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ, in ipſo facto.
[c] Explere potes, ἀνὰ τὴν ὁδὸν πρὸς θάνατον ἡγεμένην. per viam ad mortem ducentem.
[d] Subaudi ῥήματα verba.
[e] Subaudi κλεμμάτων, furta.
[f] Subaudiri videtur μέγεθος, magnitudinem, vel πλῆθος, numerum.

XLVII.

ΠΟΙΜΗ'Ν, καὶ ΘΑ'ΛΑΣΣΑ.

Ποιμὴν ἐν παραθαλασσίῳ τόπῳ ποίμνιον νέμων, ἑωρακὼς γαληνιῶσαν τὴν θάλατταν, ἐπεθύμησε πλεῦσαι πρὸς ἐμπορίαν. ἀπεμπωλήσας οὖν τὰ πρόβατα, καὶ φοινίκων βαλάνους πριάμενος, ἀνήχθη. χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς κινδυνευούσης βαπτίζεσθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν, μόλις [a] κενῇ τῇ νηῒ διεσώθη.

μετὰ

μετὰ δ' ἡμέρας ἐκ ὀλίγας παριόντος τινὸς, ϰ̀ τῆς θαλάττης (ἔτυχε γὰρ αὐτὴ γαληνιῶσα) τὴν ἠρημίαν θαυμάζοντος, ὑπολαβὼν ἔτος εἶπε, φοινίκων αὖθις, ὡς ἔοικεν, ἐπιθυμεῖ, ϰ̀ διὰ τῦτο φαίνεται ἡσυχάζεσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τοῖς ἀνθρώποις μαθήματα γίνονται.

[a] Subaudi ἐν, in, vel σὺν, cum, quæ præpositio sæpissimè non exprimitur. *Theoc.* Id. xxii. lin. 18.

XLVIII.

ῬΟΙΑ', ϰ̀ ΜΗΛΕ'Α.

Ῥοια, ϰ̀ Μηλέα περὶ κάλλες ἤριζον· πολλῶν δ' ἀμφισβητήσεων [a] μεταξὺ γενομένων, βάτος ἐκ τῦ [b] πλησίον ἀκέσασα φραγμῦ παυσώμεθα, εἶπεν, ὦ φίλαι, ποτὲ μαχόμεναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς τῶν ἀμεινόνων στάσεσι, ϰ̀ οἱ [c] μηδενὸς ἄξιοι πειρῶνται εἶναι [d] τι.

[a] Subaudi αὐτῶν, illos, post μεταξύ.
[b] Post πλησίον, subaudi ὄντος.
[c] Subaudi τιμήματος, pretii.
[d] Subaudiri videtur χρῆμα ἔνδοξον, res præclara.

XLIX.

ἈΣΠΑ´ΛΑΞ.

Ὁ Ἀσπάλαξ τυφλὸν ζῶόν ἐστι· φησὶν οὖν ποτε τῇ μητρὶ, συκαμινέαν, μῆτερ, ὁρῶ. εἶτα αὖθις φησὶ, λιβάνου ὀσμῆς πεπλήρωμαι· [a] κἀκτρίτου πάλιν, χαλκῆς, φησὶ, ψηφῖδος κτύπον ἀκούω. ἡ δὲ μήτηρ ὑπολαβοῦσα εἶπεν, ὦ τέκνον, ὡς ἤδη καταμανθάνω, οὐ μόνον [b] ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀλαζόνων τὰ [c] ἀδύνατα καταπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

[a] Subaudi χρόνου. κἀκτρίτου pro καὶ ἐκ τρίτου.
[b] Ὄψεως, et ὀσφρήσεως, Attici sunt genitivi.
[c] Πράγματα, ut infra πράγμασι.

L.

ΣΦΗ´ΚΕΣ, καὶ ΠΕ´ΡΔΙΚΕΣ.

Σφῆκες, καὶ Πέρδικες δίψῃ συνεχόμενοι πρὸς γεωργὸν ἦλθον, παρ᾽ αὐτοῦ αἰτοῦντες πιεῖν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν· οἱ μὲν Πέρδικες σκάπτειν τὰς ἀμπέλους.

ἀμπέλους. οἱ δὲ Σφῆκες, κύκλῳ περιϊόντες, τοῖς κέντροις ἀποσοβεῖν τοὺς κλέπτας. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἐμοίγέ εἰσι δύο βόες, οἳ, μηδὲν ἐπαγγελλόμενοι, πάντα ποιοῦσιν· ἄμεινον οὖν ἐστὶν ἐκείνοις δοῦναι, ἤπερ ὑμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος [a] πρὸς ἄνδρας ἐξώλεις, ὠφελεῖν μὲν ἐπαγγελλομένους, βλάπτοντας δὲ [b] μεγάλα.

[a] Subauditur ἐστὶ, eſt, vel γέγραπται, ut ſuprà, fab. xlv.

[b] Integra phraſis videtur eſſe, κατὰ μέγαλα πήματα, ſecundùm magna damna.

LI.

ΤΑΩ'Σ, ΚΑΙ ΚΟΛΟΙΌΣ.

ΤΩ͂Ν ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα, Ταὼς ἑαυτὸν ἠξίου διὰ τὸ κάλλος [a] χειροτονεῖν· αἱρουμένων δὲ τοῦτον πάντων, Κολοιὸς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' εἰ, σοῦ βασιλεύοντος, Ἀετὸς ἡμᾶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς ἄρχοντας οὐ διὰ

κάλλος

κάλλος μόνον, ἀλλ' καὶ ῥώμην, καὶ φρόνησιν ἐκλέγεσθαι δεῖ.

[a] Manuum protensarum suffragiis eligere, ut suprà, fab. xxviii.

LII.

ΜΟΝΙΟ'Σ, καὶ 'ΑΛΩ'ΠΗΞ.

ΜΟνιὸς ἄγριος ἐπί τινος ἑςῶς δένδρε, τὰς ὀδόντας ἔθηγεν. Ἀλώπεκος δ' ἐρομένης τὴν αἰτίαν, [a] ὅτι, μηδεμιᾶς προσκειμένης ἀνάγκης, [b] τί τὰς ὀδόντας θήγει; ἔφη, ἐκ ἀλόγως τῦτο ποιῶ, εἰ γάρ με κίνδυνος περιςαίη, ἔκων με τηνικαῦτα, πρὸς τὰς ὀδόντας ἀκονᾷν, ἀσχολεῖσθαι δεήσει, ἀλλ' μᾶλλον ἑτοίμοις ἔσι χρῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον παρασκευάζεσθαι.

[a] Subaudi διὰ, proptèr.
[b] Τί delendum videtur.

LIII.

ΚΟΡΥΔΑΛΟ'Σ.

ΚΟρυδαλὸς εἰς πάγην ἁλὺς θρηνῶν ἔλεγεν, οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ, καὶ δυςήνῳ πτηνῷ. ἐ χρυσὸν ἐνοσφισάμην τινὸς, ἐκ ἄλλο

τι

τι τῶν [a] τιμίων, κόκκος δὲ σίτου μικρὸς τὸν θάνατόν μοι προὐξένησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς, διὰ κέρδος εὐτελὲς, μέγαν ὑφισταμένους κίνδυνον.

[a] Subaudi κτημάτων, possessionum, vel κειμηλίων, thesaurorum..

LIV.

ΝΕΒΡΟ'Σ.

Νεβρός ποτε πρὸς τὴν ἔλαφον εἶπε, πάτερ, σὺ καὶ μείζων, καὶ ταχύτερος κυνῶν πέφυκας, καὶ κέρατα πρὸς [a] τούτοις [b] ὑπερφυᾶ φέρεις πρὸς ἄμυναν. τί δήποτ' οὖν οὕτω τούτους φοβῇ; κἀκεῖνος γελῶν εἶπεν, ἀληθῆ μὲν ταῦτα φῂς, τέκνον· ἓν δ' οἶδα, ὡς ἐπειδὰν κυνὸς ὑλακὴν ἀκούσω, αὐτίκα πρὸς φυγὴν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκφέρομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φύσει [c] δειλοὺς οὐδεμία παραίνεσις ῥώννυσιν.

[a] Hoc est, πρὸς τῷ πεφυκέναι σε μείζονα, καὶ ταχύτερον, præter quod major, et celerior à naturâ factus es.
[b] Atticè pro ὑπερφυῆ.
[c] Subaudi γεγονότας, qui facti sunt.

LV.

LV.

ΛΑΓΩΟΙ', καὶ ΒΑ'ΤΡΑΧΟΙ.

ΟΙ Λαγωοί ποτε συνελθόντες τὸν ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς ἐπισφαλὴς εἴη, καὶ δειλίας πλέως. καὶ γὰρ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων, καὶ κυνῶν, καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν ἀναλίσκονται. [a] βέλτιον οὖν εἶναι θανεῖν ἅπαξ, ἢ διὰ βίου τρέμειν. τοῦτο τοίνυν κυρώσαντες, ὥρμηντο κατὰ [b] ταυτὸν εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν [c] ἐμπεσούμενοι, καὶ [d] ἀποπνιγησόμενοι. τῶν δὲ καθημένων κύκλῳ τῆς λίμνης βατράχων, ὡς τὸν τοῦ δρόμου κτύπον ᾔσθοντο, εὐθὺς εἰς ταύτην εἰσπηδησάντων, τῶν λαγωῶν τις, ἀγχινούστερος εἶναι δοκῶν τῶν ἄλλων, ἔφη, στῆτε, ἑταῖροι, μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτοὺς διαπράξησθε. ἤδη γάρ, ὡς ὁρᾶτε, καὶ ἡμῶν ἕτερ' ἐστὶ ζῶα δειλότερα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ δυστυχοῦντες, ἐξ ἑτέρων χείρονα πασχόντων παραμυθοῦνται.

[a] Sic phrasis explenda videtur, ἔλεγον οὖν βέλτιον, &c. Dixerunt igitur melius, &c.

[b] Subaudi κατὰ δρόμον, eodem cursu.

[c] Futura secunda sunt; hoc passivum, illud medium.

[d] Subaudi Ἀνδρώπων.

LVI.

‘Ο Ν Ο Σ, ϗ ῞Ι Π Π Ο Σ.

ὌΝΟΣ ῞Ιππον ἐμακάρισεν, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον, καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μηδ' ἀχύρων ἅλις ἔχων, καὶ [a] ταῦτα, πλεῖςα ταλαιπωρῶν· ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέςη πολέμου, καὶ ὁ ςρατιώτης ἔνοπλος ἀνέβη τὸν ῞Ιππον, πανταχόσε τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ [b] μέσον τῶν πολεμίων εἰσήλασε, καὶ ὁ ῞Ιππος πληγεὶς ἔκειτο. ταῦτα ἑωρακὼς ὁ ὄνος, τὸν ῞Ιππον, μεταβαλλόμενος ἐταλάνιζεν.

'Επιμύθιον.

῾Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τοὺς ἄρχοντας, καὶ πλουσίους ζηλοῦν ἀλλὰ τὸν κατ' ἐκείνων [c] φθόνον καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογιζομένους, τὴν πενίαν ἀγαπᾷν.

[a] Sic explenda videtur ſententia, καὶ ταῦτα ἄχυρα εἶχε, κατὰ πλεῖςα μοχθήματα ταλαιπωρῶν. et has paleas habebat ſecundùm plurimos labores defatigatus.

[a] Exple, εἰς μέσον πλῆθος, in mediam turbam.

[b] Subaudiri videtur συναγόμενοι, concitatam. Sic συνάγειν φθόνον, concitare invidiam. *Demoſth.*

LVII.

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

Φιλάργυρός τις ἅπασαν αὐτȢ̃ τὴν ȣ̓σίαν ἐξαργυρισάμενος, καὶ χρυσȢ̃ν βῶλον ποιήσας, ἔν τινι τόπῳ κατώρυξε, συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ ψυχὴν ἑαυτȢ̃, καὶ τὸν νȢ̃ν, καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος, αὐτὸν ἔβλεπε. τῶν δὲ ἐργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ [a] γεγονὸς συννοήσας, ἀνορύξας τὸν βῶλον ἀνείλετο. μετὰ δὲ ταῦτα [b] κἀκεῖνος ἐλθὼν, καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδὼν, θρηνεῖν ἤρξατο, καὶ τίλλειν τὰς τρίχας· τȢ̃τον δέ τις ὀλοφυρόμενον ȣ̔́τως ἰδὼν, καὶ τὴν αἰτίαν πυθόμενος, μὴ ȣ̔́τως, εἶπεν, ὦ ȣ̔̃τος, ἀθύμει· ȣ̓δὲ γὰρ ἔχων, τὸν χρυσὸν εἶχες· λίθον ȣ̓̃ν ἀντὶ χρυσȢ̃ λαβὼν, θὲς, καὶ νόμιζέ σοι τὸν χρυσὸν εἶναι· τὴν αὐτὴν γάρ σοι πληρώσει χρείαν· ὡς ὁρῶ γὰρ, ȣ̓δ', ὅτε ὁ χρυσὸς ἦν, ἐν χρήσει [c] ἦσθα τοῦ κτήματος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν ἡ [d] κτῆσις, ἐὰν μὴ ἡ χρῆσις προσῇ.

[a] Πρᾶγμα subauditur.
[b] Pro καὶ ἐκεῖνος, per crasin.
[c] Ἦσθα, per paragogen pro ἦς.
[d] Subaudi ἐστὶ, vel ὠφελλεῖ, prodest.

LVIII.

LVIII.

ΧΗ͂ΝΕΣ, ϗ ΓΕ´ΡΑΝΟΙ.

Χῆνες, ϗ Γέρανοι ἐπὶ ταὐτῦ λειμῶνος ἐνέμοντο. τῶν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέντων, οἱ μὲν Γέρανοι, κῦφοι ὄντες, ταχέως ἀπέπτησαν· οἱ δὲ Χῆνες, διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων μείναντες, συνελήφθησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ϗ ἐν ἁλώσει πόλεως, οἱ μὲν ἀκτήμονες εὐχερῶς φεύγυσιν, οἱ δὲ πλύσιοι δυλεύυσιν ἁλισκόμενοι.

LIX.

ΧΕΛΩ´ΝΗ, ϗ ἈΕΤΟ´Σ.

Χελώνη Ἀετῦ ἐδεῖτο ἵπτασθαι ταύτην διδάξαι. τῦ δὲ παραινῦντος, πόῤῥω τῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. λαβὼν ῦν ταύτην τοῖς ὄνυξι, ϗ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν, εἶτ' ἀφῆκεν. ἡ δὲ κατὰ πετρῶν πεσοῦσα συνετρίβη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἐκ φιλονεικίας τῶν φρονιμωτέρων παρακούσαντες, ἑαυτοὺς ἔβλαψαν.

LX.

ΨΥ'ΛΛΑ.

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν· ὁ δὲ τ [a] Ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει· τῆς δὲ ἐκεῖθεν αὖθις ἀφαλομένης, ςενάξας, εἶπεν, ὦ [b] Ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλη οὐ συνεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζοσιν ἀνταγωνιςαῖς συνεργήσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν ἐπὶ τῶν ἐλαχίςων. [c] τῦ θείϋ δεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

[a] Ἡρακλῆς, parifyllabicè inflecti videtur, quasi primæ declinationis simplicium esset.

[b] Composita à κλέος gloria, dupliciter contrahuntur, ut Nominativo, Ἡρακλέης, ῆς. Gen. έος, έυς, ϋς, Dat. έεϊ, έει, εῖ. Acc. έεα, έα, ῆ. Voc. έες, εις.

[c] Subaudi χρήματος, rei.

LXI.

ἜΛΑΦΟΣ.

Ἔλαφος τ [a] ἕτερον πεπηρωμένη τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπ' ἠϊόνος ἐνέμετο, τ μ [b] ὑγιᾶ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν [c] ξηρὰν διὰ τὺς κυνηγετῦντας ἔχυσα, τ δὲ λοιπὸν πρὸς θάλατταν, ὅθεν ὐδὲν ὑπώπτευε. παραπλέοντες

δὲ

δέ τινες, καὶ τῦτυ ϛοχασάμϑυοι, αὐτῆς κατε-τόξευσαν. ἡ δ' ἑαυτὴν ὠλοφύρετο, ὡς, ὑφ' ἧς μὲν [d] ἐδεδοίκει, μηδὲν παθῦσα, ἣν δ' ὐκ ᾤετο κακὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ταύτης προδεδομένη.

'Επιμύθιον.

'Ο μῦθ☉ δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερὰ δοκῦντα, ὠφέλιμα γίνεται· τὰ δ' ὠφέλιμα, βλαβερά.

[a] Subauditur κατά.
[b] Atticè pro ὑγιῆ.
[c] Subauditur χθόνα, vel γῆν, terram.
[d] Plusquam perfectum medium, cujus nullum thema reperitur.

LXII.

''Ε Λ Α Φ Ο Σ, καὶ Λ Ε' Ω Ν.

Ελαφ☉ κυνηγὺς φεύγυσα, εἰς ἄντρον εἰσέδυ. Λέοντι δ' ἐκεῖ περιτυχῦσα, ὑπ' αὐτῦ συνελήφθη. θνήσκυσα δ' ἔλεγεν, οἴμοι, ὅτι, ἀνθρώπυς φεύγυσα, τῷ τῶν θηρίων ἀγριωτάτῳ περιέπεσον.

'Επιμύθιον.

'Ο μῦθ☉ δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μικρὺς κινδύνυς φεύγοντες, μεγάλων ἐπειράθησαν.

LXIII.

Ἔλαφος, καὶ Ἄμπελος.

Ἔλαφος κυνηγὲς φεύγουσα, ὑπ' Ἀμπέλῳ ἐκρύβη. παρελθόντων δ' [a] ὀλίγον ἐκείνων, ἡ Ἔλαφος τελέως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς Ἀμπέλου φύλλον ἐσθίειν ἤρξατο. τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστραφέντες, καὶ, ὅπερ ἦν ἀληθὲς, νομίσαντες, τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τὶ κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνεῖλον τὴν Ἔλαφον. ἡ δὲ θνήσκουσα, [b] τοιαῦτ' ἔλεγε. δίκαια [c] πέπονθα, οὐ γὰρ ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες τοὺς εὐεργέτας ὑπὸ Θεοῦ κολάζονται.

[a] Subaudi χρόνον, tempus, vel δρόμον, curſum.
[b] Subaudi ῥήματα, verba.
[c] Πέπονθα, præteritum medium, à πάσχω, πένομαι, præt. med. πέπονα, et, inſerto θ, πέπονθα.

LXIV.

Ὄνος, καὶ Λέων.

Ὄνῳ ποτὲ Ἀλεκτρυὼν συνεβόσκετο. Λέοντος δ' ἐπελθόντος τῷ Ὄνῳ, ὁ ἀλεκτρυὼν ἐφώνησε, καὶ ὁ μὲν Λέων (φασὶ γὰρ

τοῦτον

τῦτον τὴν ἀλεκτρύονος φωνὴν φοϊεῖσθαι) ἔφυγεν. ὁ δ' Ὄνος, νομίσας δι' αὐτὸν πεφευγέναι, ἐπέδραμεν εὐθὺς τῷ Λέοντι. ὡς δὲ πόῤῥω τῦτον ἐδίωξεν, ἔνθα μηκέτι ἡ τοῦ ἀλεκτρύονος ἐφικνεῖτο φωνὴ, ςραφεὶς ὁ Λέων τοῦτον κατεθοινήσατο. ὁ δὲ θνήσκων ἐβόα, ἄθλιος ἐγὼ, καὶ ἀνόητος· πολεμιςῶν γὰρ μὴ ὢν γονέων, τίνος [a] χάριν εἰς πόλεμον ἐξωρμήθην;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινυμένοις ἐπίτηδες τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται, καὶ οὕτως ὑπ' ἐκείνων ἀπόλλυνται.

[a] Subauditur διὰ, propter, ante χάριν.

LXV.

ΚΗΠΩΡΟΎΣ, καὶ ΚΥ'ΩΝ.

Κηπωρῦ Κύων εἰς φρέαρ κατέπεσεν. ὁ δὲ Κηπωρὸς βυλόμενος αὐτὸν ἐκεῖθεν ἀνενεγκεῖν, κατῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰηθεὶς δ' ὁ Κύων, ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτον παραγέγονε καταδῦσαι, τὸν Κηπωρὸν, ςραφεὶς, ἔδακεν. ὁ δὲ μετ' ὀδύνης ἐπανιὼν, δίκαια, φησι, πέπονθα, τί δήποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσπέδασα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

LXVI.

ΣΥΣ, καὶ ΚΥΩΝ.

ΣΥΣ καὶ Κύων ἀλλήλοις διελοιδοροῦντο. καὶ ἡ μὲν Σῦς ὤμνυε κατὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἦ μὴν τοῖς ὀδοῦσιν ἀναῤῥήξειν τὴν κύνα. ἡ δὲ Κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς εἶπε, καλῶς κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις, δηλοῖς γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὅτι μάλιστα φιλεῖσθαι, ἣ τὸν τῶν σῶν ἀκαθάρτων σαρκῶν γενόμενον, οὐδ' ὅλως εἰς ἱερὸν προσίεται. καὶ ἡ Σῦς, διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον δήλη ἐστὶν ἡ Θεὸς στέργουσά με. τὸν γὰρ κλείναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον [a] παντάπασιν ἀποστρέφεται. σὺ μέν τοι κακῶς ὄζεις, καὶ ζῶσα, καὶ τεθνηκυῖα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν [b] ὀνείδη εὐμεθόδως εἰς ἔπαινον μετασχηματίζουσιν.

[a] Τρόποις subaudiri videtur.

[b] Exple, κατ' αὐτῶν πεποιημένα, sibi ingesta.

LXVII.

ΣΥ͂Σ, ϗ ΚΥ΄ΩΝ.

ΣΥ͂Σ ϗ Κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον· ἔφη δ' ἡ Κύων εὔτοκος εἶναι μάλιστα πάντων τῶν πεζῶν ζώων· ϗ ἡ Σῦς ὑποτυχοῦσα πρὸς ταῦτά φησιν, ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς ἴσθι, ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας τίκτεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

LXVIII.

ὌΦΙΣ, ϗ ΚΑΡΚΙ͂ΝΟΣ.

ὌΦΙΣ Καρκίνῳ συνδιῃτᾶτο, ἑταιρείαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος· ὁ μὲν οὖν Καρκῖνος ἁπλοῦς ὢν τὸν τρόπον, μεταβαλλέσθαι κἀκεῖνον παρῄνει τῆς πανουργίας· ὁ δὲ οὐδοτιοῦν ἑαυτὸν παρεῖχε πειθόμενον. ἐπιτηρήσας δ' ὁ Καρκῖνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, ϗ, ὅσον οἷόν τε πιέσας, φονεύει. τοῦ δ' Ὄφεως μετὰ θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν, οὕτως ἔδει ϗ πρόσθεν εὐθὺν ϗ ἁπλοῦν εἶναι· οὐδὲ γὰρ ἂν ταύτην τὴν δίκην ἔτισας.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες, αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται.

[a] Subauditur κατά.
[b] Sic phrasis integra fieri posse videtur, καθ' ὅσον οἷόν τε ἦν πιέσαι, πιέσας φονεύει, quantum fieri potuit, ut comprimeret, compressum interficit.

LXIX.

ΠΟΙΜΗ'Ν, ϗ ΛΥ'ΚΟΣ.

Ποιμὴν νεογνὸν Λύκου σκύμνον εὑρὼν, ϗ ἀνελόμενος, σὺν τοῖς κυσὶν ἔτρεφεν. ἐπεὶ δ' ηὐξήθη, εἴ ποτε Λύκος πρόβατον ἥρπασε, μετὰ τῶν κυνῶν ϗ αὐτὸς ἐδίωκε. τῶν δὲ κυνῶν [a] ἔσθ' ὅτε, μὴ δυναμένων καταλαβεῖν τὸν Λύκον, ϗ διὰ ταῦτα ὑποστρεφόντων, ἐκεῖνος ἠκολούθει, μέχρις ἂν τοῦτον καταλαβὼν, [b] οἷα δὴ Λύκος, συμμετάσχῃ τῆς θήρας, εἶτα ὑπέστρεφεν. εἰ δὲ μὴ Λύκος ἔξωθεν ἁρπάσειε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα θύων ἅμα τοῖς κυσὶν ἐθοινεῖτο. ἕως ὁ ποιμὴν στοχασάμενος, καὶ συνεὶς τὸ δρώμενον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτεινεν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τρέφει.

ᵃ Post ἐστὶ, χρόνος videtur subaudiri, ut phrasis sic expleatur, ἐστὶ χρόνος, ὅτε, est tempus, quando.
ᵇ Sic sententia explenda videtur, καθ' οἷα μέρη δὴ λύκος ὤν, ex eo, quod lupus erat.

LXX.

ΛΕ'ΩΝ, καὶ ΛΥ'ΚΟΣ.

ΛΕ'ΩΝ γηράσας, ἐνόσει κατακεκλιμένος ἐν ἄντρῳ. παρῆσαν δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασιλέα, πλὴν ἀλώπεκος, τἄλλα τῶν ζώων. ὁ τοίνυν Λύκος λαβόμενος εὐκαιρίας, κατηγόρει παρὰ τῷ Λέοντι τῆς Ἀλώπεκος, [a] ἅτε δὴ παρ' οὐδὲν τιθεμένης τὸν πάντων αὐτῶν κρατοῦντα, καὶ διὰ ταῦτα μηδ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένης. ἐν [b] τοσούτῳ δὲ παρῆν καὶ ἡ Ἀλώπηξ, καὶ τῶν τελευταίων ἠκροάσατο τοῦ Λύκου ῥημάτων. ὁ μὲν οὖν Λέων κατ' αὐτῆς ἐβρυχᾶτο. ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καί τις ἔφη, τῶν συνελθόντων [c] τοσοῦτον ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ, πανταχόσε περινοστήσασα, καὶ θεραπείαν ὑπὲρ σοῦ παρ' ἰατροῦ ζητήσασα, καὶ μαθοῦσα; τοῦ δὲ Λέοντος εὐθὺς τὴν θεραπείαν εἰπεῖν

πεῖν κελεύσαντος, ἐκείνη φησὶν, εἰ Λύκον ζῶντα ἐκδείρας, τὴν αὐτοῦ δορὰν θερμὴν [d] ἀμφιέσῃ. καὶ τοῦ Λύκου αὐτίκα νεκροῦ κειμένου, ἡ Ἀλώπηξ γελῶσα εἶπε, οὕτως οὐ χρὴ τὸν δεσπότην πρὸς δυσμένειαν παρακινεῖν, ἀλλὰ πρὸς εὐμένειαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἑτέρου μηχανώμενος, καθ' ἑαυτοῦ τὴν πάγην περιτρέπει.

[a] Supplendum videtur καθ' ἅτε πραγμάτα, quoad ea, in quibus neglexiſſet.

[b] Subauditur χρόνῳ.

[c] Supplendum videtur, εἰς τοσοῦτον μέρος, tantum.

[d] Poſt verbum ἀμφιέσῃ, εὖ ἕξει, Res ſe bene habebit, vel εὖ ἕξεις, bene tibi erit, ſubaudiri videtur. Vide *Sanct. Luc.* cap. xiii. com. 9. vide etiam *Hom.* Il. lib. α ver. 135. et *Ariſtoph.* Plut. 468. et *Xenoph.* Cyri Inſti. lib. viii. cap. 7.

LXXI.

ΓΥΝΗ'.

Γυνή τις ἄνδρα μέθυσον εἶχε, τοῦ δὲ πάθους αὐτὸν ἀπαλλάξαι θέλουσα, [a] τοιονδέ τι σοφίζεται. κεκαρωμένον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆς μέθης παραληρήσασα, καὶ νεκροῦ [b] δίκην ἀναισθητοῦντα, ἐπ' ὤμων ἄρασα, ἐπὶ τὸ πολυάνδριον ἀπενέγκουσα κατέθετο, καὶ ἀπῆλθεν.

θεν. ἡνίκα δ' αὐτὸν ἤδη ἀνανήφειν ἐστοχάσατο, προσελθοῦσα, τὴν θύραν ἔκοπτε τοῦ πολυανδρίου· ἐκείνου δὲ φήσαντος, τίς [c] ὁ τὴν θύραν κόπτων; ἡ Γυνὴ ἀπεκρίνατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σιτία. κομίζων, ἐγὼ πάρειμι κἀκεῖνος μή μοι φαγεῖν, ἀλλὰ πιεῖν, ὦ βέλτιστε, μᾶλλον προσένεγκε. λυπεῖς γάρ με [d] βρώσεως, ἀλλὰ μὴ [d] πόσεως μνημονεύων· ἡ δὲ τὸ στῆθος παταξασα, οἴμοι τῇ δυστήνῳ, φησὶν, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ σοφισαμένη ὤνησα. σὺ γὰρ ἀνερ, οὐ μόνον οὐκ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ καὶ χείρων σαυτοῦ γέγονας, εἰς ἕξιν σοι καταστάντος τοῦ πάθους.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς κακαῖς πράξεσιν ἐγχρονίζειν. [e] ἔστι γὰρ, ὅτε καὶ μὴ θέλοντι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἔθος ἐπιτίθεται.

[a] Σόφισμα subintelligi videtur.
[b] Κατὰ subauditur.
[c] Ἐστὶν subauditur.
[d] Attici Genitivi sunt.
[e] Subaudi χρόνος.

LXXII.

ΚΥ'ΚΝΟΣ.

Ἀνὴρ εὐπορῶν Χῆνά τε ἅμα, καὶ Κύκνον ἔτρεφεν, οὐκ ἐπὶ τοῖς [a] αὐτοῖς μέντοι. τὸν μὲν γὰρ ᾠδῆς, τὸν δὲ τραπέζης ἕνεκεν.

ἐπεὶ

ἐπεὶ δὲ ἔδει [a] τ χῆνα παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νῦξ μὲν ἦν, καὶ διαγινώσκειν ὁ καιρὸς ὐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. ὁ δὲ Κύκνος ἀντὶ τοῦ χηνὸς ἀπαχθεὶς, [b] ᾄδει τὶ μέλος, θανάτυ προίμιον. καὶ τῇ μὲν ᾠδῇ μηνύει τὴν φύσιν, τὴν δὲ τελευτὴν διαφεύγει τῷ μέλει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ [c] μυσικὴ τελευτῆς ἀναβολὴν ἀπεργάζεται.

[a] Subaudiri videtur ἔργοις, operibus.

[b] Secundum figmenta poetarum, qui cygnos ſuaviter canere ſæpiſſimè affirmant. Hodierni quidem cygni raucum quiddam, et injucundum ſtrepunt.

[c] Subauditur τέχνη, ars.

LXXIII.

ΑἸΘΙΌΨ.

Αἰθίοπά τις ὠνήσατο, τοιῦτον αὐτῷ τὸ χρῶμα εἶναι δοκῶν ἀμελείᾳ τῦ πρότερον ἔχοντος· καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύματα, πᾶσι δὲ λυτροῖς ἐπειρᾶτο καθαίρειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλλεῖν ὐκ εἶχε, νοσεῖν δὲ [a] τὸ πονεῖν παρεσκεύασεν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι μένουσιν αἱ φύσεις ὡς προῆλθον [b] τὴν ἀρχήν.

[a] Τὸ πονεῖν, ponitur pro ὁ πόνος, ut νοσεῖν, pro τὴν νόσον· utrumque infinitum accusativum αὐτὸν subauditum habet, ut τὸ αὐτὸν πονεῖν παρεσκεύαζεν. τὸ αὐτὸν νοσεῖν, hoc verò verbatim Latinè reddi nequit.

[b] Subauditur κατά.

LXXIV.

ΧΕΛΙΔΩ'Ν, καὶ ΚΟΡΩ'ΝΗ.

Χελιδὼν καὶ Κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονείκουν. ὑπολυχοῦσα δὲ ἡ Κορώνη πρὸς αὐτὴν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ, τὸ δ' ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρατείνεται.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἡ παράτασις, τοῦ σώματος εὐπρεπείας κρείττων ἐστί.

LXXV.

ΒΟΥ'ΤΑΛΙΣ.

Βοΐταλις ἀπό τινος θυρίδος ἐκρέματο· νυκτερὶς δὲ προσελθοῦσα, ἐπυνθάνετο, τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ

δὲ ᾄδει· τῆς δὲ μὴ μάτην τῦτο ποιεῖν λεγέσης, ἡμέρας γάρ ποτε ᾄδυσα συνελήφθη, καὶ διὰ τῦτο ἀπ' [a] ἐκείνυ ἐσωφρονίσθη· ἡ νυκτερὶς εἶπεν, ἀλλ' ὐ νῦν σε φυλάττεσθαι δεῖ, ὅτε μηδὲν [b] ὄφελος, ἀλλὰ πρὶν ἢ [c] συλληφθῆναι.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἀνόητος ἡ μετάνοια.

[a] Subaudi χρόνυ, temporis.
[b] Subauditur ἐςὶ, vel μέλλει ἔσεσθαι, futurum eſt.
[c] Ante συλληφθῆναι, ſubauditur Accuſativus σέ.

LXXVI.

ΚΟΧΛΙ'ΑΙ.

ΓΕωργῦ παῖς ὤπτα κοχλίας· ἀκύσας δὲ αὐτῶν τριζόντων, ἔφη, ὦ κάκιςα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ᾄδετε.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώμενον ἐπονείδιςον.

LXXVII.

ΓΥΝΗ', καὶ ΘΕΡΑ'ΠΑΙΝΑΙ.

ΓΥνὴ χήρα φιλεργὸς θεραπαινίδας ἔχυσα, ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ

ἔργα

ἔργα, πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων ᾠδάς· αἱ δὲ συνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαιπωρούμεναι, ἔγνωσαν, δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀποκτεῖναι ἀλεκτρυόνα, ὡς ἐκείνου νύκτωρ ἐξανιστάντος τὴν δέσποιναν. Συνέβη δ' αὐταῖς τοῦτο διαπραξαμέναις χαλεπωτέροις περιπεσεῖν τοῖς [a] δεινοῖς· ἡ γὰρ δεσπότις, ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν, [b] ἐννυχώτερον ταύτας ἀνίστη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βουλεύματα κακῶν αἴτια γίγνεται.

[a] Subauditur πράγμασι, rebus.
[b] Κατὰ χρόνον, subaudiri videtur.

LXXVIII.

ΓΥΝΗ' ΜΑ'ΓΟΣ.

Γυνὴ μάγος θείων μηνιμάτων ἀποτροπιασμοὺς ἐπαγγελλομένη, πολλὰ διετέλει ποιοῦσα, καὶ κέρδος ἐντεῦθεν ἔχουσα. [a] γραψάμενοι δέ τινες αὐτὴν ἀσεβείας εἷλον, καὶ καταδικασθεῖσαν ἀπῆγον εἰς θάνατον. ἰδὼν δέ τις ἀπαγομένην αὐτὴν, ἔφη, ἡ τὰς τῶν Θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βουλὴν μεταπεῖσαι ἠδυνήθης;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ μεγάλα ἐπαγγέλλονται, μηδὲ μικρὰ ποιῆσαι δυνάμενοι.

[a] Fortè fententia debeat fic expleri, γραψάμενοι δέ τινες ἐπ' αὐτὴν δίκην περὶ ἀσεβείας, vel γραφὴν ἀσεβείας, cum fcriptam impietatis accufationem aliqui attuliffent. Vide Luciani Necyomant. cap. 2.

LXXIX.

ΓΑΛΗ.

Γαλῆ εἰς ἐργαστήριον εἰσελθοῦσα χαλκέως, τὴν ἐκεῖ κειμένην περιέλειχε ῥίνην· ξυομένης δὲ τῆς γλώττης, αἷμα πολὺ ἐφέρετο. ἡ δὲ ἥδετο, νομίζουσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖν, ἄχρις [a] οὗ παντελῶς πᾶσαν τὴν γλῶσσαν ἀνήλωσεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ [b] μῦθος πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτοὺς βλάπτοντας.

[a] Subauditur χρόνου, temporis.
[b] Subauditur ἐστὶ, vel πέπλασται, vel γέγραπται.

LXXX.

LXXX.

ΓΕΩΡΓΟ´Σ.

ΓΕωργός τις σκάπλων χρυσίῳ περιέτυχε· καθ᾽ [a] ἑκάςην ἒν τὴν γῆν, ὡς ὑπ᾽ αὐτῆς εὐεργετηθεὶς, ἔςεφε. τῷ δὲ ἡ Τύχη ἐπιςᾶσα, φησὶν, ὦ ἒτος, τί τῇ γῇ τὰ ἐμὰ δῶρα προσαναλίθης, ἅπερ ἐγώ σοι δέδωκα, πλετίσαι σε βελομένη; εἰ γὰρ ὁ καιρὸς [b] μεταβάλοι, κ̀ πρὸς ἑτέρας χεῖρας τῦτο σὸν τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ᾽, ὅτι τηνικαῦτά με, τὴν Τύχην, μέμψῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι χρὴ τ̃ εὐεργέτην ἐπιγινώσκειν, κ̀ τῦτῳ χάριλας ἀποδιδόναι.

[a] Subaudi ἡμέραν.
[b] Post μεταβάλοι, subaudi ἑαυτόν.

LXXXI.

ὉΔΟΙΠΟ´ΡΟΙ.

ΔΥΟ´ τινὲς κατὰ [a] τ᾽ αὐτὸν ὡδοιπόρυν· κ̀, [b] θατέρυ πέλεκυν εὑρόντος, [c] ἅτερος, ὁ μὴ εὑρὼν, παρῄνει αὐτὸν μὴ λέγειν, εὕρηκα, ἀλλ᾽ εὑρήκαμεν· μετὰ μικρὸν δὲ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τ̃ πέλεκυν ἀποβεβληκότων,

κότων, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ εὑρόντα συνοδοιπόρον ἔλεγεν, ἀπολώλαμεν· ὁ δ' εἶπεν, ἀπόλωλα, λέγε, οὐκ ἀπολώλαμεν· καὶ γάρ, καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὗρες, εὕρηκα, ἔλεγες, οὐχ εὑρήκαμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν εὐτυχημάτων, οὐδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

[a] Subaudiri videtur δρόμον, curſum, vel τόπον, locum, vel χρόνον, tempus.
[b] Pro τοῦ ἑτέρου.
[c] Pro ὁ ἕτερος.

LXXXIII.

ΒΑ'ΤΡΑΧΟΙ.

ΔΥΟ' Βάτραχοι ἀλλήλοις ἐγειτνίων. [a] ἐνέμοντο δὲ, ὁ μὲν εἰς ἐν βαθεία, καὶ πόῤῥω [b] τῆς ὁδοῦ λίμνῃ· ὁ δὲ ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ [c] λίμνῃ θατέρῳ παραινοῦντος, πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς ἂν ἀσφαλεστέρας διαίτης μεταλάβῃ ἐκεῖνος οὐκ ἐπείθετο, λέγων, δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας, ἕως οὗ συνέβη, ἅμαξαν παρελθοῦσαν αὐτὸν συνθλάσαι.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς [d] φαύλοις ἐπιχειροῦντες, φθάνουσιν ἀπολλύμενοι πρὶν ἐπὶ [e] τὸ βέλτιον τραπέσθαι.

[a] Miram quandam vicinitatem hic deſcribit fabularum auctor, ſi quidem illa procul à viâ, hæc in ipſâ viâ paſta fuerit.
[b] Ante τῆς ὁδοῦ, ſubaudi ἀπεχούσῃ, longè à viâ diſtante.
[c] Poſt λίμνῃ, ſubaudi νεμομένῃ, paſtâ.
[d] Subaudi ἔργοις, operibus.
[e] Subauditur ἦθος, morem, vel ἔργον, opus.

LXXXIII.

ΜΕΛΙΤΤΟΥΡΓΟΣ.

Εἰς μελιττουργεῖον τις εἰσελθὼν, τοῦ [a] κεκτημένου ἀπόντος, τὸ κηρίον ἀφείλετο. ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἱστήκει τὸ [b] κατ' αὐτὰς διερευνώμενος. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπανήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἔπαιον, καὶ [c] τὰ χείριστα διετίθουν· ὁ δὲ πρὸς αὐτὰς, κάκιστα ζῶα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῶον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν πλήττετε;

Ἐπι-

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτω τῶν ἀνθρώπων τινὲς δι' ἄγνοιαν τὰς ἐχθρὰς μὴ φυλαττόμενοι, τὰς φίλας, ὡς ἐπιβάλας, ἀπωθᾶνται.

a Subauditur δεσπότῃ, domino.
b Post τὸ ἔργον δρώμενον, id, quod factum fuit, vel aliquid ejusmodi subintelligi videtur.
c Post τὰ χείριστα. κατὰ ἀδικήματα, injurias, vel πράγματα, vel ἔργα, subaudiri videtur.

LXXXIV.

'ΑΛΚΥΩ'Ν.

Ἀλκυὼν ὄρνις ἐςὶ φιλέρημος, ἀεὶ τῇ θαλάττῃ διαιτωμένη. ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην, ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. καὶ δή ποτε τίκτειν μέλλουσα, ἐνεοττοποιήσατο. ἐξελθούσης δέ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, συνέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρου κυματωθεῖσαν πνεύματος, ὑπεραρθῆναι τῆς καλιᾶς, καὶ, ταύτην ἐπικλύσασαν, τὰς νεοττὰς διαφθεῖραι. ἡ δ' ἐπανελθοῦσα, καὶ γνοῦσα τὰ [a] πραχθὲν, εἶπε, δειλαία ἔγωγε. ἥτις τὴν γῆν, ὡς ἐπίβουλον, φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἥ μοι [b] πολλῷ γέγονεν ἀπιςοτέρα.

'Επι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι[a] λανθάνουσι πολλῷ[b] χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις[c] ἐμπίπτοντες.

[a] Πρᾶγμα, rem, ſubauditur.
[b] Subauditur ἐν μέτρῳ, magnâ ex parte.
[c] Senſim incidunt. latent ſe ipſos, dum incidunt. fallunt ſe ipſos, dum incidunt. negligunt incidere.

LXXXV.

ἉΛΙΕΥ'Σ.

Ἀλιεὺς ἔν τινι ποταμῷ ἡλίευεν. διατείνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ῥεῦμα περιλαβὼν ἑκατέρωθεν, καλωδίῳ προσδήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. [a] τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τις, θεασάμενος [b] τοῦτο [c] ποιοῦντα, ἐμέμφετο, ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα, καὶ διειδὲς ὕδωρ μὴ συγχωροῦντα [d] πίνειν. καὶ ὃς ἀπεκρίνατο, ἀλλ', εἰ μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράττεται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων αἱ δημαγωγοὶ

μαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσιν περιάγωσιν.

[a] Τῶν ἀνθρώπων, hominum.
[b] Subauditur πρᾶγμα rem.
[c] Ante ποιοῦντα, subauditur αὐτὸν.
[d] Subauditur ante πίνειν, ἑαυτὸν, vel τινὰς, vel τοὺς γείτονας, vicinos.

LXXXVI.

ΠΙΘΗΚΟΣ, ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΣ.

ΕΘΟΥΣ ὄντος τοῖς [a] πλέουσι [b] Μελιταῖα κυνίδια, καὶ πιθήκους ἐπάγεσθαι πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ, πλέων τις εἶχε σὺν ἑαυτῷ καὶ πίθηκον· γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σούνιον, τὸ τῆς Ἀττικῆς ἀκρωτήριον, χειμῶνα σφοδρὸν συνέβη γενέσθαι. τῆς δὲ νεὼς περιτραπείσης, καὶ πάντων διακολυμβώντων, ἐνήχετο καὶ ὁ πίθηκος. Δελφὶς δέ τις αὐτὸν θεασάμενος, καὶ ἄνθρωπον εἶναι ὑπολαβὼν, ὑπελθὼν ἀνεῖχε, διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. ὡς δὲ κατὰ τὸν [c] Πειραιᾶ ἐγένετο, τὸ τῶν Ἀθηναίων [d] ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ [e] τὸ γένος ἐστὶν Ἀθηναῖος. τοῦ δὲ [f] εἰπόντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τετυχηκέναι [g] γονέων, ἐπανήρετο, εἰ καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐπίσταται. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν,

λέγειν, ἔφη, καὶ μάλα φίλον εἶναι αὐτῷ, καὶ συνήθη. καὶ ὁ Δελφὶς ἐπὶ τοσούτῳ ψεύδει ἀγανακτήσας, βαπτίζων αὐτὸν, ἀπέκτεινεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας, οἱ τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἰδότες, ἀπατᾷν νομίζουσιν.

[a] Subaudi ἀνθρώποις, hominibus.
[b] Μελιταῖα κυνίδια, catulos è Melitâ, insulâ maris Adriatici, Dalmatiæ adjacente petitos. Hi catuli in deliciis olim fuere, teste Athenæo.
[c] Πειραιᾶ, Atticè à Nom. Πειραιεύς.
[d] Suadente Themistocle, constitutum.
[e] Subauditur κατὰ.
[f] Subauditur ἑαυτὸν εἶναι Ἀθηναῖον, vel εἶναι Ἀθηναῖος, se esse Athenienfem.
[g] Post τετυχηκέναι, subaudiri videtur γεγονότα ἐκ, natum ex, &c.

LXXXVII.

ΜΥΙΑΙ.

Ἐν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος Μυῖαι προσπτᾶσαι κατήσθιον. ἐμπαγέντων δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν, ἀναπτῆναι οὐκ εἶχον. ἀποπνιγόμεναι δ' ἔλεγον, ἄθλιαι ἡμεῖς, [a] ὅτι διὰ βραχεῖαν βρῶσιν ἀπολλύμεθα.

Ἐπι-

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἡ λιχνεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίνεται.

[a] Subauditur διὰ, propter.

LXXXVIII.

ἙΡΜΗ͂Σ, ϗ ἈΓΑΛΜΑΤΟΠΟΙΟ'Σ.

Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστὶν, ἧκεν εἰς [a] 'Αγαλματοποιοῦ, ἑαυτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ, ϗ θεασάμενος ἄγαλμα τοῦ Διὸς, ἠρώτα, [b] πόσου τὶς αὐτὸ πριασθαι δύναται. τοῦ δὲ εἰπόντος, [c] δραχμῆς, γελάσας, [c] πόσου τὸ τῆς Ἥρας, ἔφη, εἰπόντος δὲ [c] πλείονος· ἰδὼν ϗ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα, ϗ νομίσας, ὡς, ἐπειδὴ ἄγγελός ἐστι Θεῶν, ϗ κερδῷος, πολὺν αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο περὶ αὐτοῦ. ὁ δ' 'Αγαλματοποιὸς ἔφη, ἐὰν [d] τούτους ὠνήσῃ, τοῦτον [e] προσθήκην σοὶ δίδωμι.

'Επι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, ἐν ὀυδεμιᾷ παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῇ.

[a] Subaudi ἐργαστήριον, officinam.
[b] Subauditur ἀντὶ μισθοῦ, quo pretio.
[c] Subauditur ἀντὶ pro.
[d] Ἀνδρίαντας, statuas sin τὸ Ἀνδρίας, ab Ἀνὴρ, Vir, Deorum imaginibus male convenire videatur, Θεοὺς, Deos subaudire forte licebit.
[e] Εἰς subaudire videtur ante προσθήκην.

LXXXIX.

ἙΡΜΗ͂Σ, ϗ ΤΕΙΡΕΣΙ'ΑΣ.

[c] Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν [a] Τειρεσίου [b] μαντικὴν, ει ἀληθής ἐστι, γνῶναι, κλέψας τὰς αὐτοῦ βοῦς ἐξ ἀγροικίας, ἧκεν [c] ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ, ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ, ϗ παρ᾽ αὐτῷ κατήχθε. Τῆς δὲ τῶν βοῶν ἀπωλείας ἀγγελθείσης τῷ Τειρεσίᾳ, ἐκεῖνος παραλαβὼν τὸν Ἑρμῆν, ἐξῆλθεν, οἰωνόν τινα περὶ τοῦ κλέπτου σκεψόμενος, ϗ τούτῳ παρήνει [d] φράζειν αὐτῷ, ὅντινα ἂν τῶν ὀρνίθων θεάσηται. ὁ δὲ Ἑρμῆς, [e] τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος Ἀετὸν ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ [f] δεξία διιπτάμενον, ἔφρασε. τοῦ δὲ φήσαντος, μὴ πρὸς αὐτοὺς [g] εἶναι τοῦτον, ἐκ

δευτέρȣ Κορώνην εἶδεν ἐπί τινος δένδρȣ καθημένην, ϗ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπȣσαν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν γῆν κατακύπτȣσαν, ϗ τῷ μάντει φράζει ϗ ὃς ὑποτυχὼν εἶπεν, ἀλλ' αὕτη γε ἡ Κορώνη διόμνυται τόν τε ȣ̓ρανὸν, ϗ τὴν γῆν, ὡς, ἐὰν σὺ θέλῃς, τὰς ἐμὰς ἀπολήψομαι βȣ̃ς.

Ἐπιμύθιον.

Τȣ́τῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἄν τις πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

[a] Insignis Thebanorum Propheta.
[b] Subauditur τέχνην.
[c] Atticè ὡς pro πρὸς ponitur. secundum verò nonnullos πρὸς subauditur post ὡς.
[d] Ipse enim oculis captus erat.
[e] Forte κατὰ τὸ μὲν πρῶτον θέαμα primo quidem visu vel κατὰ τὸ μὲν πρῶτον μέρ۞ τȣ̃ θεάσασθαι. primâ quidem parte augurium videndi.
[f] Subauditur Μέρη τȣ̃ ȣ̓ρανȣ̃, partes cœli, vel Ἀιθέρ۞, ætheris.
[g] Forte ἀνήκοντα pertinentem subauditur.

XC.

ΚΥ'ΝΕΣ.

Ἔχων τὶς δύο Κύνας, τ̀ μὲν ἕτερον θηρεύειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλακεῖν, ϗ δὴ, εἴ ποτε ὁ θηρευτικὸς ἤγρευέ [a] τι, ϗ ὁ οἰκȣρὸς συμμετεῖχεν αὐτῷ τῆς θοίνης. ἀγανακτȣ̃ντος

κτοῦντος δὴ τοῦ θηρευτικοῦ [b] κἀκεῖνον ὀνειδίζοντος, εἴ γε αὐτὸς μὲν καθ' [c] ἑκάστην μοχθεῖ, ἐκεῖνος δὲ, [d] μηδὲν πονῶν, τοῖς αὐτοῦ τρέφεται πόνοις. ὑπολαβὼν αὐτὸς εἶπε, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμφου, ὅς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρίους ἐσθίειν.

'Επιμύθιον.

'Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν νεῶν οἱ μηδὲν ἐπιστάμενοι, οὐ μεμπτοί εἰσιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγωσιν.

[a] Subandiri videtur βρῶμα cibum.
[b] Pro καὶ ἐκεῖνον. per Crasin.
[c] Subanditur ἡμέραν.
[d] Κατὰ μηδὲν ἔργον. secundum nullum laborem.

XCI.

'ΑΝΗ'Ρ, καὶ ΓΥΝΗ'.

Ἔχων τὶς γυναῖκα, πρὸς τοὺς [a] κατ' οἶκον ἅπαντας ἀπεχθῶς [b] ἔχουσαν, ἠβουλήθη γνῶναι, εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρῴους οἰκέτας οὕτω διάκειται. διὸ δὴ καὶ μετ' εὐλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῆς αὐτὴν ἀποστέλλει πατέρα. μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἐπανελθούσης

αὐτῆς, ἐπυνθάνετο, πῶς πρὸς τὰς [c] ἐκεῖ διεγένετο. τῆς δὲ φαμένης, ὡς οἱ βουκόλοι, καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο, πρὸς αὐτὴν εἶπε, ἀλλ' ὦ [d] γύναι, εἰ τούτοις ἀπεχθάνῃ, οἳ ὄρθρου μὲν τὰς ποίμνας ἐξελαύνουσιν, ὀψὲ δὲ εἰσίασι, τί χρὴ προσδοκᾷν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν συνδιέτριβες τὴν ἡμέραν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν [e] μικρῶν τὰ μεγάλα, κἀκ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζεται.

[a] Ζῶντας, viventes; vel aliquid simile subauditur.
[b] Ἑαυτὴν, seipsam subintelligitur.
[c] Ὑπάρχοντας qui erant, subauditur.
[d] Vocativus singularis, à genitivo veteris nominativi γυναὶξ formatus, abjectâ terminatione κος.
[e] Subauditur πραγμάτων, et πράγματα, ante μεγάλα, et ἄδηλα.

XCII.

ἜΡΙΦΟΣ, καὶ ΛΥ'ΚΟΣ.

Ἔριφος ὑστερήσασα [a] τῆς ποίμνης, ὑπὸ λύκου καταδιώκετο. ἐπιστραφεῖσα δὲ πρὸς αὐτὸν, εἶπεν, ὦ λύκε, ἐπεὶ πέπεισμαι, ὅτι

σὸν

σὸν βρῶμα γενήσομαι, ἵνα μὴ ἀιδῶς ἀποθάνω, αὔλησον πρῶτον, ὅπως ὀρχήσωμαι· τȣ δὲ Λύκȣ αὐλȣ̃ντος, καὶ τῆς Ἐρίφȣ, ὀρχȣμένης, οἱ κύνες ἀκȣ́σαντες, τὸν Λύκον ἐδίωκον. ὁ δὲ ἐπιςραφεὶς, τῇ Ἐρίφῳ φησὶ, δικαίως [b] ταῦτά μοι γίνεται. ἔδει γάρ με, μάγειρον ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ [c] τῶν μὲν, πρὸς ἃ [d] πεφύκασιν, ἀμελȣ̃ντες, τὰ δὲ ἑτέρων [d] ἐπιτηδεύειν πειρώμενοι, δυςυχίαις περιπίπτȣσι.

[a] Subauditur ἀπὸ.
[b] Δυστυχήματα, infortunia ſubauditur.
[c] Subauditur πραγμάτων. vel ἔργων opera.
[d] Subauditur ἀνθρώπων.

XCIII.

ΚΑΡΚΙ´ΝΟΣ, καὶ ἈΛΩ´ΠΗΞ.

Καρκῖνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναβὰς, ἐπί τινος ἐνέμετο τόπȣ. Ἀλώπηξ δὲ λιμώττȣσα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθȣ̃σα ἀνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεσθαι, ἔφη,

ἀλλ᾽ ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅς, θαλάττιος ὤν, χερσαῖος ἠβουλήθην γενέσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεῖα καταλειπόντες, ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσιν.

XCIV.

ΚΙΘΑΡΩΔΟΎΣ.

Κιθαρῳδὸς ἀφυὴς ἐν οἴκῳ κεκονιαμένῳ συνήθως ᾄδων, καὶ ἀντηχούσης αὐτῷ τῆς φωνῆς [a] ᾠήθη σφόδρα εὔφωνος εἶναι. καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἔγνω δεῖν, καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. [b] ἀφικόμενος δ᾽ ἐπιδείξασθαι, καὶ κακῶς [b] ᾄδων πάνυ, λίθοις αὐτὸν ἐξώσαντες ἀπήλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἔνιοι ἐν ταῖς σχολαῖς δοκοῦντες εἶναί τινες, ὅταν

ἐπὶ

ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίκωνται, [c] ὐδενὸς ἄξιοί εἰσι.

[a] Ὠήθη εὔφωνος εἶναι, frequentiſſimus Atticiſmus pro ᾠήθη ἑαυτὸν εἶναι εὔφωνον. Sic Ovid. lib. 13. lin. 141. rettulit Ajax eſſe Jovis Pronepos, et Hor. lib. 3. Od. 27. lin. 73. ſic Catul. et alibi paſſim.

[b] Nominativus ſecundùm aliquos abſolutè ponitur.

[c] Τιμήματος pretii.

XCV.

ΚΛΕ´ΠΤΑΙ.

Κλέπται εἴς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, ὐδὲν εὗρον, εἰ μὴ ἀλεκτρυόνα, καὶ, τῦτον λαβόντες, ἀπῄεσαν. ὁ δὲ, μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο, ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων, [a] χρήσιμος εἶναί τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ δὲ ἔφασαν, ἀλλὰ διὰ τῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἐκείνυς γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς ὐκ ἐᾷς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιῦνται, ἃ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν εὐεργετήματα.

[a] Vide notam ſuperioris fabulæ.

XCVI.

ΚΟΡΩΝΗ, καὶ ΚΟΡΑΞ.

Κορώνη φθονήσασα Κόρακι, ἐπὶ τῷ δι' οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο μαρτυρουμένῳ, ὡς προλέγοντι τὸ [a] μέλλον, θεασαμένη τινὰς ὁδοιπόρους παριόντας, ἧκεν ἐπί τι δένδρον, καὶ στᾶσα, μεγάλως ἔκραξεν. τῶν δὲ πρὸς τὴν φωνὴν ἐπιστραφέντων, καὶ καταπλαγέντων, ὑποτυχών τις ἔφη, ἀπίωμεν, ὦ οὗτοι, Κορώνη γάρ ἐστιν, ἥτις κέκραγε, καὶ οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν ἁμιλλώμενοι, πρὸς τῷ τῶν [b] ἴσων μὴ ἐφικέσθαι, καὶ [c] γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

[a] Subauditur πρᾶγμα ἔσεσθαι rem futuram.
[b] Subaudi τιμῶν honores.
[c] Debent ludibrium. hoc eſt, pro ludibrio non poſſunt non haberi. Vide Hor. lib. 1. Od. 14. lin. 16.

XCVII.

XCVII.

ΚΟΡΩ'ΝΗ, καὶ ΚΥ'ΩΝ.

ΚΟρώνη Ἀθηνᾷ θύουσα, κύνα ἐπὶ ἑςίασιν ἐκάλει. ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη, τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις; ἡ γὰρ [a] Θεὸς οὕτω σε μισεῖ, ὡς καὶ τῶν συντρόφων σοι οἰωνῶν τὴν πίςιν περιελεῖν· καὶ ἡ Κορώνη πρὸς αὐτὸν, διὰ τοῦτο μᾶλλον αὐτῇ θύω, ἵνα διαλλαγῇ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ κέρδος τοὺς ἐχθροὺς εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνοῦσιν.

[a] Θεὸς utriusque generis est. Sic Hom. lib. 1. lin. 516. Θεὸς de Thetide. Sic Virg. lib. 2. lin. 632. Deus de Venere, et lib. 7. lin. 498. Deus de Furiâ.

XCVIII.

ΚΟ'ΡΑΞ, καὶ Ὄ ΦΙΣ.

ΚΟ'ραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὡς κατεῖδεν ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ ὄφιν κοιμώμενον, τοῦτον, καταπτὰς, ἥρπασε. τοῦ δὲ ἐπιςραφέντος,

καὶ

καὶ δακόντ@ αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων εἴρηκε, δείλαιος ἔγωγε, ὃς τοῦτον εὗρον [a] ἕρμαιον, ἐξ ὃ καὶ ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ [b] μῦθ@ πρὸς ἄνδρα διὰ θησαυρῶν εὕρησιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κινδυνεύσαντα.

[a] Ἕρμαιον ab Ἑρμῆς Mercurius, qui insperato lucro præsidebat. Adjectivum esse videtur, et Κέρδ@ lucrum subintelligi.

[b] Subauditur ἐστὶ, vel γέγραπται, vel πέπλασται.

XCIX.

ΚΟΛΟΙΟ'Σ, καὶ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ'.

Κολοιὸς ἔν τινι περιστερεῶνι περιστερὰς ἰδὼν καλῶς τρεφομένας, λευκάνας ἑαυτὸν ἦλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληψόμεν@. αἱ δὲ, [a] μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἰόμεναι, περιστερὰν αὐτὸν εἶναι, προσίεντο. ἐπεὶ δέ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγξατο, τηνικαῦτα τὴν αὐτῦ γνῦσαι φύσιν, ἐξήλασαν παίυσαι. καὶ ὅς, ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἐπανῆκε πρὸς τὺς Κολοιὺς πάλιν. κἀκεῖνοι διὰ τὸ

χρῶμα

χρῶμα αὐτὸν ἐκ ἐπιγνόντες, τοῖς μετ' αὐτῶν διαίτης ἀπεῖρξαι, ὥστε [b] διαιτῶν [c] ἐπιθυμήσαντα, μηδετέρας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ καὶ ἡμᾶς [d] τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἡ πλεονεξία, πρὸς τῷ [e] μηδὲν ὠφελεῖν, ἀφαιρεῖται καὶ τὰ προσόντα πολλάκις.

[a] Μέχρι ὅσου χρόνου, donec, fupplendum videtur.
[b] Subaudi διαίταιν.
[c] Subauditur κολοιόν.
[d] Subaudi χρήμασι poffeffionibus.
[e] Κατὰ μηδὲν πρᾶγμα.

C.

ΚΟΛΟΙΟΣ.

Κολοιόν τις συλλαβὼν, καὶ δήσας αὐτοῦ τὸν πόδα λίνῳ, τῷ ἑαυτοῦ παρέδωκε παιδί· ὁ δὲ, μὴ ὑπομείνας τὴν μετ' ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς [a] ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγὼν ἧκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν. περιειληθέντος δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀποπτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἔμελλε, πρὸς ἑαυτὸν

τὸν ἔφη, δείλαιος ἔγωγε, ὅς τὴν παρ᾽ ἀνθρώποις μὴ ὑπομείνας δουλείαν, ἔλαθον ἐμαυτὸν τῆς ζωῆς στερήσας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τινὲς, [a] ἔσθ᾽ [b] ὅτε [c] μετρίων κινδύνων ἑαυτοὺς βουλόμενοι ῥύσασθαι, εἰς μείζους περιπίπτουσιν.

[a] Subaudi χρόνον tempus.
[b] Ἐστὶ χρόνος ὅτε, est tempus, quo.
[c] Subaudi ἐκ.

CI.

ΖΕΥ'Σ, καὶ ἙΡΜΗ͂Σ.

ΖΕῪΣ Ἑρμῆν προσέταξε πᾶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδους φάρμακον ἐγχεῖν. ὁ δὲ τοῦτο τρίψας, καὶ μέτρον ποιήσας, [a] ἴσον ἑκάστῳ ἐνέχεεν. ἐπεὶ δὲ, μόνου τοῦ [b] σκυτέως ὑπολειφθέντος, πολὺ καταλέλειπτο φάρμακον, ὅλην λαβὼν τὴν θυείαν, ἐκέχεεν αὐτῷ· [c] κἀκ τούτου συνέβη τοὺς τεχνίτας ἅπαντας ψεύδεσθαι, μάλιστα δὲ πάντων τοὺς σκυτέας.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος [a] πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

[a] Subaudi μέρος, partem, vel μέτρον mensuram.
[b] Σκυτέως Atticè pro σκυτέος.
[c] Καὶ ἐκ τούτου χρόνου, et ex hoc tempore.
[d] Subaudi ἐστὶ, vel γέγραπται, vel πέπλασται.

CII.

ΖΕΥ'Σ.

ΖΕΥ`Σ γάμους τελῶν, πάντα τὰ ζῶα εἱστία· μόνης δὲ τῆς χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν ὑστερήσεως, ἐπυνθάνετο αὐτῆς, [a] τίνος χάριν αὐτὴ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἀπαρεγένετο. τῆς δὲ εἰπούσης, [b] οἶκος φίλος [b] οἶκος ἄριστος, ἀγανακτήσας κατ᾽ αὐτῆς, καταδίκασε, τὸν οἶκον βαστάζουσαν περιφέρειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ ἀνθρώπων αἱροῦνται μᾶλλον λιτῶς παρ᾽ ἑαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ᾽ ἄλλοις πολυτελῶς.

[a] Διὰ subauditur, propter.
[b] Subaudi κατεῖχε με, detinuit me, vel aliquid ejusmodi.

CIII.

ΛΥ'ΚΟΣ, ϗ ΠΡΟ'ΒΑΤΟΝ.

ΛΥ'ΚΟΣ ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, ϗ κακῶς πάσχων, ἐϐέϐλητο. τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος Πρόϐατον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ παραῤῥέοντος αὐτῷ ποταμῦ κομίσαι. εἰ γὰρ σύ μοί, φησι, δώσεις ποτὸν, ἐγὼ τροφὴν ἐμαυτῷ εὑρήσω. τὸ δὲ ὑποτυχὸν ἔφη, ἀλλ᾽, ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ σοι, σὺ ϗ τροφῇ μοι χρήσῃ.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρα κακῦργον, δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα.

CIV.

ΛΑΓΩΟΙ'.

ΛΑγωοί ποτε πολεμῦντες 'Αετοῖς παρεκάλυν εἰς συμμαχίαν 'Αλώπεκας. αἱ δὲ ἔφασαν, ἐϐοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ᾔδειμεν τίνες ἐςὲ, ϗ τίσι πολεμεῖτε.

'Επι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς κρείττοσι φιλονεικοῦντες, τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι.

CV.

ΜΥ´ΡΜΗΞ.

ΜΥ´ρμηξ ὁ [a] νῦν, τὸ [b] παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν, καὶ τῇ γεωργίᾳ διηνεκῶς [c] προσέχων, οὐ τοῖς ἰδίοις ἠρκεῖτο πόνοις, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ὑφῃρεῖτο. ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τούτου πλεονεξίᾳ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ Μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ τὴν μορφὴν ἀλλάξας τὴν διάθεσιν οὐ μετέβαλε. μέχρι γὰρ [d] τοῦ νῦν τὰς ἀρούρας περιϊὼν τοὺς τῶν ἑτέρων πόνους συλλέγει, καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσει πονηροὶ, κἂν [e] τὰ μάλιστα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρόπον οὐ μεταβάλλονται.

[a] Ὢν subauditur, participium ab εἰμὶ sum.
[b] Supplendum videtur κατὰ τὸ γένος, quoad antiquum genus.

[c] Sub-

[c] Subaudi ἑαυτὸν seipsum, vel τὸν νοῦν animum suum intendens.

[d] Subauditur χρόνου ἐντός. usque ad tempus præsens.

[e] Forte suppleri potest. τὰ μέρη τὰ μάλιστα αὐτοῖς προσήκοντα. secundùm eas partes, quæ maximè ad eos pertinent.

CVI.

ΝΥΚΤΕΡΙ'Σ, ϗ ΓΑΛΗ͂.

Νυκτερὶς ἐπὶ γῆς πεσοῦσα ὑπὸ Γαλῆς συνελήφθη, ϗ, μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, περὶ σωτηρίας ἐδεῖτο. τῆς δὲ φαμένης, μὴ δύνασθαι αὐτὴν ἀπολῦσαι; φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγεν, οὐκ [a] ὄρνις, ἀλλὰ [a] μῦς εἶναι, ϗ οὕτως ἀφείθη. ὕστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα, ϗ ὑφ᾽ ἑτέρας συλληφθεῖσα Γαλῆς, μὴ βρωθῆναι ἐδεῖτο· τῆς δὲ εἰπούσης, ἅπασιν ἐχθραίνειν μυσὶν, αὐτὴ μὴ Μῦς, ἀλλὰ Νυκτερὶς ἔλεγεν εἶναι, ϗ πάλιν ἀπελύθη. ϗ οὕτω συνέβη, δὶς αὐτὴν ἀλλαξαμένην τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ ϗ ἡμᾶς μὴ τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ ἐπιμένειν, λογιζομένους, ὡς οἱ τοῖς

καιροῖς

καιροῖς [b] συμμεταϲχηματιζόμενοι πολλάκις τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

[a] Nominativi post infinitivum εἶναι. vide notam, in fab. 94.
[b] A σὺν cum, μετὰ trans, et Σχῆμα forma, vel habitus.

CVII.

ὉΔΟΙΠΟ´ΡΟΙ.

Ὁδοιπόροι, κατά τινα αἰγιαλὸν ὁδεύοντες, ἦλθον ἐπί τινα σκοπιάν. [a] κἀκεῖθεν θεασάμενοι φρύγανα πόῤῥωθεν ἐπιπλέοντα, ναῦν εἶναι μεγάλην ᾠήθησαν. διὸ δὴ προσέμενον, ὡς μελλούσης αὐτῆς προσορμίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα ἐγγυτέρω ἐγένετο, οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. ἐξενεχθέντα δὲ αὐτὰ, φρύγανα ὄντα ἰδόντες, πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν, ὡς ἄρα μάτην ἡμεῖς τὸ μηδὲν [b] ὂν προσεδεχόμεθα!

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἐξ [c] ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς πεῖραν ἔλθωσιν, [d] οὐδενὸς εὑρίσκονται ἄξιοι.

[a] Pro καὶ ἐκεῖθεν.

 [b] Ὄφε-

b Ὄφελος commodum, vel κέρδος lucrum ſubaudiri videtur.

c Τόπε, loco forte ſubauditur.

d Subaudi τιμήματος, pretii.

CVIII.

ὌΝΟΣ ἌΓΡΙΟΣ.

ὌΝΟΣ ἄγριος ὄνον ἰδὼν ἥμερον ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν, ἐπί τε τῇ εὐεξίᾳ τῦ σώματος, καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. ὕστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφορῦντα, καὶ τὸν ὀνηλάτην ὄπιθεν ἑπόμενον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε ὐκέτι σε εὐδαιμονίζω. ὁρῶ γὰρ, ὡς ὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ[a] μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν κέρδη.

a Ἐρχόμενα, vel παραγενόμενα venientia.

CIX.

Ὄ Ν Ο Σ, καὶ Ἀ Λ Ώ Π Η Ξ.

ὌΝΟΣ ἐνδυσάμενος [a] λεοντὴν περιῄει, [b] τἄλλα τῶν ζώων ἐκφοβῶν. καὶ δὴ θεασάμενος Ἀλώπεκα, ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δειδίττεσθαι· ἡ δὲ (ἐτύγχανε γὰρ αὐτοῦ φθεγξαμένου προακηκοῦια) πρὸς αὐτὸν ἔφη, ἀλλ', εὖ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἄν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ [c] ὀγκωμένου ἤκουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν [d] ἀπαιδεύτων, τοῖς [e] ἔξω δοκοῦντές τινες εἶναι. ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

[a] Subauditur δορὰν, pelle.
[b] Τἄλλα pro τὰ ἄλλα.
[c] Subaudi Σοῦ.
[d] Subaudi Ανθρώπων, Homines.
[e] Subaudi ζῶσι, viventibus.

CX.

CX.

ΌΝΟΣ, ϗ ΒΑ'ΤΡΑΧΟΙ.

ΌΝΟΣ ξύλα βαςάζων, διέβαινέ τινα λίμνην. ὀλισθήσας δὲ, ὡς κατέπεσεν, ἐξαναςῆναι μὴ δυνάμενος, ὀδύρετό τε, ϗ ἔςενεν. οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ [a] Βάτραχοι τῶν ςεναγμῶν τούτου ἀκούσαντες, ὦ οὗτος, ἔφασαν, ϗ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσὼν, οὕτως ὀδύρῃ.

Ἐπιμύθιον.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις, πρὸς ἄνδρα ῥάθυμον, ἐπ' ἐλαχίςοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τοὺς πλείους ῥᾳδίως ὑφιςάμενος.

[a] Ὄντες.

CXI.

ΌΝΟΣ, ϗ ΚΌΡΑΞ.

ΌΝΟΣ ἡλκωμένος [a] τὸν νῶτον, ἔν τινι λειμῶνι ἐνέμετο. Κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ, ϗ τὸ ἕλκος ξαίνοντος, ὁ Ὄνος

ὠγκᾶτο,

ὤγκατο, καὶ ἤλλατο. τοῦ δὲ ὀνηλάτου πόρρωθεν ἱσταμένου, καὶ γελῶντος, Λύκος παριὼν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη, ἄθλιοι ἡμεῖς, οἳ, [b] κἂν μόνον ὀφθῶμεν, [c] αὐτῷ διωκόμεθα τούτῳ δὲ καὶ προσεγγελῶσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνον φανέντες, δῆλοί εἰσι.

[a] Subauditur κατὰ fecundùm.
[b] Pro καὶ ἄν.
[c] Αὐτῷ τόπῳ, in ipſo loco, ſcilicet ibidem; vel χρόνῳ, eo ipſo tempore, ſcilicet ſtatim.

CXII.

ὌΝΟΣ, καὶ ἈΛΩ΄ΠΗΞ.

ὌΝΟΣ, καὶ Ἀλώπηξ, κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. Λέοντος δὲ αὐτοῖς περιτυχόντος, ἡ Ἀλώπηξ, τὸν ἐπηρτημένον ὁρῶσα κίνδυνον, προσελθοῦσα τῷ Λέοντι, παραδώσειν αὐτῷ τὸν Ὄνον ὑπεσχετο, ἐὰν αὐτῷ [a] τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγγέλληται. τοῦ δὲ ἀπολύσειν αὐτὴν φήσαντος, ἐκείνη παραγαγοῦσα τὸν Ὄνον εἴς τινα πάγην ἐμπεσεῖν παρεσκεύασε. καὶ ὁ Λέων ὁρῶν ἐκεῖνον φεύγειν

μὴ

μὴ δυνάμενον, πρώτην τὴν Ἀλώπεκα συνέσχεν, εἶθ' οὕτως ἐπὶ τ Ὄνον ἐτράπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς [b] κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες, λανθάνουσι πολλάκις καὶ αὐτοὺς προσαπολοῦντες.

[a] Subauditur πρᾶγμα negotium. nisi forte sic debeat expleri, τὸ ἑαυτὴν εἶναι ἀκίνδυνον, ut ipsa expers periculi evaderet.
[b] Subaudi ἑταίροις sociis.

CXIII.

ὌΡΝΙΣ, καὶ ΧΕΛΙΔΩ'Ν.

ὌΡΝΙΣ [a] Ὄφεως ᾠὰ εὑροῦσα, ἐπιμελῶς ἐκθερμάνασα ἐξεκόλαψε. Χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν, ἔφη, ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις, ἅπερ αὐξηθέντα ἀπὸ σοῦ πρώτης [b] τοῦ ἀδικεῖν ἄρξεται.

Ἐπι-

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀνθάστευλός ἐστιν ἡ πονηρία, κἂν [b] τὰ μέγιστα εὐεργετῆται.

[a] Genitivus Atticus.
[b] Idem, quod τῆς ἀδικίας injustitiam.
[c] Κατὰ τὰ μέγιστα εὐεργετήματα, secundùm maxima beneficia suppleri debet.

CXIV.

ΚΑ'ΜΗΛΟΣ.

ὍΤΕ [a] πρῶτον Κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες, καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες, ἔφευγον. ὡς δὲ, χρόνου προϊόντος, συνεῖδον αὐτῆς [b] τὸ πρᾷον, ἐθάρρησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. αἰσθάμενοι δὲ κατὰ [c] μικρὸν τὸ ζῶον, ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς [d] τοσοῦτον [e] καταφρονήσεως ἦλθον, ὥς τε καὶ χαλινοὺς αὐτῷ περιθέντες, παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

'Επι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἡ Συνήθεια εὐκαταφρόνητα ποιεῖ.

a Κατὰ τὸν πρῶτον χρόνον primo tempore.
b Subaudi ἦθος, mores.
c Subaudi χρόνον.
d Subaudi, μέτρον, menſuram.
e Atticus genitivus.

CXV.

Ὄ Φ Ι Σ.

Ὄφις, ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πατέμενος, τῷ Διῒ ἐνετύγχανεν. ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ᾽, εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἔπληξας, οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε a τοῦτο ποιῆσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς b πρότερον ἐπιβαίνουσιν ἀνθιστάμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

a Subaudi πρᾶγμα rem.
b Κατὰ τὸν πρότερον χρόνον priori tempore.

CXVI.

CXVI.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ'.

ΠΕριςερὰ δίψῃ συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἔν τινι τόπῳ κρατῆρα [a] ὕδατος γεγραμμένον, ἐνόμισεν ἀληθινὸν εἶναι. διὸ καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ ἐνεχθεῖσα, ἔλαθεν ἑαυτὴν τῷ πίνακι ἐμπεσοῦσα, ὥς, καὶ τῶν πτερῶν αὐτῆς περικλασθέντων, καταπεσεῖν ἐπὶ γῆν, καὶ ὑπό τινος τῶν παρατυχόντων ἁλῶναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων, διὰ σφοδρᾶς προθυμίας, ἀπεριςκέπτως πράγμασιν ἐγχειροῦντες, ἐμβάλλουσιν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον.

[a] Subaudi πλήρη, plenum.

CXVII.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ', καὶ ΚΟΡΩ'ΝΗ.

ΠΕριςερὰ, ἔν τινι περιςερεῶνι τρεφομένη, ἐπὶ πολυτεκνίᾳ ἐφρυάττετο. Κορώνη δὲ αὐτῆς ἀκούσασα, ἔφη, ἀλλ', ὦ αὕτη, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ σεμνυνομένη. [a] ὅσῳ γὰρ ἂν [b] πλείονα

πλείονα τίκτῃς, [b] τοσούτῳ καὶ πλείους λύπας συνάγεις.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχέστατοί εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ πολλὰ τέκνα ποιοῦσιν.

[a] Subaudi μέτρῳ, menſurâ.
[b] Subaudi τέκνα, natos.

CXVIII.

ΠΛΟΥ'ΣΙΟΣ.

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανούσης, [a] θρηνούσας ἐμισθώσατο. τῆς δὲ ἑτέρας παιδὸς λεγούσης, ὡς ἄθλιαι ἡμεῖς, αἵ γε αὐταὶ, ὧν ἐστι τὸ πένθος, θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ, μὴ προσήκουσαι, οὕτω σφοδρῶς [b] κόπτονται, ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε, τέκνον, εἰ αὗται οὕτω θρηνοῦσιν, ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιοῦσιν.

'Επι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

[a] Subaudi γυναῖκας, mulieres.
[b] Subaudi τὰ στέρνα, pectora.

CXIX.

ΠΟΙΜΗ'Ν.

Ποιμὴν ἐλάσας εἰς τινα δρυμῶνα τὰ πρόβατα, ὑποστρώσας ὑπὸ δρῦν τὸ ἱμάτιον, καὶ ἀναβὰς, τὸν καρπὸν κατέσειε. τὰ δὲ πρόβατα, ἐσθίοντα τοὺς βαλάνους, ἔλαθον καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα· ὁ δὲ ποιμὴν καταβὰς, ὡς εἶδε τὸ [a] γεγονὸς, ὦ κάκιστα, ἔφη, ζῶα, ὑμεῖς τοῖς [b] λοιποῖς ἔρια εἰς ἐσθῆτας παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τρέφοντος ὑμᾶς καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε.

'Επιμύθιον.

῾Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, δι' ἄνοιαν τὰς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες, κατὰ τῶν [c] οἰκείων [d] φαῦλα ἐργάζονται.

[a] Subaudi πρᾶγμα, rem.
[b] Subaudi Ἄνθρωποι, hominibus.
[c] Subaudi φίλων, amicos.
[d] Subaudi πράγματα.

CXX.

'ΑΛΙΕῪΣ, καὶ ΣΜΑΡΙ'Σ.

Ἁλιεὺς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνήνεγκε Σμαρίδα. Σμικρὰ δὲ οὖσα, ἱκέτευεν αὐτὸν, νῦν μὲν μὴ λαβεῖν αὐτὴν, ἀλλ' ἐᾶσαι, διὰ τὸ [a] σμικρὰν τυγχάνειν. ἀλλ' ὅταν αὐξυνθῶ, καὶ μεγάλη, φησὶ, γένωμαι, συλλαβεῖν με δυνήσῃ, ἐπεὶ καὶ εἰς μείζονά σοι ὠφέλειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἁλιεὺς εἶπεν· ἀλλ' ἔγωγε ἄνους ἂν εἴην, εἰ, τὸ [b] ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος, κἂν σμικρὸν ᾖ, τὸ προσδοκώμενον, κἂν μέγα ὑπάρχῃ, [c] ἐλπίζειν.

'Επι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγιστος ἂν εἴη, ὁ δι' ἐλπίδα [d] μείζονος, τὰ ἐν χερσὶν ἀφεὶς, σμικρὰ ὄντα.

[a] Subauditur αὐτὴν ante σμικράν.
[b] Subauditur ὂν, quod est.
[c] Ἐλπίζοιμι legendum videtur.
[d] Subaudi κέρδους lucri.

CXXI.

ἽΙΠΠΟΣ, καὶ ὌΝΟΣ.

ἌΝθρωπός τις εἶχεν Ἵππον, καὶ Ὄνον. ὁδευόντων δὲ ἐν τῇ ὁδῷ, εἶπεν ὁ Ὄνος τῷ Ἵππῳ, ἆρόν [a] ἐκ τοῦ ἐμοῦ βάρους, εἰ θήλεις εἶναι μεσῶν. ὁ δὲ οὐκ ἐπείσθε ὁ δὲ Ὄνος, πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου, [b] ἐτελεύτησε· τοῦ δὲ δεσπότου [c] πάντα ἐπιθέντος αὐτῷ, καὶ αὐτὴν τὴν Ὄνου δοράν, θρηνῶν ὁ Ἵππος ἐβόα, οἴμοι τῷ παναθλίῳ, [d] τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ θελήσας γὰρ μικρὸν βάρος λαβεῖν, ἰδοὺ ἅπαντα βαστάζω, καὶ τὸ δέρμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῖς μικροῖς [e] μεγάλοι συγκοινωνοῦντες, ἀμφότεροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

[a] Subauditur μέρος τι, partem aliquam.
[b] Ἐτελεύτησε βίον. finivit vitam.
[c] Subaudi τὸν φόρτον onus.
[d] Subaudi πρᾶγμα.
[e] Subauditur ἄνδρες, viri. Nominativus vero ſecundùm aliquos abſolutè ponitur, ſecundùm alios, συγκοινωνοῦντες pro ὅταν συγκοινωνοῦντες ὦσι, idem eſt, ac ὅταν συγκοινωνῶσι.

CXXII.

ἌΝΘΡΩΠΟΣ, καὶ ΣΆΤΥΡΟΣ.

Ἄνθρωπος πρὸς Σάτυρον φιλίαν ποιησάμενος, συνεσθίων ἦν αὐτῷ. χειμῶνος δὲ, καὶ ψύχους γενομένου, ὁ ἄνθρωπος, τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσφέρων τῷ στόματι, ἀπέπνει. τοῦ δὲ Σατύρου ἐπερωτήσαντος, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει, ἔφη, τὰς χεῖράς μου θερμαίνω ἐκ τοῦ κρύους· μετὰ [a] μικρὸν δὲ ἐδέσματος θερμοῦ προσενεχθέντος, ὁ ἄνθρωπος, προσφέρων τῷ στόματι, ἐφύσα αὐτό. πυνθανομένου δὲ πάλιν, δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πράττει,

πράττει, ἔφη, τὸ ἔδεσμα καταψύχω. ὑπολαβὼν δὲ ὁ Σάτυρος, ἀλλ᾽ ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ [b] τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σου τῆς φιλίας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος [c] τὸ θερμὸν, καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ φεύγειν ἡμᾶς τὰς φιλίας, ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

[a] Χρόνοι, tempus.
[b] Τοῦ νῦν ὄντος χρόνου.
[c] Subaudiri videtur πνεῦμα, spiritum.

CXXIII.

Ἀλώπηξ, καὶ Δρυοτόμος.

[a] Ἀλώπηξ κυνηγοὺς φεύγουσα, καὶ ἐν ἐρημίᾳ πολὺν δρόμον ἀνύουσα, ἄνδρα δρυοτόμον εὑρίσκει ἐν ταύτῃ, ὃν καθικέτευε τοῦ κρύψαι αὐτήν. τοῦ δὲ ὑποδείξαντος αὐτῇ τὴν ἑαυτοῦ καλύβην, εἰσελθοῦσα ἐκρύπτετο εἰς τὰς γωνίας· τῶν δὲ κυνηγετῶν ἐλθόντων, καὶ ἐρωτώντων τὸν ἄνδρα, οὗτος τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰδέναι, τῇ δὲ χειρὶ αὐτοῦ τὸν τόπον ὑπεδείκνυ. οἱ δὲ, μὴ [a] προσχόντες, ἀπῆλθον παραχρῆμα. ὡς οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἡ Ἀλώπηξ παρελθόντας, ἐξῆλθεν

οὐ

οὐ προσφωνοῦσα. μεμφομένε δὲ αὐτὴν ἐκείνε, ὡς σωθεῖσαν μὲν δι' αὐτοῦ, χάριτας δὲ αὐτῷ οὐκ ὁμολογοῦσαν, ἡ Ἀλώπηξ ἐπιςραφεῖσα, ἔφη, ὦ ἔτος, ἀλλ' ἔγωγε ᾔδειν ἄν σοι χάριτας, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια καὶ τὰ ἔργα τῆς χειρὸς, καὶ τὰς τρόπες εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ [b] μῦθος πρὸς τὰς [c] χρηςὰ μὲν ἐπαγγελλομένες τοῖς λόγοις, ἐναντία δὲ ποιοῦντας τοῖς ἔργοις.

[a] Subaudi τὸν νῦν mentem.
[b] Γέγραπται, vel πέπλασπαι, vel ἐστι ſubauditur.
[c] Subauditur πράγματα.

CXXIV.

ἈΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΤΑΘΡΑΥ'ΣΑΣ ἌΓΑΛΜΑ.

Ἄνθρωπος τις ξύλινον, ἔχων θεὸν, πένης ὤν, καθικέτευε τῦ ἀγαθοποιῆσαι αὐτόν. ὡς ἦν ταῦτα ἔπραττεν, καὶ [a] ἐδὲν ἧττον ἐν πενίᾳ [b] διῆγε, θυμωθεὶς, ἄρας αὐτὸν [c] τῶν σκελῶν, ἔῤῥιψεν εἰς τὸ ἔδαφος. προσκρεσάσης ἦν τῆς κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα κλασθείσης, χρυσὸς ἐῤ-

ῥευσεν

ρευσεν ὅτι πλεῖςον· ὅνπερ δὴ συνάγων ὁ ἄνθρωπος ἐδία, ςρεβλὸς ὑπάρχεις, ὥς γε οἶμαι, καὶ ἀγνώμων. τιμῶντά σε γὰρ ἥκιςά με ὠφέλησας, [d] τυπ]ήσαν]α δέ σε [e] πολλοῖς καλοῖς ἀμείβῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκ ὠφελήσῃ τιμῶν πονηρὸν ἄνθρωπον, τύπ]ων δὲ αὐτὸν μᾶλλον ὠφελήσῃ.

[a] Κατὰ μέρος ἐδὲν ἧττον. non minore modo.
[b] Subaudi τὸν βίον vitam.
[c] Subaudi ἐκ.
[d] Attici plurima verba Barytona in contracta vertunt, ut τυπτέω pro τύπτω.
[e] Subaudi μίσθοις.

CXXV.

ἈΝΘΡΩΠΟΣ, καὶ ΚΥΩΝ.

Ἄνθρωπος τις ἡτοίμαζε δεῖπνον, ἑςιάσων τινὰ τῶν φίλων αὐτῷ, καὶ οἰκείων. ὁ δὲ Κύων αὐτῦ ἄλλον κύνα ἐκάλει, λέγων, ὦ φίλε, δεῦρο συνδείπνησόν μοι. ὁ δὲ προσελθὼν, χαίρων ἵςατο, βλέπων [a] τὸν μέγαν δεῖπνον, βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαὶ, πόση μοι χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναίως ἐφάνη! τραφήσομαι

σομαί τὲ γὰρ, καὶ εἰς κόρον δειπνήσω, ὥςέ με αὔριον μηδαμῆ γε [b] πεινᾶσαι. [c] ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς καὶ ἅμα σείοντος τὴν κέρκον, ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον θαῤῥοῦντος, ὁ μάγειρος, ὡς εἶδε τοῦτον ὧδε, [d] κἀκεῖσε τὴν κέρκον περιςρέφοντα. κατασχὼν τὰ σκέλη αὐτοῦ ἔῤῥιψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων. ὁ δὲ κατιὼν, ἀπῄει μεγάλως κράζων. τῶν τις δὲ κυνῶν τῶν καθ' ὁδὸν αὐτῷ συναντώντων ἐπηρώτα, πῶς ἐδείπνησας, [e] φίλος; ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν, ὑπολαβὼν, ἔφη, ἐκ τῆς πολλῆς πόσεως μεθυσθεὶς ὑπὲρ κόρον, οὐδὲ τὴν ὁδὸν αὐτὴν, ὅθεν ἐξῆλθον, οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ θαῤῥεῖν τοῖς ἐξ [f] ἀλλοτρίων εὖ ποιεῖν ἐπαγγελλομένοις.

[a] Δεῖπνος in genere masc. haud fermè invenias.
[b] Δεήσει, oportebit, subaudiri videtur.
[c] Subaudi Ῥήματα, verba.
[d] Pro καὶ ἐκεῖσε.
[e] Φίλος, secundùm aliquos Nom. pro Voc. ὢν verò subaudiri posse videtur, ut sit plena Phrasis, Σὺ φίλος ὢν ἐμοὶ tu, qui es amicus mihi.
[f] Subauditur χρημάτων.

CXXVI.

CXXVI.

ʹΑ Λ Ι Ε Υ' Σ.

Ἁλιεὺς [a] ἁλιευτικῆς ἄπειρος, λαβὼν αὐλοὺς, καὶ δίκτυα, παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ στὰς ἐπί τινος πέτρας, [b] τὸ μὲν πρῶτον ηὔλει, νομίζων πρὸς τὴν ἡδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐφάλλεσθαι. ὡς δὲ ἐπὶ [c] πολὺ διατεινόμενος ἤνυεν οὐδὲν, ἀποθέμενος τοὺς αὐλοὺς ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος, πολλοὺς ἰχθύας ἤγρευσεν· ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ δικτύου, ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη, ὦ κάκιστα ζῶα, ὅτε ηὔλουν, οὐκ ὠρχεῖσθε, ὅτε δὲ πέπαυμαι, τοῦτο ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς παρὰ λόγον, καὶ παρὰ καιρόν τι πράττοντας.

[a] Subauditur τέχνης, artis.
[b] Κατὰ τὸ μὲν πρῶτον μέρος χρόνου, primâ parte temporis.
[c] Μέρος χρόνου, vel διάστημα intervallum.

CXXVII.

CXXVII.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ.

Βουκόλος ἀγέλην ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόσχον. περιελθὼν δὲ [a] πᾶσαν τὴν ἔρημον, [b] διέτριβεν ἐρευνῶν. ὡς δὲ [c] οὐδὲν εὑρεῖν ἠδυνήθη, ηὔξατο τῷ Διῒ, ἂν τὸν λαβόντα μόσχον κλέπτην ὑποδείξῃ, ἔριφον εἰς θυσίαν προσάξειν. καὶ δὴ ἐρχόμενος εἴς τινα δρυμῶνα, εὑρίσκει λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον. ἔμφοβος οὖν γενόμενος καὶ [d] μέγα δειλιάσας, ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπεν, ὦ δέσποτα Ζεῦ, ἐπηγγειλάμην σοι ἔριφον δώσειν, ἐὰν τὸν κλέπτην εὕρω· [e] νυνὶ δὲ ταῦρόν σοι θύσειν ὑπισχνοῦμαι, ἐὰν [f] τούτου [g] τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας δυστυχεῖς, οἵτινες ἀποροῦντες μὲν εὔχονται εὑρεῖν, εὑρόντες δὲ, ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

[a] Χώραν locum subauditur.
[b] Subaudi χρόνον tempus. consumpsit tempus.
[c] Subaudi χρῆμα rem.
[d] Εἰς τὸ μέτρον. ad magnam mensuram.
[e] Νυνὶ pro νῦν. per Atticam paragogen.
[f] Subaudi Λέοντος, Leonis.
[g] Χεῖρας pro potestate poni videtur, aliter Leoni male convenit.

CXXVIII.

ΚΟ'ΡΑΞ.

ΚΟ'ραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητρὶ, μῆτερ, εὔχȣ τῷ Θεῷ, ϗ μὴ θρήνει. ἡ δ' ὑπολαβȣ̃σα ἔφη, τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν Θεῶν ἐλεήσει; τίνος γὰρ κρέας ὑπο σȣ̃ γε ȣ̓κ ἐκλάπη.

'Επιμύθιον.

Ὁ μῦθ☉ δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλȣ̀ς ἐχθρȣ̀ς ἐν βίῳ ἔχοντες, ȣ̓δένα φίλον ἐν ἀνάγκῃ εὑρήσȣσιν.

CXXIX.

'ΑΕΤΟ'Σ.

ΥΠεράνωθεν πέτρας 'Αετὸς ἐκαθέζετο, Λαγωὸν θηρεῦσαι ζητῶν. τȣ̃τον δέ τις ἔβαλε τοξεύσας, ϗ τὸ μ̀ βέλος ἐντὸς αὐτȣ̃ εἰσῆλθεν· ἡ δὲ γλυφὴ σὺν τοῖς πτεροῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἱστήκει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη, ϗ τȣ̃τό μοι [a] ἑτέρα λύπη, τὸ τοῖς ἰδίοις πτεροῖς [b] ἐναποθνήσκειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι [c] δεινόν ἐστιν, ὅταν τὶς ἐκ τῶν [d] ἰδίων κινδυνεύσῃ.

[a] Subaudi γίνεται fit.
[b] Subaudi ἐμὲ ante ἐναποθνήσκειν.
[c] Subaudi φίλων, amicis, vel χρημάτων possessionibus.

CXXX.

ΤΕ'ΤΤΙΞ, καὶ ΜΥ'ΡΜΗΚΕΣ.

Χειμῶνος [a] ὥρᾳ, τῶν σίτων βραχέντων, οἱ Μύρμηκες ἔψυχον. Τέττιξ δὲ λιμώττων ᾔτει αὐτοὺς τροφήν. οἱ δὲ Μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διὰ [b] τί τὸ [c] θέρος οὐ συνῆγες τροφήν; ὁ δὲ εἶπεν, οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλ' ᾖδον μουσικῶς. οἱ δὲ γελάσαντες εἶπον, ἀλλ', εἰ θέρους ὥραις ηὔλεις, χειμῶνος ὀρχοῦ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινα ἀμελεῖν ἐν παντὶ πράγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ, καὶ κινδυνεύσῃ.

[a] Subauditur ἐν in.
[b] Subaudi πρᾶγμα.
[c] Subaudi ἀνὰ, per.

CXXXI.

CXXXI.

ΣΚΩ´ΛΗΞ, ϗ ᾿ΑΛΩ´ΠΗΞ.

ὉΤῷ πηλῷ κρυπ]όμενος Σκώληξ, εἰς γῆν ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις, ἰα]ρός εἰμι, φαρμάκων ἐπιςήμων, οἷος ἐςιν, ὁ τῶν Θεῶν ἰα]ρὸς, [a] Παίων. ϗ πῶς, εἶπεν Ἀλώπηξ, ἄλλȣς ἰώμενος, σαὐτὸν, χωλὸν ὄντα, ȣκ ἰάσω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ [b] πρόχειρος ᾖ πεῖρα, πᾶς λόγος ἀργὸς ὑπάρχει.

[a] Pæon Plutonem ab Hercule graviter vulneratum sanâsse dicitur. Hom. Il. lib. 5. lin. 401.
[b] Subaudi ὑπάρχῃ.

CXXXII.

ὌΡΝΙΣ ΧΡΥΣΟΤΟ´ΚΟΣ.

ὌΡνιθά τις εἶχεν ὠὰ χρυσᾶ τίκ]ȣσαν, ϗ νομίσας ἔνδον αὐτῆς ὄΓκον χρυσίȣ εἶναι, κ]είνας εὕρηκεν [a] ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὀρνίθων.

ὁ δὲ, ἀθρόον πλοῦτον ἐλπίσας εὑρήσειν, καὶ τοῦ μικροῦ ἐστέρηται ἐκείνου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς [b] παροῦσιν ἀρκεῖσθαι, καὶ τὴν ἀπληστίαν φεύγειν.

[a] Subaudi αὐτὴν eam.
[b] Subaudi χρήμασι possessionibus, vel πράγμασι rebus.

CXXXIII.

ΛΕ'ΩΝ, καὶ 'ΑΛΩ'ΠΗΞ.

ΛΕ'ΩΝ γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρκέσαι αὐτῷ εἰς τροφὴν, ἔγνω δι' ἐπινοίας τὶ πρᾶξαι. καὶ δὴ παραγενόμενος ἐν σπηλαίῳ τινὶ, καὶ [a] καλακλεισθεὶς, προσεποιεῖτο νοσεῖν· παραγενόμενα οὖν τὰ ζῶα [b] ἐπισκέψεως [c] χάριν, συλλαμβάνων καλήσθιεν [d] αὐτά. πολλῶν οὖν ζώων ἀναλωθέντων, Ἀλώπηξ, τὸ τέχνασμα τοῦτο γνοῦσα, παρεγένετο πρὸς αὐτὸν, καὶ, στᾶσα ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου, ἐπυνθάνετο πῶς [e] ἔχει. τοῦ δὲ εἰπόντος, κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν οὐκ εἰσέρχεται; ἡ Ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὁρῶ ἴχνη [f] πολλῶν εἰσιόντων, ὀλίγων δὲ ἐξιόντων.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τεκμηρίων προορώμενοι τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσιν.

[a] Vel κατακλιθεὶς lecto stratus.
[b] Atticus genitivus.
[c] Subaudi διὰ propter.
[d] Τὸ αὐτὰ supervacuum videtur.
[e] Subaudi ἑαυτὸν se ipsum.
[f] Subaudi ζώων, animalium.

CXXXIV.

ΛΥ'ΚΟΣ, καὶ ΓΡΑΥ͂Σ.

ΛΥ'ΚΟΣ λιμώττων περιῄει ζητῶν τροφήν. γενόμενος δὲ κατά τινα τόπον, ἤκουσε παιδίου κλαίοντος, καὶ Γραὸς λεγούσης αὐτῷ, παῦσαι τοῦ κλαίειν, εἰ δὲ μὴ, [a] τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐπιδώσω σε τῷ Λύκῳ· οἰόμενος δὲ ὁ Λύκος, ὅτι ἀληθεύει ἡ Γραῦς, ἵστατο πολλὴν ἐκδεχόμενος ὥραν. ὡς δὲ ἑσπέρα κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς Γραὸς κολακευούσης τὸ παιδίον, καὶ λεγούσης αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ Λύκος δεῦρο, φονεύσομεν, ὦ τέκνον, αὐτόν. [b] ταῦτα ἀκούσας ὁ Λύκος ἐπορεύετο, λέγων, ἐν ταύ-

τῇ ἐπαύλει [c] ἄλλα μὲν λέγουσιν, [d] ἄλλα δὲ πράττουσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἵ τινες τὰ ἔργα λόγοις οὐκ ἔχουσιν ὅμοια.

[a] Subaudi ἐν, in.
[b] Subaudi Ῥήματα. verbis.
[c] Subaudi Ῥήματα, verba.
[d] Subaudi πράγματα, res.

CXXXV.

ἜΡΙΦΟΣ, καὶ ΛΥ´ΚΟΣ.

Ἔριφος ἐπί τινος δώματος ἑστὼς ἐπειδὴ Λύκον παριόντα εἶδεν, ἐλοιδόρει, καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν. ὁ δὲ Λύκος ἔφη, ὦ οὗτος, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ [a] τόπος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ τόπος, καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τῶν [b] ἀμεινόνων.

[a] Subaudi λοιδορεῖ.
[b] Subaudi Ανθρώπων.

CXXXVI.

CXXXVI.

Ἡ Μ Ι' Ο Ν Ο Σ.

Ἡμίονος ἐκ κριθῆς παχυνθεὶς, ἀνεσκίρτησε βοῶν, καὶ λέγων, πατήρ μου ἐστὶν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, [a] κἀγὼ αὐτῷ ὅλος ἀφωμοιώθην. καὶ πότε ἀνάγκης ἐπελθούσης [b] τρέχειν, ἐπειδὴ τοῦ δρόμου ἐπαύσατο, τοῦ πατρὸς ὄνου εὐθὺς ὑπεμνήσθη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι [c] κἂν ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρῃ [d] τινὰ, τῆς ἑαυτοῦ γεμὴν τύχης μὴ ἐπιλανθανέσθω, ἀβέβαιος γάρ ἐστιν ὁ βίος οὗτος.

[a] Per Crasin pro καὶ, ἐγώ.
[b] Subaudi τοῦ αὐτόν.
[c] Per Crasin pro καὶ ἄν.
[d] Subaudi Ἄνθρωπον.

CXXXVII.

Ὄ Φ Ι Σ, καὶ Γ Ε Ω Ρ Γ Ο' Σ.

Ὄφις ἐν Γεωργοῦ προθύροις φωλεύων, ἀνεῖλεν αὐτοῦ τὸ νήπιον παιδίον. πένθος δὲ τοῖς γονεῦσιν ἐγένετο μέγα. ὁ δὲ πατὴρ ὑπὸ

ὑπὸ τῆς λύπης πέλεκυν λαβὼν, ἔμελλε τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. ὡς δὲ ἔκυψε μικρὸν σπεύσας ὁ γεωργὸς [a] τοῦ παλάξαι αὐτὸν, ἠστόχησε, μόνον κρούσας τὴν τῆς τρώγλης ὀπήν. ἀπελθόντος δὲ τοῦ [b] Ὄφεως, ὁ Γεωργός νομίσας τὸν ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβὼν ἄρτον, καὶ ἅλας, ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ· ὁ δὲ Ὄφις, [c] λεπτὸν συρίξας, εἶπεν, οὐκ [d] ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι [e] πίστις, ἡ φιλία, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὁρῶ, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ τέκνου.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐδεὶς μίσους, ἢ ἀμύνης ἐπιλανθάνεται, ἐφ' ὅσον βλέπει μνημόσυνον, δι' οὗ ἐλυπήθη.

[a] Subaudi ἕνεκα. gratiâ.
[b] Atticus Genitivus.
[c] Κατὰ σύριγμα secundùm sibilum, subauditur.
[d] Per Syncopen pro ἔσεται.
[e] Subaudi χρόνοι, tempus.

CXXXVIII.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗ'Σ.

Σαλπιγκτὴς στρατὸν ἐπισυναγὼν, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐβόα, μὴ κτείνετέ με, ὦ ἄνδρες, εἰκῆ, καὶ μάτην. οὐδένα γὰρ

γὰρ ὑμῶν ἀπέκτεινα. πλὴν γὰρ τοῦ [a] χαλκοῦ τούτου, [b] οὐδὲν κλῶμαι. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ ὅτι σὺ, μὴ δυνάμενος πολεμεῖν, τοὺς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι [c] πλέον πταίουσιν, οἱ τοὺς κακοὺς, καὶ βαρεῖς δυνάστας ἐπεγείροντες εἰς τὸ κακοποιεῖν.

[a] Si χαλκοῦ pro Substantivo habere minus placeat, potest quidem Genitivus esse à χάλκεος, ου, æreus, et cum ὀργάνου, instrumento, convenire.

[b] Subaudi κτῆμα, possessionem.

[c] Subaudiri videtur κατὰ τὸ πλέον πταῖσμα, secundùm gravius delictum.

CXXXIX.

ΚΑ´ΛΑΜΟΣ, καὶ ἘΛΑΙ´Α.

ΔΙΑ´ καρτερίαν, καὶ ἰσχὺν, καὶ ἡσυχίαν, Κάλαμος, καὶ Ἐλαία ἤριζον. τοῦ δὲ καλάμου ὀνειδιζομένου ὑπὸ τῆς ἐλαίας, ὡς ἀδυνάτου, καὶ ῥᾳδίως ὑποκλινομένου πᾶσι τοῖς ἀνέμοις, ὁ κάλαμος σιωπῶν οὐκ ἐφθέγξατο. καὶ [a] μικρὸν ὑπομείνας, ἐπειδὴ ἄνεμος ἔπνευσεν ἰσχυρὸς, ὁ μὲν κάλαμος ὑποσεισθεὶς, καὶ ὑποκλιθεὶς

θεὶς τοῖς ἀνέμοις, ῥαδίως, διεσώθη. ἡ δὲ ἐλαία, ἐπειδὴ [b] ἀντέτεινε τοῖς ἀνέμοις, κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ καιρῷ, καὶ τοῖς [c] κρείττοσιν αὐτῶν μὴ ἀνθιστάμενοι, [c] κρείττους εἰσὶ τῶν πρὸς [c] μείζονας φιλονεικούντων.

[a] Subaudi εἰς χρόνον breve tempus.
[b] Post ἀντέτεινε, τὸ ὂν κράτος, ſubaudiri crederem, oppoſuiſſet ſuam vim.
[c] Caſus aliquis Nominativi, Ἄνθρωποι, poſt hæc tria Adjectiva ſubauditur.

CXL.

ΛΥ'ΚΟΣ, καὶ ΓΕ'ΡΑΝΟΣ.

ΛΥ'ΚΟΥ λαιμῷ ὀστέον ἐπεπήγει. ὁ δὲ Γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπιβαλοῦσα, τὸ ὀστοῦν ἐκ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ ἐκβάλοι. ἡ δὲ, τοῦτ' ἐκβαλοῦσα, δολιχόδειρος οὖσα, τὸν μισθὸν ἐπεζήτει· ὅστις γελάσας, καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, ἀρκεῖ σοι μισθὸς, ἔφη, [a] τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἐκ Λύκου στόματος, καὶ ὀδόντων ἐξῆρες κάραν σῶαν [b] μηδὲν παθοῦσαν.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἄνδρας οἵ τινες ἀπὸ κινδύνου διασωθέντες, τοῖς εὐεργέταις τοιαύτας ἀπονέμουσι χάριτας.

[a] Subaudi πρᾶγμα res.
[b] Subaudiri videtur δυστύχημα, infortunium.

CXLI.

ΓΕ'ΡΩΝ, καὶ ΘΑ'ΝΑΤΟΣ.

ΓΕ'ΡΩΝ ποτὲ ξύλα κόψας, ταῦτα φέρων, [a] πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε, καὶ διὰ τὸν πολὺν κόπον ἀποθέμενος ἔν τόπῳ τινὶ τὸν φόρτον, τὸν Θάνατον ἐπεκαλεῖτο. τοῦ δὲ Θανάτου παρόντος, καὶ πυνθανομένου τὴν αἰτίαν, δι' ἣν αὐτὸν ἐκάλει, δειλιάσας ὁ γέρων ἔφη, ἵνα μου τὸν φόρτον ἄρῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος, εἰ καὶ δυστυχεῖ, καὶ πτωχός ἐστι.

[a] Κατὰ, vel ἀνὰ, per, ſubauditur.

CXLII.

CXLII.

ΒΑ'ΤΡΑΧΟΙ.

ΒΑ'τραχοι δύο, ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐν ᾗ κατῴκουν, περιῄεσαν, ζητοῦντες ποῦ [a] καταμεῖναι. καὶ ἐλθόντες εἰς φρέαρ βαθὺ, καὶ κύψαντες κάτω, καὶ ἰδόντες τὸ ὕδωρ ὁ μὲν εἰς συνεβούλευεν, ἵνα πηδήσωσι παρ' εὐθὺς κάτω. ὁ δ' ἕτερος εἶπεν, εἰ καὶ τοῦτο ξηρανθῇ, πῶς δυνησόμεθα ἀναβῆναι.

'Επιμύθιον.

'Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἄνευ συμβουλῆς μὴ [b] ποιεῖν τι.

[a] Δύναιντο possent subintelligi videtur.
[b] Subaudi δεῖ oportet.

CXLIII.

'ΑΡΝΟ'Σ, καὶ ΛΥ'ΚΟΣ.

'ΑΡΝΟ'Σ ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἱςάμενος, Λύκον κάτωθεν παριόντα τὴν ὁδὸν ἔσκωπτε, καὶ θηρίον κακὸν ἀπεκάλει, καὶ ὠμοβόρον. ὁ δὲ Λύκος ςραφεὶς, εἶπε πρὸς αὐ-

τὸν

τὸν, ἐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ πύργ☉, ἐν ᾧ ἵςασαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ☉ πρὸς τὲς ὑπομένοντας ὕβριν ἀπὸ ἀναξίων ἀνθρώπων, διὰ φόβον ὑψηλοτέρων.

CXLIV.

ΚΩ'ΝΩΨ, ϗ ΛΕ'ΩΝ.

ΚΩ'νωψ πρὸς Λέοντα ἐλθὼν εἶπεν, ὐδὲ φοβῦμαί σε, ὐδὲ δυνατώτερός μυ εἶ. [a] εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐςιν ἡ δύναμις; ὅτι ξύεις τοῖς ὄνυξι, ϗ δάκνεις ὀδῦσι; τῦτο ϗ γυνὴ, τῷ ἀνδρὶ μαχομένη, ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω συ ἰσχυρότερ☉. εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν ϗ εἰς πόλεμον. ϗ σαλπίσας ὁ Κώνωψ, ἐνεπήγετο, δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτῦ ἄτριχα πρόσωπα. ὁ δὲ Λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως ϐ ἠγανάκτησεν. ὁ Κώνωψ δὲ νικήσας τ Λέοντα, ϗ σαλπίσας, ϗ [b] ἐπινίκιον ᾄσας, ἔπτατο. Ἀράχνης δὲ δεσμῷ ἐμπλακεὶς, ἐσθιόμεν☉ ἀπωδύρετο, ὅτι [c] μεγίςοις πολεμῶν, ὑπὸ εὐτελῦς ζώυ, τῆς Ἀράχνης, ἀπώλετο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μεγάλους, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλομένους.

[a] Οὕτως ἔχει sic se res habet, subintelligi videtur.
[b] Μέλος, cantus, subauditur.
[c] Subauditur θηρίοις, feris.

ÆSOPI FABULÆ.

I.

Aquila, & Vulpes.

Aquila, & Vulpes initâ amicitiâ prope se invicem habitare decreverunt, confirmationem amicitiæ facientes familiaritatem. Itaque Aquila super altâ arbore nidum fixit. Vulpes verò in proximis arbustis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando Vulpe profectâ, Aquila cibi inopiâ laborans, cum devolâsset in arbusta, & filios hujus sustulisset, unà cum suis pullis eos devoravit. Vulpes verò reversa, & re cognitâ, non tam filiorum tristata est morte, quàm vindictæ inopiâ: quia enim terrestris esset, alatam persequi haud poterat. Quare procul stans, quod etiam impotentibus est facile, inimicæ maledicebat, Non multō autem pòst, capram quibusdam in agro sacrificantibus, cum devolâsset Aquila, partem

victimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidum tulit. Vento autem vehementer tunc flante, & flammâ excitatâ, Aquilæ pulli, implumes adhuc cum essent, assati in terram deciderunt. Vulpes vero, cum accurrisset, in conspectu Aquilæ omnes devoravit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui amicitiam violant, licet ab affectis injuriâ fugiant ultionem ob impotentiam, divinum tamen supplicium non depulsuros.

II.

AQUILA, & SCARABEUS.

LEpus ab Aquilâ cursu pressus in lustrum Scarabei profugit, rogans, ut ab eo servaretur. Scarabeus autem rogabat Aquilam, ne occideret supplicem. obtestans ipsam per maximum Jovem, ne scilicet contemneret parvitatem suam. Illa verò irata alâ percussit Scarabeum, & Leporem arreptum devoravit. At Scarabeus & cum Aquilâ volavit, ut nidum ejus disceret; ac jam cum eo pervenisset, ova ejus devoluta disrupit. Illa autem quum grave existimaret, quia quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco nidificasset, illic etiam rursus Scarabeus pariter hanc affecit. Sed Aquila inops

inops consilii in totâ re ascendit ad Jovem, (ei enim sacer esse dicitur) & in ipsius genibus tertiam fœturam ovorum posuit, cum Deo ipsa commendâsset, et supplicâsset, ut custodiret. Scarabeus autem, è stercore pilulâ factâ, ascendit, & in sinum Jovis eam demisit. Jupiter verò, quum surrexisset, ut fimum excuteret, ova quoque projecit oblitus, quæ & contrita sunt dejecta. Cognito autem à Scarabeo, quòd hæc fecisset, ut Aquilam ulcisceretur, (nam non modo Scarabeum illa injuriâ affecit, sed & in Jovem ipsum impia fuit :) reversæ Aquilæ ait *Jupiter*, Scarabeum esse, qui mœstitiæ causa fuerit, & certè jure fuisse. Nolens igitur genus Aquilarum rarescere, monuit Scarabeum, ut Aquilæ conciliaretur. Eo autem non parente, Jupiter in aliud tempus Aquilarum transtulit partum, quum Scarabei non appareant.

Affabulatio.

Fabula significat, nullum contemnere nos oportere *cogitantes, ut non sit quisquam, qui lacessitus non queat se ulcisci.*

III.

Philomela. & Accipiter.

PHilomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem eam conspi-

 catus,

catus, ac cibi indigens, cum advolâsset, corripuit. Quæ, quum peritura esset, orabat Accipitrem, ne devoraretur; neque enim satis esse *dixit* ad Accipitris ventrem implendum, sed oportere ipsum, cibo egentem, ad majores aves converti. Accipiter autem, cum respondisset, ait. Sed ego certè amens sim, si, qui in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ non uspiam videntur, persequar.

AFFABULATIO.

Fabula significat, ut ex hominibus etiam ii sint inconsulti, qui spe majorum, quæ incerta sunt, quæ in manibus habentur, amittant.

IV.

VULPES, & HIRCUS.

VUlpes, & Hircus sitientes in puteum descenderunt, sed postquam bibissent, Hirco indagante ascensum, Vulpes ait, confide, utile quid, et in utriusque etiam salutem excogitavi: si enim rectus steteris, & anteriores pedes parieti applicueris, & cornua pariter in anteriorem partem inclinaveris, quum percurrero ipsa per tuos humeros, & cornua, & extra puteum illinc exiluero, & te postea extraham hinc. Ab Hirco autem ad hoc promptè officio præstito, illa, quum ex puteo sic exiluisset, exultabat circum os læta. Hir-

cus

cus autem ipsam accusabat, quòd transgressa fuisset conventiones. Illa autem, sed si tot, inquit, mentes possideres, quot in barbâ pilos, non antè descendisses, quàm de ascensu consideràsses.

AFFABULATIO.

Fabula significat, sic prudentem virum oportere prius fines altius considerare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

V.

VULPES, & LEO.

VUlpes, quum nunquam vidisset Leonem, quum casu quodam ei occurrisset, primùm sic timuit, ut fermè moreretur. Deinde, quum secundò vidisset, timuit certè, non tamen ut priùs: tertiò autem quum ipsum vidisset, sic contra eum ausa est, ut accederet, & colloqueretur.

AFFABULATIO.

Fabula significat, familiaritatem vel terribilia accessu facilia facere.

VI.

VULPES.

VUlpes laqueo capta, quum, abscissâ caudâ, evasisset, non vitalem præ pudore

dore existimabat vitam, Decrevit itaque & aliis Vulpibus hoc itidem persuadere, ut communi malo suum celaret dedecus. Et jam, ómnibus collectis, suadebat caudas abscindere, quòd non indecens solùm hoc membrum sit, sed et supervacuum onus appensum. Respondens autem ex ipsis quædam, ait: Heus tu, nisi tibi hoc conduceret, nobis non consuleres.

AFFABULATIO.

Fabula significat, pravos, homines non, præ benevolentiâ propinquis consulère, sed propter suam ipsorum utilitatem.

VII.

VULPES, & RUBUS.

VUlpes, sæpe conscensâ, quum lapsa casura foret, apprehendit, in adjutorium, Rubum. Quamobrem, quum pedes suos illius aculeis cruentâsset, et doleret, ei dixit, Hei mihi! cum enim confugissem àd te, tanquam ad auxiliatorem, tu pejus me tractasti. Sed errasti, heus tu, inquit Rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere soleo.

AFFABULATIO.

Fabula significat, sic & homines esse stultos,

qui

qui ad eos auxilii gratiâ accurrunt, quibus magis injuriâ afficere a naturâ insitum est.

VIII.

Vulpes, & Crocodilus.

VUlpes, & Crocodilus contendebant de nobilitate. Quum multa autem Crocodilus superba de progenitorum narrasset splendore, quòd exercitationum principes fuissent. Vulpes respondit, et, O amice, ait, sed, si ipse nihil dicas, tamen ex cute videris, quàm antiquis temporibus sis exercitatus.

Affabulatio.

Fabula significat, Mendacium virorum convictionem res ipsas fieri.

IX.

Galli, & Perdix.

GAllos quidam habens domi, emptam quoque Perdicem cum illis dimisit pasci: Illis verò verberantibus ipsam, et expellentibus, illa tristabatur valde, existimans, ut alienigenam, hæc se pati à Gallis. Quum verò paulò post & illos videret pugnare, et seipsos cædere, mœrore soluta, ait, Sed quidem posthac non tristabor, videns & ipsos pugnare inter se.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quod prudentes facilè ferant ab alienis injurias, quum ipsos videant neque à suis abstinere.

X.

VULPES.

VUlpes in domum profecta mimi, & singula ipsius vasa perscrutans, invenit & caput larvæ ingeniosè fabricatum, quo et accepto manibus, ait, O quale caput, & cerebrum non habet!

AFFABULATIO.

Fabula in viros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

XI.

CARBONARIUS, & FULLO.

CArbonarius in quâdam habitans domo, rogabat, Fullonem etiam advenientem, secum cohabitare. Fullo autem respondens ait, Sed non hoc possem ego facere, timeo enim, ne, quæ ego dealbo, tu fuligine repleas.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, omne dissimile esse insociabile.

XII.

PISCATORES.

PIscatores trahebant verriculum, quod quum grave foret, gaudebant, & exultabant, multum inesse prædæ existimantes, sed quum in litus ipsum traxissent, piscesque paucos quidem, sed lapidem in eo permagnum invenissent, tristari cœperunt, & mœrere, non tam ob piscium paucitatem, quàm quod & contraria antè animo præsumpserant. Quidam autem inter eos natu grandior dixit, Ne tristemur, ô socii! nam voluptati, ut videtur, soror est tristitia: & nos igitur oportebat, tantum ante lætatos, omnino aliquâ in re etiam tristari.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non oportere tristari, frustratâ spe.

XIII.

JACTATOR.

VIR quidam perigrinatus, deinde in suam patriam reversus, aliaque multa in diversis

versis viriliter gessisse locis jactabat, atque etiam Rhodi saltasse saltum, quem nullus ejus loci potuerit saltare; ad hoc & testes, qui ibi interfuerunt, dicebat se habere. Quidam autem ex iis, qui aderant, respondens, ait, Heus tu, si verum hoc est, non est tibi opus testibus: En Rhodus, en et saltus.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nisi prompta rei demonstratio sit, omnem sermonem supervacuum esse.

XIV.

Impossibilia promittens.

VIR pauper ægrotans, & malè affectus, quùm à medicis desperatus esset, Deos rogabat; si sanitatem sibi rursus fecissent, centum boves ipsis *se* oblaturum esse pollicens in sacrificium. Uxore autem ejus sciscitatâ, Et ubi tibi hæc *erunt*, si convalueris? Ille ait, Putas enim surgere me hinc, ut dii hæc à me repetant?

AFFABULATIO.

Fabula significat, multos facilè polliceri, quæ re perficere non sperent.

XV.

XV.

Malignus.

VIR malignus ad eum, qui in Delphis est, ivit Apollinem, tentare eum volens. Atque ideo, comprehenso passerculo manu, & eo veste contecto, stetitque proximê tripodem ac rogavit Deum, dicens, O Apollo, quod manibus fero, utrum vivum est, an mortuum? statuens, si mortuum diceret, vivum ostendere passerculum; sin vivum, statim suffocatum mortuum illum proferre. Sed Deus, malignâ ipsius cognitâ mente, ait, utrum, heus tu, vis facere, facito: penes te enim est illud facere, sive vivum, quod contines, sive mortuum ostendere.

Affabulatio.

Fabula significat, Deum neque decipi posse, neque quicquam eum latere.

XVI.

Piscatores.

PIscatores egressi ad venationem, quum multo tempore defatigati nihil cepissent, & admodum tristabantur, & discedere apparabant. Sed statim Thunnus, a maximis petitus piscibus, in navigium ipsorum insiluit:

siluit: illi vero, hoc capto, cum voluptate abiere.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe, quæ ars non præbuit, ea donâsse fortunam.

XVII.

Deceptor.

VIR pauper ægrotans vovebat Diis, si evaderet, boves centum in sacrificium *se* oblaturum; sed Dei tentare eum volentes à morbo liberârunt. At ille refectus, quoniam bobus carebat, ex pastâ boves centum à se formatos in arâ positos sacrificavit: sed, dei statuentes eum punire, in somniis adstantes ei, dixerunt: Abi ad litus ad eum locum: illic enim Atticas mille drachmas invenies. Ille autem excitatus cum voluptate, & alacritate ad demonstratum locum perrexit, aurum disquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipsisque comprehensus est. Captus ergo, ut dimitteretur, piratas orabat, mille auri talenta *se* daturum ipsis promittens. Sed quum non crederetur, abactus ab ipsis, divenditus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat, mendacibus hominibus inimicum esse Deum.

XVIII.

XVIII.

RANÆ.

RAnæ duæ in palude pascebantur, æstate autem siccatâ palude, illâ derelictâ, quærebant aliam; et quidem profundum ini venerunt puteum. Quo viso, altera alterae inquit, Descendamus, heus tu, in hunc puteum. Illa vero respondens ait, Si igitur & hic aqua aruerit, quomodo ascendemus?

AFFABULATIO.

Fabula declarat, non oportere inconsideratè res aggredi.

XIX.

SENEX, & MORS.

SEnex quondam, sectis è monte lignis, ac in humeros elevatis, ubi multam viam oneratus ivisset, defessus & deposuit ligna, & mortem, ut veniret, invocabat. At, morte illico adstante, & causam rogante, quâ se vocâsset, Senex ait, Ut onus hoc ublatum imponeres mihi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, omnem hominem vitæ studi- osum

osum esse, & licet, infinitis periculis immersus, videatur mortem appetere, tamen vivere multò magis quàm mori eligere.

XX.

Anus, & Medicus.

MUlier Anus dolens oculos, conduxit Medicum quendam mercede, conventione factâ, si se curaret, pactam mercedem ei *se* daturam: sin autem minimè, nihil daturam. Agressus est igitur Medicus curam: quotidie verò accedens ad vetulam, & oculos ei ungens, quum illa nequaquam videre posset eâ hora ab unctionem, ipse vas aliquod ex domó auferens quotidie discedebat. Anus igitur suam supellectilem videbat singulis diebus minui adeò, ut tandem omnino *illi* sanatæ nihil relinqueretur. At Medicus quum jam pactam pecuniam ab eâ efflagitaret, ut quæ purè jam videret, & testes adduceret: Magis certè ait illa, nunc nihil video. Nam quum oculis laborabam, multa mea in meâ videbam domo: nunc autem, quum me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video.

Affabulatio.

Fabula significat, pravos homines ex iis, quæ agant, ignaros contra seipsos argumentum afferre.

XXI.

XXI.

Agricola, & Filii ipsius.

AGricola quidam vitâ excessurus, ac volens suos filios periculum facere de agriculturâ, vocatis ipsis, ait, Filii mei, ego jam è vitâ discedo, vos autem, si quæ in vineâ à me occultata sunt, quæsieritis, invenietis omnia. Illi igitur, rati thesaurum illic defossum esse, omnem vineæ terram post interitum patris suffoderunt, & thesaurum quidem non invenerunt, sed vinea pulchrè fossa multiplicem fructum reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, laborem thesaurum esse hominibus.

XXII.

Herus, & Canes.

VIr quidam â tempestate in suo suburbio deprehensus, primum oves comedit, dehinc capras. Tempestate autem invalescente, & operarios boves jugulatos comedit. Canes verò, his visis, dixerunt inter se, Sed fugiamus nos hinc. Si enim operariis bobus Herus noster non abstinet, quomodo nobis abstinebit?

AFFABULATIO.

Fabula significat eos maximè fugere, & cavere oportere, qui ne suis quidem abstinent.

XXIII.

MULIER, & GALLINA.

MUlier quædam vidua Gallinam habebat, singulis diebus ovem sibi parientem: rata verò, si plus Gallinæ hordèi projiceret, *eam* bis parituram die, hoc fecit. Sed Gallina pinguefacta, ne semel quidem die parere potuit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui ob avaritiam plurium sunt appetentes, & ea, *quæ adsunt, amittere.*

XXIV.

MORSUS à CANE.

MOrsus à cane quidam medicaturum circuibat quærens. Quum autem occurrisset quidam ei, & cognosceret, quod quærebat, Heus tu, ait, si sanari vis, accipe panem, atque eo sanguinem vulneris sicca, & ei,

ei, qui momordit, cani ad edendum da; & is ridendo ait, Sed, si hoc fecero, oportebit me ab omnibus, qui in urbe sunt, canibus morderi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, pravos etiam homines beneficio affectos, magis ad inferendam injuriam exacui.

XXV.

ADOLESCENTULI, & COCUS.

DUo Adolescentuli Coco assidebant, & Coco in aliquo domestico opere occupato, alter horum partem quandam carnium subreptam in alterius demisit sinum. Converso autem Coco, & carnem quærente, qui abstulerat, jurabat *se* non habere: qui autem habebat *se* non abstulisse. Cocus verò, cognitâ malitiâ ipsorum, ait, Sed, etsi me atueritis, pejeratum Deum non igitur latebitis.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quod, licèt homines pejerantes lateamus, Deum tamen non latebimus.

XXVI.

Inimici.

DUo quidam inter ſe inimici, in eâdem navi navigabant: quorum alter in puppi, alter in prorâ ſedebat: Tempeſtate autem ſuperveniente, & nave jam ſubmergendâ, qui erat in puppi, gubernatorem rogabat, utra pars navigii prius obruenda eſſet. Quumque ille proram dixiſſet, Sed mihi non eſt grave, ait, mors, ſi viſurus ſum antè me inimicum morientem.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos homines nihil ſuum damnum curare, ſi modo inimicos ſuos videant ante ſe malè affectos.

XXVII.

Felis, & Mures.

IN domo quâdam quum multi eſſent Mures, Felis, eo cognito, ivit eo, ac eorum ſingulos captos devorabat. At illi, quotidie quum ſe abſumi viderent, dixerunt inter ſe, Ne poſthac infra deſcendamus, ne penitus intereamus. Nam, ſi Felis non poteſt huc venire, nos ſalvi erimus. Sed Felis, non amplius Muribus deſcendentibus, ſtatuit per aſtutiam

eos

eos decipiens evocare, et jam, quum pessulum quendam conscendisset, de eo se suspendit, & mortuum *se esse* simulabat. Ex muribus autem quidam acclinatus visoque eo, ait, Heus tu, etsi saccus fias, non te adibo.

AFFABULATIO.

Fabula significat, prudentes homines, quum aliquorum pravitatem experti fuerint, non amplius eorum falli simulationibus.

XXVIII.

VULPES, & SIMIUS.

IN concilio quondam irrationabilium animalium saltavit Simius, & approbatus, Rex ab ipsis electus est. Vulpes autem cum ei invideret, quum in casse quodam carnem vidisset, Simium secum sumptum illuc duxit, quòd invenisset ipsa thesaurum illum, dicens, non tamen & *se* uti eo: quippe quem lex Regi tribueret: atque hortata est ipsum, ut regem, thesaurum accipere. At ille inconsideratè profectus, & captus à casse, ut quæ decepisset, accusabat Vulpem. Illa autem ei, O Simie, quum talem tu habeas stultitiam, imperium in bruta tenebis?

AFFABULATIO.

Fabula significat eos, qui actiones aliquas inconsultè aggrediuntur, in infortunia incidere.

XXIX.

THUNNUS, & DELPHIN.

THunnus a Delphino cursu pressus, magnoque impetu latus, Quum capiendus esset, inscius ob vehementem impetum decidit in insulam quandam, ab eodem verò impetu & Delphin cum eo ejectus est. Thunnus autem conversus, et agentem animam Delphinum conspicatus, ait, Non amplius mihi mors molesta est, quum eum videam, qui mihi causa fuit ipsius, unà mecum perire.

AFFABULATIO.

Fabula significat, facile miserias ferre homines, eos, qui illarum auctores fuerunt, infeliciter agere videntes.

XXX.

MEDICUS, & ÆGROTANS.

MEdicus ægrotum curabat: ægroto autem mortuo, ille efferentibus dicebat, Homo hic, si vino abstinuisset, & clysteribus usus fuisset, non interiisset, Quidam

autem

autem ex iis, qui aderant, respondens ait. Optime, non oportebat, te hæc nunc dicere, quum nulla utilitas est, sed tunc admonere, quum his uti poterat.

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere amicos tempore necessitatis præbere auxilia, et non, cum jam de rebus desperatur, cavillari.

XXXI.

AUCEPS, & VIPERA.

AUceps, visco accepto, & arundinibus, aucupatum exiit. Viso autem turdo super altâ arbore sedente, & arundinibus inter se in longitudinem conjunctis, sursum ad eum capere volens, suspiciebat. Cæterum ignarus Viperam dormientem sub pedibus conculcavit. Quum verò irata momordisset ipsum, ille jam agens animam dicebat, Me miserum, alium enim capere volens ipse ab alio captus sum ad mortem.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui proximis insidiantur, ignaros sæpe ab aliis id ipsum pati.

XXXII.

XXXII.

Canis, & Cocus.

CAnis cum irrupiſſet in culinam, Coco occupato, corde arrepto, fugit. At Cocus, converſus, ut videt ipſum fugientem, inquit, Heus tu, ſcito, ubi fueris, me te obſervaturum: non enim mihi cor abſtuliſti, ſed mihi cor dediſti potius.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, ſæpe nocumenta hominibus documenta fieri.

XXXIII.

Canis, & Lupus.

CAnis ante ſtabulum quoddam dormiebat: quumque Lupus irrupiſſet, & cibum facturus eum eſſet, rogabat, ne tunc ſe mactaret. Nunc enim, inquit, tenuis ſum, & macilentus: ſi autem parumper expectaveris, mei domini facturi ſunt nuptias, et ego tunc, multa depaſtus, pinguior ero, & tibi ſuavior cibus fiam, Lupus igitur perſuaſus abiit. Poſt aliquot verò dies reverſus invenit ſuperiùs ſuper domûs tecto Canem dormientem, & ſtans inferiùs ad ſe vocabat, admonens eum fœderis. Et cànis, At, O Lupe, ſi poſthac

ante

ante ſtabulum me videris dormientem, non amplius expectes nuptias.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, prudentes homines, quum aliquâ in re periclitati, ſalvi facti fuerint, ab eo, quàm diu vixerint, cavere.

XXXIV.

CANIS, & GALLUS.

CAnis, & Gallus, initâ ſocietate, iter faciebant. Veſperâ autem ſuperveniente Gallus, conſcensâ arbore, dormiebat, at Canis ad radicem arboris cavitatem habentis. Quum verò Gallus, ſecundùm conſuetudinem, noctu cantâſſet, vulpes, ut audivit, accurrit, & ſtans inferius, ut ad ſe deſcenderet, rogabat, *dixit enim, ſe* cupere animal bonam ita vocem habens complecti. Quùm autem is dixiſſet, tu janitorem prius excitaret, ad radicem dormientem, ut, quum ille aperuiſſet, deſcenderet, & illâ quærente, ut ipſum vocaret, Canis ſtatim proſiliens eam dilaceravit.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, prudentes homines inimicos egruentes ad fortiores aſtu mittere.

XXXV.

XXXV.

Leo, & Rana.

LEo, auditâ aliquandò Ranâ valde clamante, vertit se ad vocem, ratus magnum aliquod animal esse, cum parumper autem expectâsset, vidit ipsam stagno egressam, et accedens propius proculcavit.

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere, antequam videas, auditu solo perturbari.

XXXVI.

Leo, & Asinus, & Vulpes.

LEo, & Asinus, & Vulpes, societate initâ, egressi sunt ad venandum. Multâ igitur prædâ captâ, jussit Leo Asino dividere sibi. At ille, tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent, eos hortabatur. Et Leo irâ percitus Asinum devoravit. Inde Vulpi, ut divideret, jussit. Illa verò, in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi, Quis te, ô optima, dividere sic docuit? Ea vero inquit, Asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse proximorum infortunia.

XXXVII.

XXXVII.

Leo, & Ursus.

Leo, & Ursus simul magnum hinnulum nacti, de eo pugnabant. Graviter igitur à se invicem affecti, adeo ut ex multâ pugnâ etiam vertigine corriperentur, defatigati jacebant. Vulpes autem circumcirca eundo ubi prostratos eos vidit, & hinnulum in medio jacentem, hunc, per medios utrosque percurrens, rapuit, fugiensque abiit. At illi videbant quidem ipsam, non valentes verò surgere, Nos miseros, dicebant, quòd Vulpi laboravimus.

Affabulatio.

Fabula significat, aliis laborantibus, alios lucrari.

XXXVIII.

Vates.

Vates in foro sedens, differebat. Quum autem supervenisset, quidam derepente & renunciàsset, quod domûs ipsius fenestræ apertæ omnes essent, &, quæ intus erant, ablata omnia, exilivit suspirans, & cursim ibat: At currentem quidam ipsum conspicatus, Heus tu, inquit, qui alienas res præscire profiteris, tuas ipsius non prævaticinabare?

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui ſuam vitam pravè gubernantes, quæ nihil ad ſe attinent, præſcire conantur.

XXXIX.

FORMICA, & COLUMBA.

FOrmica ſitiens deſcendit in fontem, ac tracta a fluxu, ſuffocabatur. Columba verò, hoc viſo, ramum arboris decerptum in fontem projecit, ſuper quo ſedens Formica evaſit. Auceps autem quidam poſt hoc, calamis compoſitis, ad Columbam comprehendendam ibat. Hoc autem viſo, Formica aucupis pedem momordit; ille verò dolens & calamos projecit, &, ut Columba ſtatim fugeret, auctor fuit.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, oportere benefactoribus gratiam referre.

XL.

VESPERTILIO, & RUBUS, & MERGUS.

VEſpertilio, & Rubus, & Mergus, ſocietate initâ, mercatoriam decreverunt vitam

vitam agere. Itaque Vespertilio argentum mutuata, deposuit in medium, Rubus vestem secum accepit, Mergus tertius aes, & enavigaverunt, Tempestate autem vehementi obortâ, & navi eversâ, omnibus perditis, ipsi in terram evaserunt. Ex illo igitur Mergus litoribus semper assidet, si quopiam aes ejiciat mare, Vespertilio verò creditores timens, interdiu non apparet, sed noctu ad pabulum exit. Rubus verò praetereuntium vestem prehendit, sicubi suam cognoscat; quaerens.

Affabulatio.

Fabula significat, in ea, quibus incumbimus, in posterum nos recidere.

XLI.

Ægrotus, & Medicus.

ÆGrotans quidam, et à Medico rogatus, quomodo valuisset? Plus, ait, quàm oporteret, sudâsse. Ille autem bonum ait hoc esse. Secundò verò ab ipso iterum rogatus, quomodo *se* habuisset, [1] horrore correptum, ait, valde concussum fuisse. Ille verò & hoc bonum esse ait. Tertiò rursum

[1] *a Shivering.*

rogatus, quomodo valuisset, ait, in Hydropem incidisse. Ille & hoc rursus bonum ait esse. Inde ex domesticis quodam ipsum rogante, Ut habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereo.

AFFABULATIO.

Fabula significat, maximè ex hominibus nos odio eos habere, qui ad gratiam semper loqui student.

XLII.

LIGNATOR, & MERCURIUS.

Lignator quidam juxta fluvium suam amisit securim. Inops igitur consilii, juxta ripam sedens plorabat. Mercurius autem, intellectâ causà, & miseratus hominem, urinatus in fluvium, auream sustulit securim, &, an hæc esset, quam perdiderat, rogavit. Illo verò, non eam esse, dicente, iterum urinatus argenteam sustulit. Illo verò, neq; hanc esse suam, decente, tertiò, urinatus, illam ipsam sustulit. illo verò hanc verè esse deperditam, dicente, Mercurius, probatâ ipsius æquitate, omnes ei donavit. Ille verò profectus, omnia sociis, quæ acciderant, narravit. Quorum unus quidam eadem facere decrevit, & ad fluvium profectus, & suam securim consultò demisit in fluvium, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi, &, causâ intellectâ

lectâ ploratûs, urinatus similiter auream securim extulit, & rogavit, an hanc amisisset. Illo cum gaudio, & Verè hæc est, dicente, perosus Deus tantam impudentiam, non solùm illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quantum justis Deus auxiliatur, tantum injustis eum *esse contrarium.*

XLIII.

ASINUS, & HORTULANUS.

ASinus serviens olitori, quoniam parum comedebat, plurimum verò laborabat, precatus est Jovem, ut, ab olitore liberatus, alteri venderetur domino. Quum verò Jupiter exoratus, jussisset ipsum figulo vendi, iterum iniquo animo ferebat, plura, quàm priùs, onera portans, & cænum, & tegulas ferens. Rursus igitur, ut mutaret dominum, rogavit, & coriario venundatus est. Pejorem itaque prioribus herum nactus, & videns, quæ ab eo fierent, cum suspiriis ait, Hei mihi misero, melius erat mihi apud priores heros manere ; hic enim, ut video, & pellem meam conficiet.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quod tunc maximè priores dominos famuli desiderant, quum de secundis periculum fecerint.

XLIV.

AUCEPS, & GALERITA.

AUceps avibus struxerat laqueos: Galerita verò hunc pròcul conspicata, rogavit, quidnam faceret? eo urbem *se* condere dicente, deinde procul regresso, & abscondito, Galerita viri verbis credens accessit ad cassem, & capta est. at, aucupe accurrente, illa dixit, Heus tu, si talem urbem condes, non multos invenies incolentes.

AFFABULATIO.

Fabula significat, tunc maximè domos, & urbes desolari, quum præfecti molesti fuerint.

XLV.

VIATOR.

VIator, multâ confectâ viâ, vovit, si quod invenisset, dimidium Mercurio ejus *se* dedicaturum. Nactus igitur peram plenam cariotarum, & amygdalarum, atque eà ac-

ceptâ

ceptâ, eas comedit; Sed cariotarum ossa, & amygdalarum cortices super quodam imposuit altari, inquiens, Habes, o Mercuri, votum. Nam rei inventæ exteriora, & interiora dividendo tibi dono.

AFFABULATIO.

Fabula in virum avarum, & Deos ob cupiditatem fallentem.

XLVI.

PUER, & MATER.

PUer ex literatorio ludo condiscipuli librum furatus, tulit matri. Quum ea verò non reprehendisset, sed potiùs amplexata fuisset, provectus ætate cœpit & majora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur rectà ad mortem. At sequente, & lugente matre, ille carnifices orabat, ut pauca quædam matri colloqueretur in aurem. Quæ quum illico ori filii se admovisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit, Matre autem, & aliis accusantibus, quia non solùm furatus fuisset; sed jam & in matrem impius esset, ille ait, hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim, quum librum furatus fuissem, me reprehendisset, non, ad hæc usque progressus, nunc ducerer ad mortem.

AFFABULATIO.

Fabula significat eorum, qui non in principio puniuntur, in majus augeri mala.

XLVII.

PASTOR, & MARE.

PAstor in maritimo loco gregem pascens, viso tranquillo mari, desideravit navigare ad mercaturam, Venditis igitur ovibus, & palmarum fructibus emptis, solvit. Tempestate verò vehementi factâ, & navis in periculo quum esset, ne submergeretur, omni onere ejecto in mare, vix vacuâ navi evasit incolumis. Post verò dies non paucos, transeunte quodam, & maris (erat enim id fortè tranquillum) quietem admirante, suscepto sermone, Hic ait, cariotas, iterum, ut videtur, desiderat *mare*, & propterea videtur quietum.

AFFABULATIO.

Fabula significat, calamitates hominibus documenta fieri.

XLVIII.

PUNICA, & MALUS.

PUnica, & Malus de pulchritudine contendebant. Multis verò contentionibus

interim

interim factis, rubus ex proximâ ſepe audiens, deſinamus, ait, ô amicæ, aliquando pugnare.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, in præſtantiorum ſeditionibus viliſſimos etiam conari eſſe aliquos.

XLIX.

TALPA.

TAlpa cœcum animal eſt. Dicit igitur aliquando matri, Morum, mater, video. deinde rurſus ait, Thuris odore plena ſum: & tertiò iterum, Ærei, inquit, lapilli fragorem audio. Mater verò reſpondens ait, O filia, ut jam percipio, non ſolùm viſu privata es, ſed & auditu, & olfactu.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, nonnullos jactabundos impoſſibilia profiteri, & in minimis redargui.

L.

VESPÆ, & PERDICES.

VEſpæ, & Perdices ſiti laborantes ad agricolam iverunt, ab eo rogantes potum, promittentes pro aquâ *ſe* hanc gratiam reddituras: Perdices quidem, fodere vineas: Veſpæ

Vespæ autem, circumcirca eundo aculeis arcere fures. At agricola inquit, Sed mihi sunt duo boves, qui, nihil promittentes, omnia faciunt. Melius igitur est illis dare, quam vobis.

AFFABULATIO.

Fabula in viros perniciosos, promittentes quidem juvare, lædentes autem admodum.

LI.

PAVO, & MONEDULA.

AVibus volentibus creare regem, Pavo rogabat, ut se ob pulchritudinem eligerent. Eligentibus autem eum omnibus, Monedula, suscepto sermone, ait, Sed si, te regnante, Aquila nos persequi aggressa fuerit, quomodo nobis opem feres?

AFFABULATIO.

Fabula significat, principes non modò propter pulchritudinem, sed & fortitudinem, & prudentiam eligere oportere.

LII.

APER, & VULPES.

APer, cuidam adstans arbori, dentes acuebat. Vulpe autem rogante causam, quare,

quare, nullâ propositâ necessitate, dentes acueret, inquit, Non sine causâ hoc facio. Nam si me periculum invaserit, minime me tunc acuendis dentibus occupatum esse oportebit, sed potius paratis uti.

AFFABULATIO.

Fabula significat, adversus periculum præparatum esse oportere.

LIII.

CASSITA.

CAssita â laqueo capta, plorans dicebat, Hei mihi miseræ, & infelici volucri. Non aurum surripui cujusquam, non argentum, non aliud quicquam pretiosum. Granum autem tritici parvum mortem mihi conciliavit.

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui ob vile lucrum magnum subeunt periculum.

LIV.

HINNULUS.

HInnulus aliquando Cervo ait, Pater, tu natus es & major, & celerior, canibus,

&

& cornua præterea ingentia geſtas ad vindictam, curnam igitur ſic eos times? Et ille ridens ait, Vera quidem hæc inquis, fili: unum verò ſcio, quòd quum canis latratum audivero, ſtatim ad fugam, neſcio quomodo, efferor.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, quod naturâ timidos nulla admonitio confirmat.

LV.

LEPORES, & RANÆ.

Lepores aliquando congregati ſui ipſorum deplorabant vitam, quod foret periculis obnoxia, & timoris plena: etenim ab omnibus, & canibus, & aquilis & aliis multis conſumebantur. Melius itaq; eſſe mori ſemel, *dixerunt*, quam toto vitæ tempore timere. hoc igitur confirmato, impetum fecerunt ſimul in paludem, quaſi in eam delapſuri, & ſuffocandi. Sed quum Ranæ, quæ circum paludem ſedebant, curſûs ſtrepitu percepto, illico in hanc inſiluiſſent, ex leporibus quidam ſagacior eſſe viſus aliis, ait, Siſtite, ô ſocii, nihil grave in vos ipſos molimini, jam enim, ut videtis, & nobis alia ſunt animalia timidiora.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, miseros ab aliis, graviora patientibus, recreari.

LVI.

ASINUS, & EQUUS.

ASinus Equum beatum putabat, utpote abunde nutritum, & accuratè; quum ipse neque palearum satis haberet, idque, plurimum defatigatus. Quum autem tempus instaret belli, & miles armatus ascendisset Equum, huc illuc ipsum impellens, & insuper in medios hostes insiluisset, & Equus vulneratus jacebat; His visis, Asinus Equum, mutatâ sententiâ, miserum existimabat.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non oportere principibus, & divitibus invidere; sed in illos invidiâ, & periculo consideratis, paupertatem amare.

LVII.

AVARUS.

AVarus quidam, quum omnia sua bona in pecuniam vertisset, & auream mas-

ſam feciſſet, in loco quodam defodit, unà defoſſo illic & animo ſuo, & mente; atque quotidie eundo ipſam videbat. Quum autem ex operariis quidam eum obſervâſſet, &, quod factum erat cognoviſſet, refoſſam maſſam ſuſtulit. Poſt hæc & ille profectus, & vacuum locum conſpicatus, lugere cæpit, & capillos evellere. Hunc vero quum quidam vidiſſet ſic plorantem, & cauſam audiviſſet. Ne ſic, ait, Heus tu, triſtare, neque enim habens aurum habebas, Lapidem igitur pro auro acceptum reconde, & puta tibi aurum eſſe: eundem enim tibi præſtabit uſum. Ut video enim, neque, quum aurum erat, in uſu eras poſſeſſionis.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, nihil eſſe poſſeſſionem, niſi uſus adfuerit.

LVIII.

ANSERES, & GRUES.

ANſeres, & Grues in eodem prato paſcebantur. Venatoribus autem viſis, Grues, quòd eſſent leves, ſtatim avolaverunt: Anſeres verò ob onus corporum, quum manſiſſent, capti fuerunt.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, & in expugnatione urbis inopes facilè fugere, divites verò ſervire captos.

LIX.

LIX.

Testudo, & Aquila.

TEstudo orabat Aquilam, ut se volare doceret. Eâ autem admonente, procul hoc à naturâ ipsius esse, illa magis precibus instabat. Accepit ergo ipsam unguibus, & in altum sustulit, inde demisit. Hæc autem in petras cecidit, & contrita est.

Affabulatio.

Fabula significat, multos, quia in contentionibus prudentiores non audierint, seipsos læsisse.

LX.

Pulex.

PUlex aliquando cum saltâsset, viri pedi insedit. Hic autem Herculem in auxilium invocabat: at, quum illinc rursus saltâsset, surspirans ait, O Hercùles, si contra pulicem non auxiliatus es, quomodo contra majores adversarios adjuvabis?

Affabulatio.

Fabula significat, non oportere in minimis Deum rogare, sed in necessariis.

LXI.

Cerva.

CErva altero obcœcato oculo, in litore pascebatur, sanum oculum ad terram propter venatores habens, alterum verò ad mare, unde nihil suspicabatur : prætemavigantes autem quidam, et hoc conjectantes, ipsam sagittârunt. Hæc autem seipsam lugebat, ut quæ, unde timuerat, nihil passa foret : quod verò non putabat malum allaturum, ab eo prodita foret.

Affabulatio.

Fabula significat, sæpe quæ nobis noxia videntur, utilia fieri ; quæ vero utilia, noxia.

LXII.

Cerva, & Leo.

CErva venatores fugiens in speluncam ingressa est : in leonem autem cum ibi incidisset, ab eo comprehensa est : moriens autem dicebat, Hei mihi, quod, homines fugiens, in ferarum immitissimum incidi.

Affa-

AFFABULATIO.

Fabula significat, multos homines, dum parva pericula fugiunt, in magna incurrere.

LXIII.

CERVA, & VITIS.

CErva venatores fugiens, sub vite delituit. Quum præteriissent autem parumper illi, Cerva, prorsus jam latere arbitrata, vitis folia depasci incepit. Illis verò agitatis, venatores conversi, et, quod erat verum, arbitrati, animal aliquod sub foliis ocultari, sagittis confecerunt Cervam. Hæc autem moriens talia dicebat: justa passa sum, non enim offendere oportebat *eam*, quæ me servârat.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui injuriâ benefactores afficiunt, à Deo puniri.

LXIV.

ASINUS, & LEO.

CUM Asino Gallus aliquando pascebatur. Leone autem aggresso Asinum, Gallus exclamavit, et Leo (aiunt enim hunc Galli vocem timere) fugit. At Asinus ratus

eum propter ſe fugiſſe, aggreſſus eſt ſtatim Leonem ; Ut verò procul hunc perſecutus eſt, quò non amplius Galli perveniebat vox, converſus Leo eum devoravit. Hic verò moriens clamabat, Me miſerum, et dementem ! Ex pugnacibus enim nòn natus parentibus, cujus gratiâ in aciem irrui ?

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, plerosque homines inimicos, qui ſe de induſtriâ humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

LXV.

OLITOR, & CANIS.

OLitoris Canis in puteum decidit : Olitor autem, volens ipſum illinc extrahere, deſcendit et ipſe in puteum. Ratus autem Canis, *eum* ut ſe inferiùs magis acceſſiſſe obrueret, Olitorem converſus momordit. Hic autem cum dolore reverſus, Juſta, inquit, patior, nam cur unquam ſui interfectorem ſervare ſtudui ?

AFFABULATIO.

Fabula in injuſtos, & ingratos.

LXVI.

Sus, & Canis.

SUS, et Canis mutuò convitiabantur. Et Sus jurabat per Venerem, proculdubio dentibus *se* discissuram Canem. Canis verò ad hæc per Ironiam dixit, Bene per Venerem nobis juras, significas enim ab ipsâ vehementer *te* amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in sacellum admittit. Et Sus, propter hoc igitur magis præ se fert Dea amare me. Nam occidentem, aut alio quovis modo lædentem omnino aversatur: tu tamen malè oles, viva, et mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes oratores, qua ab inimicis objiciuntur, convicia artificiose in laudem convertere.

LXVII.

Sus, & Canis.

SUS, et Canis fœcunditate certabant: dixit autem Canis fœcundam se esse maximè pedestrium omnium animalium: et

Sus

Sus occurrens, ad hæc inquit, Sed, quum hoc dicis, ſcito & cœcos tuos te catulos parere.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, non celeritate res, ſed perfectione judicari.

LXVIII.

SERPENS, & CANCER.

SErpens unà cum Cancro vivebat, initâ cum eo ſocietate. Itaque Cancer ſimplex moribus, ut & ille mutaret, admonebat, aſtutiam: hic autem minimè ſe præbuit obedientem. Quum obſervâſſet igitur Cancer ipſum dormientem, & pro viribus compreſſiſſet, occidit. At, Serpente poſt mortem extenſo, ille ait, Sic oportebat antehac rectum, & ſimplicem eſſe. Neque enim hanc pœnam dediſſes.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, qui cum dolo amicos adeunt, ipſos potiùs offendi.

LXIX.

Pastor, & Lupes.

PAsto nuper natum Lupi catulum reperit, ac sustulit, unàque cum canibus nutrivit. At, quum adolevisset, si quando Lupus ovem rapuisset, cum canibus & ipse persequebatur. Quum canes verò aliquando non possent assequi Lupum, atque ideo reverterentur, ille sequebatur donec, quum ipsum assecutus esset, utpote Lupus, particeps foret venationis; deinde redibat. Sin autem Lupus extra non repuisset ovem, ipse, clam occidens, unà cum canibus comedebat, donec pastor, quum conjectâsset, & intellexisset rem, de arbore ipsum suspendit, & occidit.

Affabulatio.

Fabula significat, naturam pravem bonos mores non nutrire.

LXX.

Leo, & Lupus.

LEO, quum consenuisset, ægrotabat, jacens in antro. Accesserunt autem visitatura regem, præter Vulpem, cætera animalia. Lupus igitur, captâ occasione, accusabat apud Leonem

Leonem Vulpem, quasi nihil facientem suum omnium dominum, & propterea neque ad visitationem profectam. Interim affuit & Vulpes, & ultima audivit Lupi verba. Leo igitur contra eam infremuit; sed, defensionis tempore petito, & quis, inquit, eorum, qui convenerunt, tantum profuit, quantum ego, quæ in omnem partem circuivi, & medicamentum pro te à medico quæsivi, & didici? Quum autem Leo statim, ut medicamentum diceret, imperâsset, illa inquit, Si, Lupo vivente excoriato, ipsius calidam pellem indueris. Et, Lupo statim mortuo jacente, Vulpes ridens ait, Sic non oportet dominum ad malevolentiam movere, sed ad benevolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, eum, qui contra alium machinatur, in seipsum laqueum vertere.

LXXI.

Mulier.

MUlier quædam virum ebrium habebat: ipsum autem à morbo liberare volens tale quid comminiscitur. Gravatum enim ipsum ab ebrietate quum observâsset, & mortui instar insensatum, in humeros elevatum in sepulcretum allatum deposuit, & abiit.

abiit. Quum verò ipſum jam ſobrium eſſe conjectata eſſet, januam pulſavit ſepulcreti: ille autem quum diceret, Quis eſt, qui pulſat januam? uxor reſpondit, Mortuis cibaria ferens, ego adſum: & ille, non mihi comeſſe, ſed bibere, ô optime, potius affer: moleſtus enim mihi es, quum cibi, non potûs meminiſti. Hæc autem pectore percuſſo, Heu mihi miſeræ, inquit: nam neque aſtu profui: tu enim, vir, non ſolùm non emendatus es, ſed pejor quoque te ipſo evaſiſti, cum in habitum tibi deductus ſit morbus.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, non oportere malis actibus immorari, nam aliquando etiam nolentem hominem conſuetudo invadit.

LXXII.

CYGNUS.

VIR dives et Anſerem ſimul, et Cygnum nutriebat, non ad eadem tamen, ſed alterum cantûs, alterum menſæ gratia. Quum autem oporteret anſerem ea pati, quorum causâ nutriebatur, nox erat, ac diſcernere tempus non permiſit utrumque. Cygnus autem pro anſere abductus, cantat cantum quendam, mortis exordium: ac cantu quidem exprimit naturam, mortem verò effugit ſuavitate canendi.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, sæpe musicen differre mortem.

LXXIII.

ÆTHIOPS.

ÆThiopem quidam emit, talem ei colorem inesse ratus negligentiâ ejus, qui prius haduit. Ac assumpto in domum omnes adhibuit abstersiones, omnibusque lavacris tentavit mundare : et colorem quidem transmutare non potuit, sed morbum vexatio paravit.

AFFABULATIO.

Fabula significat, manere naturas, ut à principio provenerunt.

LXXIV.

HIRUNDO, & CORNIX.

HIrundo, et Cornix de pulchritudine contendebant. Respondens autem Cornix ei dixit, Sed tua pulchritudo verno tempore floret, meum verò corpus etiam hyeme durat.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, durationem corporis decore meliorem esse.

LXXV.

BUTALIS.

BUtalis à quâdam fenestrâ pendebat; vespertilio autem, cum accessisset, rogavit causam, quare die quidem silet, nocte verò canit. eâ verò, non temerè hoc facere, dicente, nam die canens, olim capta fuerat, et propterea ex illo prudens evasit. Vespertilio ait, Sed non te cavere nunc oportet, quum nulla utilitas *est*, sed antequam capereris.

AFFABULATIO.

Fabula significat, in infortuniis inutilem esse pænitentiam.

LXXVI.

COCHLEÆ.

RUstici filius assabat cochleas: quum autem audiret eas stridentes, ait, O pessimæ animantes, domibus vestris incensis, vos canitis?

AFFABULATIO.

Fabula significat, omne intempestivè factum vituperabile esse.

LXXVII.

MULIER, & ANCILLÆ.

MUlier vidua operosa ancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera, ad Gallorum cantus. His verò assiduè defatigatis labore, visum est oportere domesticum occidere Gallum, tanquam illum, qui noctu excitaret heram. Evenit autem ipsis, hoc facto, ut in grandiora inciderent mala. Nam hera, ignorans Gallorum horam, magis de nocte eas excitabat.

AFFABULATIO.

Fabula significat, plerisque hominibus consilia malorum causas esse.

LXXVIII.

MULIER venefica.

MUlier venefica et divinarum irarum propulsiones promittens, multa perseverabat facere, et lucrum inde facere ; quidam verò accusaverunt eam impietatis, et convi-

convicerunt, et damnatam ducebant ad mortem. Conſpicatus autem quidam eam duci, ait, Tu, quæ Deorum iras avertere promittebas, quomodo neque hominum conſilium mutare potuiſti?

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multos magna promittere, ne parva quidem facere valentes.

LXXIX.

Mustela.

Muſtela in officinam ingreſſa ferrarii, ibi jacentem circumlambebat limam. Raſâ autem linguâ, ſanguis multus ferabatur. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam abſumſiſſet.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui contentionibus ſeipſos offendunt.

LXXX.

Agricola.

Agricola quidam fodiens aurum reperit: quotidie igitur terram, ut ab eâ bene-

ficio affectus, coronabat. Huic autem fortuna adstans, inquit, Heus tu, cur terræ mea munera attribuis, quæ ego tibi dedi, ditare te volens? nam si tempus immutetur, et in alias manus hoc tuum aurum veniat, scio te tunc, me Fortunam, accusaturum.

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere benefactorem cognoscere, atque huic gratiam referre.

LXXXI.

VIATORES.

DUo quidam unà iter faciebant, et quum alter securim reperisset, alter, qui non invenerat, admonebat ipsum, ne diceret, inveni, sed invenimus: Sed paulò post, quum obviam venissent ipsis illi, qui securim perdiderant, qui habebat illam cursu pressus, qui non invenerat, comiti dicebat, Periimus. Hic autem ait, Perii, dic, non periimus. Etenim et tunc, quum securim invenisti, inveni, dixisti, non invenimus.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui non fuerunt participes felicitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

LXXXII.

LXXXII.

RANÆ.

DUÆ ranæ vicinæ ſibi erant. Paſcebantur autem, altera in profundo, et procul à viâ, ſtagno; altera in viâ, parum aquæ habens. Verùm, quum quæ in ſtagno erat, alteram admoneret, ut ad ſe migraret, ut tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens, Firmiſſimâ teneri hujuſce loci conſuetudine, uſque dum obtigerit, currum prætereuntem ipſam contundere.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, homines quoque, prava aggredientes, citius mori, quàm in melius mutari.

LXXXIII.

APIARIUS.

IN mellarium ingreſſus quidam, domino abſente, favum abſtulit. Hic autem reverſus, ut alveolos vidit inanes, ſtabat, quod in his erat, perſcrutans. Apes autem è paſtu redeuntes, ut deprehenderunt ipſum, aculeis percutiebant, peſſimèque tractabant. Hic

autem eis *dixit*, ô pessimæ animantes, furatum vestros favos illæ sum dimisistis, me verò, satagentem vestri, percutitis !

AFFABULATIO.

Fabula significat, sic hominum quosdam per imprudentiam inimicos non caventes, amicos, ut insidiatores, repellere.

LXXXIV.

ALCEDO.

ALcedo avis est solitaria, semper in mari vitam degens. Hanc aiunt, hominum venationes caventem, in scopulis maritimis nidum ædificare, & aliquando jam paritura, nidum fecit. Egressâ autem eâ ad pabulum, evenit mare, à vehementi concitatum vento, elevatum supra nidum fuisse, atque, hoc submerso, pullos perdidisse. Hæc verò reversa, re cognitâ, ait. Me miseram, quæ terram, ut insidiatricem, cavens, ad hoc confugi, quod mihi longè est infidius.

AFFABULATIO.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cavendo, ignaros in multo graviores inimicis amicos incidere.

LXXXV.

LXXXV.

Piscator.

PIſcator in fluvio quodam piſcabatur: extenſis autem retibus, & fluxu comprehenſo utrinque, funi alligato lapide, aquam verberabat, ut piſces, fugientes incautè, in retia inciderent. Cùm quidam verò ex iis, qui circa locum habitabant, id *eum* facere videret, increpabat, utpote fluvium turbantem & claram aquam non ſinentem bibere. Et is reſpondit, Sed, niſi ſic fluvius perturbetur, me oportebit eſurientem mori.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, civitatum etiam rectores tunc maximè quæſtum facere, quum patrias in ſeditionem induxerint.

LXXXVI.

Simius, & Delphis.

MOS quum eſſet navigantibus, Melitenſes catulos, & Simios adducere in ſolamen navigationis, navigans quidam habebat ſecum & Simium. Quum autem perveniſſent ad Sunium, Atticæ promontorium, tempeſtatem vehementem contigit fieri. Navi autem everſâ, & omnibus enatantibus,

tibus, natabat, & Simius : Delphis autem aliquis ipſum conſpicatus, & hominem eſſe ratus, ſuppoſitus ſuſtinebat, perferens ad terram. Ut verò in Piræo fuit, Athenienſium navale, rogavit Simium, an genere eſſet Athenienſis? Quum autem hic diceret *ſe eſſe*, & claris ibi eſſe parentibus, rogavit, an & Piræum noſſet? Ratus autem Simius de homine eum dicere, ait, & valde amicum eſſe ei, & familiarem : & Delphis tanto mendacio indignatus, ſubmergens ipſum occidit.

Affabulatio.

Fabula in viros, qui, veritatem ignorantes, decipere ſperant.

LXXXVII.

Muscæ.

In cellâ quadâm melle effuſo, Muſcæ advolantes comedebant. Implicitis autem earum pedibus, evolare non poterant. Quum vero ſuffocarentur, dicebant, Miſeræ nos, quia ob modicum cibum perimus!

Affabulatio.

Fabula ſignificat, multis gulam multorum malorum cauſſam eſſe.

LXXXVIII.

Mercurius, & Statuarius.

MErcurius ſcire volens, in quanto honore apud homines eſſet, ivit in Statuarii *domum*, cum ſe aſſimilaſſet homini, &, viſâ ſtatuâ Jovis, rogabat, quanti quis ipſam emere poſſet. Hic autem quum dixiſſet drachmâ, riſit, & quanti *eam* Junonis, ait; quum dixiſſet, pluris: viſâ & ſuâ ipſius ſtatuâ, ac opinatus, quum nuntius ſit Deorum, & lucro præſit, maximam de ſe apud homines haberi rationem, rogavit de eâ. Statuarius verò ait, Si haſce emeris, & hanc additamentum tibi do.

Affabulatio.

Fabula in virum glorioſum, qui in nullo apud alios eſt honore.

LXXXIX.

Mercurius, & Tiresias.

MErcurius volens Tireſiæ vaticinium, an verum eſſet, cognoſcere, furatus ipſius boves, ex rure venit ad ipſum in urbem, ſimilis factus homini, et ad ipſum divertit. Boum autem amiſſione renunciatâ Tireſiæ, ille, aſſumpto Mercurio, exivit, augurium aliquod

aliquod de fure consideraturus, & huic jubet dicere, sibi, quamnam avem viderit. Mercurius autem, primùm conspicatus Aquilam à sinistris ad dextram volantem, ei dixit. Hic, non ad se eam attinere, quum dixisset, secundò, Cornicem vidit super arbore quâdam sedentem, & modò superius aspicientem, modò ad terram declinatam, & vati refert. Et is, re cognitâ, inquit, Sed hæc Cornix jurat & Cœlum, & Terram, si tu velis, meas me recepturum boves.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit adversus virum furacem.

XC.

Canes.

Habens quidam quos Canes, alterum venari docuit, alterum domum servare. Cæterum, si quando venaticus caperet aliquid, & domûs custos particeps erat unà cum eo dapis. ægrè ferente autem venatico, & illi objiciente, quòd ipse quotidie laboraret, ille verò, nihil laborans, suis nutriretur laboribus, respondens ipse ait, Non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, adoleſcentes, qui nihil ſciunt, haud eſſe reprehendendos, quum eos parentes ſic educaverint.

XCI.

MARITUS, & UXOR.

HAbens quidam uxorem, quæ domeſticis, omnibus inimica erat, voluit ſcire, an etiam erga paternos domeſticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad ſuum ipſam mittit patrem. Paucis verò poſt diebus eâ reversâ, rogavit, quomodo erga illos ſe habuiſſet. Hæc verò quum dixiſſet, quod bubulci, & paſtores me ſuſpectabant, ait, Sed, ô uxor, ſi eis odioſa es, qui manè greges agunt, ſerò autem revertuntur, quid ſperare oportet de iis, quibuſcum toto converſaris die?

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, ſic ſæpe ex parvis magna, & ex manifeſtis, incerta cognoſci.

XCII.

XCII.

Hoedus, & Lupus.

HOedus derelictus à grege, agitabatur a Lupo, conversus verò ad eum dixit, o Lupe, quoniam persuasus sum, me tuum cibum futurum, ne injucundè moriar, cane tibiâ primùm, ut saltem. Lupo autem canente tibiâ, atque Hœdo saltante, canes, quum audivissent, Lupum persecuti sunt: hic verò conversus, Hœdo inquit, Meritò hæc mihi occidunt; oportebat enim me, coquus quum sim, tibicinem non imitari.

Affabulatio.

Fabula significat, eos, *qui ea*, *quibus naturâ apti sunt*, *negligunt*, *quæ verò aliorum sunt*, *exercere conantur*, *in infortunia incidere*.

XCIII.

Cancer, & Vulpes.

CAncer è mari quum ascendisset, in quodam pascebatur loco. Vulpes verò esuriens, ut conspexisset, accessit, ac eum rapuit. Ille verò devorandus ait, sed ego justa patior, qui, marinus quum sim, terrestris volui esse.

Affa-

AFFABULATIO.

Fabula significat, ex hominibus etiam eos, *qui propriis derelictis exercitiis, ea, quæ nihil conveniunt, aggrediuntur, meritò infortunatos esse.*

XCIV.

CITHAROEDUS.

CItharœdus rudis in domo calce incrustatâ, ut solebat, canens, & contrà resonante in se voce, putabat valde canorus esse, itaq; elatus ob id, cogitavit oportere etiam theatro sese committere. Profectus verò ad se ostendendum, quum malè admodum caneret, lapidibus ipsum explosum abegerunt.

AFFABULATIO.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam qui in scholis videntur esse aliqui, quum ad res publicas venerint, nullius pretii esse.

XCV.

FURES.

FUres in domum quandam ingressi, nihil invenerunt, nisi gallum, atque, hoc capto, abierunt. Hic verò ab eis occidendus rogabat, ut se dimitterent, dicens, *se* utilem

esse hominibus, noctu eos ad opera excitantem. Hi verò dixerunt, Sed propter hoc te tantò magis occidimus : illos enim excitans, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, ea maximè pravis esse adversa, quæ bonis sunt beneficia.

XCVI.

Cornix, & Corvus.

Cornix corvo invidens, quòd is per auguria hominibus vaticinaretur, ob idque crederetur, uti futura prædicens, conspicata viatores quosdam prætereuntes ivit super quandam arborem, stansque valde crocitavit. Illis verò ad vocem conversis, & stupefactis, re cognitâ, quidam inquit, Abeamus heus vos, Cornix enim est, quæ crocitavit, & augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, eodem modo & homines cum præstantioribus certantes, præterquam quod non ad æqua perveniunt, risu quoque dignos esse.

XCVII.

Cornix, & Canis.

CØrnix Minervæ sacrificans, canem ad epulas invitavit. Ille verò dixit, Quid frustra sacrificia absumis? Dea enim adeò te odit, ut ex conviventibus tecum avibus fidem sustulerit. Cui Cornix, ob id magis ei sacrifico, ut reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, plerosque ob lucrum inimicos beneficiis prosequi non vereri.

* Vel Auguriorum.

XCVIII

Corvus, & Serpens.

COrvus cibi indigens, ut vidisset in quodam aprico loco Serpentem dormientem, hunc devolando rapuit. Hic verò quum se vertisset, atque momordisset ipsum, *Corvus* moriturus dixit, Me miserum, qui tale repperi lucrum, ex quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in virum, qui, ob thesaurorum inventionem, de salute periclitatus sit.

XCIX.

MONEDULA, & COLUMBÆ.

MOnedula in quodam Columbario Columbas conspicata bene nutritas, dealbavit sese, ivitque, ut & ipsa eodem cibo impertiretur. Hæ verò, donec tacebat, ratæ Columbam eam esse, admiserunt. Sed quum aliquando oblita vocem emisisset, tunc, ejus cognitâ naturâ, expulerunt percutientes; eaque, privata eo cibo, rediit ad Monedulas rursum. Et illæ, ob colorem quum ipsam non nôssent, à suo cibo abegerunt, ita ut, duorum appetens, neutro potiretur.

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere & nos nostris contentos esse, considerantes, habendi cupiditatem, præterquam quod nihil juvat, auferre, & quæ adsunt bona *sæpe.*

C.

MONEDULA.

MOnedulam quum quis cepisset, & alligâsset pedem filo, suo tradidit filio. Hæc verò, non passa inter homines victum, ubi parumper libertatem nacta est, fugit, in suumque

umque nidum se contulit. Circumvoluto verò vinculo ramis, evolare haud valens, quum moritura esset, secum loquebatur, Me miseram, quæ apud homines non passa servitutem, incautè me vitâ privavi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, quosdam nonnunquam dum se a mediocribus periculis student liberare, in majora incidere.

CI.

JUPITER, & MERCURIUS.

JUpiter Mercurio jussit, ut omnibus artificibus mendacii medicamentum infunderet; Hic verò, eo trito, & ad mensuram facto, æquabiliter singulis infudit; Quum verò, solo sutore relicto, multum superesset medicamenti, totum acceptum mortarium ei infudit. Atque hinc contigit, artifices omnes mentiri, maximè verò omnium sutores.

AFFABULATIO.

Fabula in mendaces artifices.

CII.

JUPITER.

JUpiter nuptias celebrans, omnia animalia convivio excipiebat. Solâ verò testudi-

ne serò profectâ, admiratus causam tarditatis, rogavit eam, quamobrem ipsa ad convivium non accessisset. Quum verò hæc dixisset, Domus chara, domus optima, iratus ipsi, damnavit, ut domum bajulans circumferret.

AFFABULATIO.

Fabula significat, plerosque homines eligere potius, parcè apud se vivere, quâm apud alios lautè.

CIII.

LUPUS, & OVIS.

Lupus à canibus morsus, & malè affectus, abjectus jacebat. Cibi verò indigens, conspicatus ovem rogabat, ut potum ex præterfluente flumine sibi afferret. Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibum mihi ipsi inveniam. Illa verò respondit, et ait, Sed, si ego potum dedero tibi, tu & cibo me uteris.

AFFABULATIO.

Fabula in virum maleficum per simulationem insidiantem.

CIV.

LEPORES.

LEpores olim, belligerantes cum Aquilis, invocârunt in auxilium Vulpes: Hæ autem dixerunt, auxiliaremur vobis, nisi sciremus, qui vos estis, & cum quibus bellamini?

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui cum præstantioribus certant, suam salutem contemnere.

CV.

FORMICA.

FOrmica quæ nunc *est*, olim homo fuit, et agriculturæ assiduè incumbens, non propriis erat contentus laboribus, sed & vicinorum fructus surripiebat. Jupiter autem indignatus hujus habendi cupiditate, transmutavit eum in hoc animal, quæ Formica appellatur. Verùm, quum mutâsset formam, non & affectum mutavit. Nam hucusque arva circumeundo aliorum labores colligit, & sibi ipsi recondit.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, naturâ pravos, etsi maximè speciem transmutaverint, mores non mutare.

CVI.

VESPERTILIO, & MUSTELA.

VEspertilio, in terram cum cecidisset, â Mustelâ capta est; & quum occidenda foret, pro salute rogabat. Hâc verò dicente, non posse ipsam dimittere quod naturâ volucribus omnibus inimica foret, illa ait, Non avem, sed murem esse: & sic dimissa est. Postremò autem, quum iterum cecidisset, & ab aliâ capta Mustela fuisset, ne voraretur, orabat. Hâc autem dicente, cunctis inimicam esse muribus, se non Murem, sed Vespertilionem dicebat esse, & rursus dimissa est. Atque ita evenit, bis mutato nomine, *eam* salutem consecutam fuisse.

AFFABULATIO.

Fabula significat, neque nos oportere, in eisdem semper esse considerantes, eos, qui ad tempus mutantur, plerumque pericula effugere.

CVII.

CVII.

VIATORES.

VIatores juxta littus quoddam iter facientes, venerunt in ſpeculam quandam, & illinc conſpicati ſarmenta procul natantia, navem eſſe magnum exiſtimârunt: quamobrem expectârunt, tanquam appulſura ea eſſet: Quum verò à vento lata ſarmenta propiùs forent, non navem amplius, ſed ſcapham videbantur videre. Advecta autem illa quum ſarmenta eſſe vidiſſent, inter ſe dixerunt, Ut igitur fruſtra nos, quod nihil eſt, expectabamus!

AFFABULATIO.

Fabùla ſignificat, nonnullos homines, ex improviſo terribiles eſſe viſos, quum periculum feceris, nullius inveniri eſſe pretii.

CVIII.

ASINUS SYLVESTRIS.

ASinus ſylveſtris Aſinum conſpicatus domeſticum in quodam aprico loco, profectus ad ipſum, beatum dicebat, & corporis bonâ habitudine, & cibi perceptione. Deinde verò, quum vidiſſet eum ferentem onera, & agaſonem

agasonem a tergo sequentem, & baculis ipsum percutientem, ait, Ast, ego non amplius beatum te existimo, Video enim, quod non sine malis magnis felicitatem habes.

AFFABULATIO.

Fabula significat, non esse æmulanda cum periculis, et miseriis lucra.

CIX.

ASINUS, & VULPES.

ASinus indutus pelle Leonis circuibat, reliqua bruta perterrens. Cæterùm conspicatus Vulpem, tentavit & hanc perterrefacere. Hæc autem (casu enim ipsum rudentem audiverat) ei ait. Sed bene scito, quòd & ego te timuissem, nisi rudentem audivissem.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui videntur exteris aliqui esse, ex suâ loquacitate redargui.

CX.

ASINUS, & RANÆ.

ASinus ligna ferens pertransibat quandam paludem. Lapsus autem, ut decidit

cidit ſurgere non valens lamentabatur, ac ſuſpirabat. Ranæ autem, quæ erant in palude, ſuſpiriis ejus auditis, Heus tu, dixerunt, & quid faceres, ſi tanto hic tempore manſiſſes, quanto nos, quum, quia in breve tempus lapſus ſis, ſic lamentaris?

A f f a b u l a t i o.

Hoc ſermone uti poterit quiſquam in virum ſegnem, qui ob minimos labores triſtatur, quum ipſe majoribus facilè reſiſtat.

CXI.

A s i n u s, & C o r v u s.

ASinus, ulcerato dorſo, in quodam prato paſcebatur. Corvo autem inſidente ei, & ulcus percutiente, Aſinus rudebat, ac ſaltabat. Sed Agaſone procul ſtante, ac ridente, Lupus præteriens ipſum vidit, & dixit, Miſeri nos, qui, ſi tantùm videamur, agitamur, hunc autem rident.

A f f a b u l a t i o.

Fabula ſignificat, maleficos homines, ſi tantum appareant, dignoſci.

CXII.

CXII.

Asinus, & Vulpes.

Asinus, & Vulpes, ſocietate initâ inter ſe, exiverunt ad venationem. Leo verò quum occurriſſet ipſis, Vulpes imminens videns periculum, profecta ad Leonem *ſe* tradituram ei Aſinum pollicita eſt, ſibi impunitatem promiſerit. Qui quum *ſe* dimiſſurum eam dixiſſet, illa, adducto Aſino in caſſes quoſdam, ut incideret, fecit; Sed Leo, videns illum fugere minimè poſſe, primam Vulpem comprehendit, deinde ſic ad Aſinum verſus eſt.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, eos, qui ſociis inſidiantur, ſæpe & ſeipſos neſcios perdere.

CXIII.

Gallina, & Hirundo.

Gallina, Serpentis ovis inventis, diligenter calefacta excludit. Hirundo autem, quum eam vidiſſet, ait, O demens, quid hæc nutris, quæ cum excreverint, à te primâ injuriam auſpicabuntur?

Affa-

AFFABULATIO.

Fabula significat, implacabilem esse pravitatem, licet afficiatur maximis beneficiis.

CXIV.

CAMELUS.

QUum primùm visa est Camelus, homines perterriti, & magnitudinem admirati fugiebant: ubi verò, procedente tempore, cognoverunt ipsius mansuetudinem, confisi sunt eo usque, ut ad eam accederent. At, intellecto paulò pòst, Belluam non bilem habere, eo contemptûs iêre, ut & fræna ei imponerent, & pueris agendam traderent.

AFFABULATIO.

Fabula significat, ut terribiles res consuetudo contemptibiles faciat.

CXV.

SERPENS.

SErpens à multis hominibus conculcatus Jovem supplex adiit. Jupiter autem ei dixit: sed, si, qui prior conculcavit, pupugisses, nequaquam secundus id facere aggressus fuisset.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui priùs invadentibus resistunt, aliis formidolosos fieri.

CXVI.

COLUMBA.

COlumba siti correpta, ut vidit in quodam loco poculum aquae depictum, putavit esse verum, atque, multo impetu allata, imprudens in tabulam offendit, ut, & pennis ipsius perfractis, in terram decideret, atque à quodam occurrentium caperetur.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nonnullos homines, ob vehementem alacritatem, inconsultò res aggredientes, injicere sese in perniciem.

CXVII.

COLUMBA, & CORNIX.

COlumba in quodam columbario nutrita, fœcunditate superbiebat. Cornix verò, eâ auditâ, ait, Sed, heus tu, desine hac re gloriari : nam quo plures paris, eo plures dolores accumulas.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula significat, ex famulis quoque eos infelicissimos esse, qui in servitute multos liberos procreant.

CXVIII.

DIVES.

DIves duas filias habens, alterâ mortuâ, praeficas conduxit: alterâ verò filiâ dicente, Ut nos miserae, quae ipsae, quarum est dolor, lamentari nescimus, hae verò non necessariae, sic vehementer plangunt? mater ait, Ne mirere, filia, si hae ita lamentantur, nam nummorum gratiâ id agunt.

AFFABULATIO.

Fabula significat, nonnullos homines, propter pecuniæ amorem, non dubitare ex alienis calamitatibus quæstum facere.

CXIX.

PASTOR.

PAstor, actis in quercetum quoddam ovibus, stratâ sub quercu veste, ascendit, & fructum decutiebat. Oves verò, edentes glandes, nesciae & vestes unà devorarunt.

rarunt. At quum paſtor deſcendiſſet, &, quod erat factum, vidiſſet, O peſſima, ait, animalia, vos cæteris vellera ad veſtes præbetis, à me verò, qui vos nutrio, etiam veſtem ſurripuiſtis.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, pleroſque homines ob ſtultitiam, eos, qui nihil ad ſe attinent, beneficio afficientes, domeſticos male tractare.

CXX.

PISCATOR, & CERRUS.

PIſcator, demiſſo reti in mare, retulit Cerrum: qui, parvus quum eſſet, ſuppliciter rogabat ipſum, tunc ne quidem ſe caperet, ſed dimitteret, quòd parvus eſſet: at, quum crevero, & magnus, inquit, evaſero, me capere poteris, quoniam & majori tibi ero utilitati. et Piſcator ait, Sed ego demens fuerim, ſi, quod in manibus eſt, miſſo lucro, licet ſit parvum, expectatum, licet magnum fuerit, ſperem.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, inconſideratum eſſe, qui, ſpe majoris rei, quæ in manibus ſunt, amittat, quòd parva ſint.

CXXI.

CXXI.

Equus, & Asinus.

HOmo quidam habebat equum, & asinum. Quum autem iter facerent in viâ, ait Asinus Equuo, Tolle *partem* ex meo onere, si vis esse me salvum. Ille vero non persuasus est. Asinus verò cecidit, atque è labore mortuus est. Ab hero autem omnibus impositis ei, & ipsâ Asini pelle, conquerens Equus clamabat, Hei mihi miserrimo, quid mihi obtigit afflicto? quia enim nolui parum oneris accipere, ecce omnia gesto, et pellem.

Affabulatio.

Fabula significat, si magni cum parvis jungantur, utrosque servari in vitâ.

CXXII.

Homo, & Satyrus.

HOmo quidam, cum Satyro initâ societate, unà cum eo comedebat. Hyems verò, & frigus quum accessisset, homo manus suas admovens ori, afflabat. Scifcitato autem Satyro, quam ob causam hoc faceret, ait, Manus meas calefacio propter frigus. Sed paulò pòst, edulio calido allato homo

admovens ori, insufflabat ipsum. Rogante verò rursus *satyro*, quare id faceret, ait, Ferculum frigefacio. Suscepto verò sermone, Satyrus, Sed ego, ait, posthac renuncio tuam amicitiam: quia ex eodem ore & calidum, & frigidum emittis,

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere fugere nos amicitias, quarum anceps est affectio.

CXXIII.

VULPES, & LIGNATOR.

VUlpes venatores fugiens, & in deserto multâ decursâ viâ, virum Lignatorem invenit in eo, cui supplicabat, ut se absconderet. A quo ei ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. Ac venatoribus profectis, & rogantibus virum, hic voce quidem negabat quidquàm scire, sed manu suâ locum demonstrabat. Hi verò, quum non advertissent, abiere confestim. Ut igitur vidit eos Vulpes præteriisse, exivit nihil allocuta. Accusante autem ipsam illo, quòd, servata à se, gratias sibi non ageret, Vulpes conversa inquit, Heus tu, ego verò egissem tibi gratias, si verbis similes manuum gestus, & mores habuisses.

AFFA-

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui utilia quidem promittunt verbis, sed contrà faciunt rebus.

CXXIV.

Homo perfractor ſtatuae.

HOmo quidam ligneum habens deum, quum pauper eſſet, ſupplicabat, ut ſibi benefaceret. Quum igitur haec faceret, & nihilominus in paupertate degeret, iratus elevatum ipſum cruribus projecit in pavimentum. Illiſo igitur capite, ac ſtatim diſfracto, auri effluxit quam plurimum, quod ille jam colligens exclamabat, Perverſus es, ut puto, & ingratus: colenti enim te mihi nequaquam profuiſti, verberantem autem te multis bonis remuneraviſti.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, non profuturum te tibi, honorantem pravum hominem, ſed verberantem ipſum magis profuturum.

CXXV.

Homo & Canis.

HOmo quidam parabat cœnam, accepturus quendam amicorum ſuorum, et fami-

familiarium. Canis verò ipſius alium Canem invitavit, dicens, O amice, veni, cœna unà mecum. Is verò quum acceſſiſſet, lætus adſtabat, ſpectans magnam cœnam, clamans in corde ſuo, Papæ, quanta mihi lætitia nuper derepente oblata eſt! nam & nutriar, & ad ſatietatem cœnabo, adeò ut cras nullo modo eſuriero. Hæc ſecum dicente cane, ſimulque movente caudam, ut qui jam amico fideret, coquus, ut vidit ipſum huc & illuc caudam circumagentem, arreptis ipſius cruribus, ejecit ſtatim de feneſtris. At is, quum decidiſſet, abibat vehementer exclamans. Sed quidam Canum illi in viâ occurrentium, percontabatur, ut bellè cœnatus es, amice? Ille vero reſpondens ei dixit, Multo potu inebriatus ſuprà ſatietatem, ne ipſam quidem viam, quâ égreſſus ſum, novi.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, non oportere confidere iis, qui ex alienis benefacere pollicentur.

CXXVI.

PISCATOR.

PIſcator piſcandi rudis, acceptis tibiis, ac retibus, perrexit ad mare, et ſtans ſuper quan-

quandam petram, primùm quidem ſonabat tibiis, exiſtimans ad vocis ſuavitatem piſces aſſilire. Ut verò, multum contendens, proficeret nihil, depoſitis tibiis aſſumit rete, ac jacto in aquam, multum piſcium cepit. cum verò ejeciſſet illos e reti, ut ſalientes vidit, ait, O peſſimæ animantes, quum ſonabam tibiâ, non ſaltabatis : quum vero ceſſavi, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui præter rationem, & inopportunè aliquid agunt.

CXXVII.

Bubulcus.

Bubulcus armentum taurorum paſcens amiſit vitulum. cum vero luſtrâſſet omnem ſolitudinem, moram traxit quærens. ubi autem nihil invenire potuit, votum fecit Jovi, ſi, qui cepiſſet vitulum, furem oſtenderet, hœdum in ſacrificium *ſe* oblaturum. Cæterum proficiſcens in quoddam quercetum, invenit Leonem devorantem vitulum. Trepidus igitur factus, & valdè territus, elevatis manibus ſuis in cœlum, ait, ô Domine Jupiter, promiſeram tibi, hœdum me daturum eſſe, ſi furem invenirem : nunc autem taurum tibi polliceor ſacrificaturum, ſi hujus manus effugero.

Affa-

Affabulatio.

Fabula in homines infortunatos, qui, dum carent, ut inveniant, precantur: quum vero invenerint, quærunt effugere.

CXXVIII.

Corvus.

Corvus ægrotans, ait Matri, Mater, precare Deum, nec lamentare. Ea verò respondens, ait, Quis tui, O Fili, Deorum miserebitur? cujus enim carnes non a te surreptæ fuerunt?

Affabulatio.

Fabula significat, qui multos inimicos in vitâ habent, eos neminem amicum in necessitate inventuros.

CXXIX.

Aquila.

Super petram Aquila sedebat, Leporem capere quærens. hanc autem quidam percussit sagittâ, et sagitta quidem ipsam ingressa est.

Sed

Sed crena cum pennis ante oculos ſtabat: illa vero conſpicata, inquit, Et hæc mihi altera mœſtitia, quòd propriis pennis inteream.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, durum eſſe, quum quis a ſuis periculum patitur.

CXXX.

CICADA, & FORMICÆ.

HYemis tempore, tritico, madente, Formicæ ventilabant. Cicada autem eſuriens rogabat eos cibum. Formicæ verò dixerunt ei, Cur eſtatæ non colligebas alimentum? hæc verò ait, Non eram otioſa, ſed canebam muſicè: tum hæ ridentes dixerunt Si æſtatis tempore modulabaris, hyeme ſalta.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, non oportere quenquam eſſe negligentem in aliqua re, ne mæreat, ac pericli-tetur.

CXXXI.

CXXXI.

VERMIS, & VULPES.

QUI sub cœno celabatur, Vermis super terram egressus, dicebat omnibus animalibus, Medicus sum medicaminum doctus, qualis est Pæon, Deorum medicus. Et, quomodo, ait Vulpes, alios curans, teipsum claudum non curavisti?

AFFABULATIO.

Fabula significat, nisi præsto experientia fuerit, omne verbum inane esse.

CXXXII.

GALLINA, auripara.

GAllinam quidam habebat ova aurea parientem, et ratus intra ipsam massam auri esse, occisam reperit similem aliis Gallinis. Hic verò multum divitiarum sperans se inventurum, etiam exiguis privatus est illis.

AFFABULATIO.

Fabula significat, oportere præsentibus contentum esse, & insatiabilitatem fugere.

CXXXIII.

CXXXIII.

Leo, & Vulpes.

LEO senio confectus, et non valens suppeditare sibi cibum, decrevit astu aliquid facere. Itaque profectus in antrum quoddam, et inclusus, simulabat *se* ægrotare. Advenientia igitur animalia visitationis gratiâ comprehendens, devorabat. Multis igitur animalibus absumptis, Vulpes, eâ arte cognitâ, accessit ad ipsum, et, stans extra speluncam, rogabat, quomodo *se* haberet. Quùm autem is dixisset, malè, causamque rogaret quamobrem non ingrederetur, Vulpes ait, quia video vestigia multorum introeuntium, paucorum verò exeuntium.

Affabulatio.

Fabula significat, prudentes homines, ex conjecturis prævidentes pericula, evitare.

CXXXIV.

Lupus, & Vetula.

LUpus esuriens circuibat, quærens cibum. Profectus autem ad locum quendam, audivit puerulum lugentem, et anum dicentem ei, Desine plorare: sin minus, hâc horâ

tradam te Lupo. Ratus igitur Lupus, quod ſeriò loquitur anicula, ſtetit multam expectans horam. Sed quum oppreſſiſſet veſpera, audit rurſus anum blandientem puerulo, ac dicentem ei, Si venerit Lupus hùc, interficiemus, O fili, eum. His auditis, Lupus abivit, dicens, in hoc tugurio aliud dicunt, aliud verò faciunt.

AFFABULATIO.

Fabula in homines, qui facta verbis non habent ſimilia.

CXXXV.

HOEDUS, & LUPUS.

HOedus ſuper quodam tecto ſtans, cum Lupum prætereuntem videret, conviciabatur, & mordebat ipſum, ſed Lupus ait, Heus tu, non tu mihi conviciaris, ſed locus.

AFFABULATIO.

Fabula ſignificat, quod plerumque & locus, & tempus præbet audaciam adverſus præſtantiores.

CXXXVI.

CXXXVI.

Mulus.

MUlus hordeo pinguefactus, lasciviebat, clamans, ac dicens, Pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis: atque aliquando, quùm necesse esset ei currere, ut a cursu cessaverat, patris Asini statim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriam promoveat aliquem, non suæ tamen ipsius fortunæ oblivifcatur; instabilis enim est vita hæc.

CXXXVII.

Serpens, & Agricola.

SErpens in Agricolæ vestibulis antrum habens sustulit ejus infantem puerulum. Luctus autem parentibus fuit magnus. at pater, præ mœrore securi acceptâ, egressum Serpentem occisurus erat. Ut verò inclinavit *se* parumper festinans agricola, ut ipsum per-

cuteret, erravit, tantùm percuſſo foraminis orificio. Digreſſo autem Serpente, agricola ratus. Serpentem non ampliùs injuriæ meminiſſe, accepit panem, & ſalem, appoſuitque in foramine. Sed Serpens tenui ſibilo ait, non erit nobis poſthac fides, vel amicitia, quamdiu ego lapidem video, tu vero tumulum filii *tui*.

Affabulatio.

Fabula ſignificat, nullum odii, aut vindictæ oblivisci, quamdiu videt monimentum, quo triſtatus eſt.

CXXXVIII.

Tubicen.

TUbicen, exercitu congregato, ac ſuperatus ab hoſtibus, clamabat, ne occidite me, Viri, temerè, & fruſtrà : Non enim veſtrum quemquam occidi : nam, præter æs hoc, nihil aliud poſſideo. Hi verò illi dixere. Ob hoc magis morieris, qui, quùm nequeas ipſe pugnare, omnes ad pugnam excitas.

Affa-

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos plus peccare, qui malos, ac graves principes concitant ad malè agendum.

CXXXIX.

ARUNDO, & OLIVA.

DE tolerantiâ, & viribus, et quiete, Arundo, & Oliva contendebant. Arundine verò conviciis affectâ ab Olivâ, utpote imbecillâ, ac facilè cedente ventis omnibus, arundo tacens nihil locuta est. Ac parumper præstolata, ubi acer afflavit ventus, arundo succussa, & declinata ventis, facilè evasit, oliva autem, quum ventis restitisset, diffracta est vi.

AFFABULATIO.

Fabula significat, eos, qui tempori, ac præstantioribus non resistunt, meliores esse iis, qui cum potentioribus contendunt.

CXL.

Lupus, & Grus.

LUpi gutturi os infixum erat. ille vero Grui mercedem se præbiturum dixit, si, capite injecto, os ex gutture sibi extraxerit: hæc autem, eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mercedem efflagitabat. Qui subridendo, dentesque exacuendo, Sufficit tibi, ait, hoc solum, quod ex Lupi ore, & dentibus exemeris caput salvum, nihil *mali* passum.

Affabulatio.

Fabula in viros, qui, à periculo servati, bene de se meritis eam referunt gratiam.

CXLI.

Senex, & Mors.

SEnex olim, sectis lignis, et, ea ferens, multam ibat viam, ac ob multum laborem deposito in loco quodam onere, mortem invocabat. Sed, morte presente, et rogante causam, propter quam se vocaret, perterrefactus senex ait, ut meum onus attollas.

Affa-

AFFABULATIO.

Fabula significat, omnem hominem esse vitæ studiosum, licet infortunatus sit, & mendicus.

CXLII.

RANÆ.

RAnæ duæ, siccatâ palude, ubi habitabant, circumibant quærentes, ubi manerent: ac profectæ ad profundum puteum, & acclinatæ deorsum, conspicatæ aquam, altera monebat, ut saltarent continuò deorsum: altera verò ait, Si & hic aruerit, quomodo poterimus ascendere?

AFFABULATIO.

Fabula significat, sine consilio ut nequid ages.

CXLIII.

AGNUS, & LUPUS.

AGnus in alto loco stans Lupum inferiùs prætereuntem viam maledictis insectabatur, & feram malam appellabat, & crudivoram. Sed Lupus conversus, ait illi, Non tu conviciaris mihi, sed turris, in quâ stas.

AFFABULATIO.

Fabula ad eos, qui ferunt injurias ab indignis hominibus, metu sublimiorum.

CXLIV.

CULEX, & LEO.

CUlex ad Leonem profectus ait, Neq; timeo te, neque fortior me es. Sin minus, quid tibi est robur? quòd laceras unguibus, & mordes dentibus? hoc & fæmina, cum viro pugnans, facit. Ego verò longè sum te fortior. Si verò vis, veniamus ad pugnam. Et quùm tubâ cecinisset, Culex inhæsit mordens circa nares ipsius nudas genas. Leo autem propriis unguibus dilaniavit seipsum, donec indignatus est. Culex autem, victo Leone, quùm sonuisset tubâ, & carmen triumphale cecinisset, avolavit. Araneæ verò vinculo implicitus, quùm devoraretur, lamentabatur, quòd cum maximis pugnans, a vili animali, Araneâ, occideretur.

AFFABULATIO.

Fabula in eos, qui prosternunt magnos, & a parvis prosternuntur.

FINIS.

Libri excusi apud J. Pote, *Bibliopolam Etonensem in usum Scholarum.*

	£.	s.	d.
THE Accidence, or first Rudiments of the *Latin* Tongue, Price — —	0	0	8
2. The *Latin* Grammar —— ——	0	1	6
3. *Exempla Minora*, or New English Examples	0	1	0
4. —— *Moralia*, or Second Book of New English Examples — —	0	2	0
5. —— *Historica*, or Antient History, to be rendred into Latin — —	0	2	0
6. *Farther English Examples*, or *Cautions* —	0	1	0
7. The *Greek* Grammar —— ——	0	2	0
8. Nomenclatura, or Nouns and Verbs —	0	1	0
9. Evangelia ex N. Testamento — —	0	1	0
10. Phædri Fabulæ cum Notis, &c. ——	0	1	0
11. Electa (*nova*) ex Ovidio & Tibullo, 2 part.	0	2	6
12. —— (*nova*) ex Ovidii Metamorph. cum Notis in usum Rudiorum ——	0	3	0
13. Preces Etonenses cum Catechismo, Gr. Lat.	0	1	3
14. Æsopi Fabulæ, Gr. Lat. cum novis Notis	0	2	0
15. Clerici Compendium Histor. Universal. -	0	2	0
16. Scriptores Romani, sivè Selecta ex Cicerone, Livio, Tacito, &c. ——	0	5	0
17. Poetæ Græci, sive Selecta ex Homero, Pindaro, Theocrito, Bione, &c. —	0	6	0
18. Euripidis Medea, Gr. Lat. cum Scholiis et Notis, 4to —— ——	0	2	6
19. Thesaurus Græcæ Poeseos, sive Lexicon Græco-Prosodiacum, 4to. — —	1	1	0
20. Dawsoni Lexicon Gr. N. Testamenti —	0	5	0

21. Lucian

	£.	s.	d.
21. Lucian, Gr. Lat. cum Notis, a N. Kent	0	5	0
22. Demosthenes, Gr. Lat. a R. Mounteney	0	5	0
23. Sophoclis Tragæd. Gr. Lat. 2 vol. —	0	12	0
24. Euripidis Tragæd. Gr. Lat. 2 vol. —	0	12	0
25. Homeri Ilias a Clarke Gr. Lat. 2 vol.	0	12	0
26. —— Odessea Gr. Lat. 2 vol. ——	0	12	0

SCHOOL-BOOKS *in general are also printed and sold by* J. *and* T. POTE *at* ETON.

Lately published,

AN ESSAY on the different Nature of ACCENT and QUANTITY, with their Use and Application in the ENGLISH, LATIN, and GREEK Languages: Containing Remarks on the METRE of the ENGLISH; on the Origin and ÆOLISM of the ROMAN; on the General History of the GREEK, with an account and Explanation of its Antient Tones, and a Defence of their present Accentual Marks, against the Objections of *Isaac Vossius, Henninius, Sarpedonius,* Dr. *Gally,* and others. To which is subjoined the Greek Elegiac Poem of *M. Musurus* addressed to *Leo* X. with a Latin Version and Notes. The SECOND EDITION, corrected and much enlarged; containing also some Additions from the Papers of Dr. TAYLOR, and Mr. MARKLAND; Also, a REPLY to Dr. *Gally*'s *Second Dissertation* in Answer to the *First Edition* of this ESSAY. By J. FOSTER, M. A. late Fellow of *King*'s *College, Cambridge.* ETON, 1763, 8vo. Price 6s.